

Yến Quỳnh

Anh Đào Rộ Nở

Chương 1

- Ôi ! Đoan Hảo đi đâu mà biệt tích mấy năm nay vậy ?

Giọng tíu tít reo vui, kèm theo nụ cười tươi rói trên môi Liên Quế khi cô vừa trông thấy Đoan Hảo. Và không để Đoan Hảo kịp trả lời, cô đã ríu rít với người đàn ông bên cạnh.

- Anh Khiết Nam ! Đây là Đoan Hảo, bạn học cũ của em.

Nháy mắt với Đoan Hảo, chỉ vào Khiết Nam, Liên Quế nói tiếp :

- Còn đây là...

Đoan Hảo ngắt lời :

- Đây là Liên Quế phu quân phải không ?

Hai gò má Liên Quế ửng ửng đỏ. Cái tết ngày nào vẫn còn. Cô gật nhẹ với Đoan Hảo :

- Anh Khiết Nam làm việc chung với ta ở bệnh viện.

Đoan Hảo và Khiết Nam gật đầu chào nhau. Nhìn hai vợ chồng bạn, Đoan Hảo bảo :

- Hai ông bà là đồng nghiệp với nhau thích nhỉ.

Liên Quế lắc đầu, buông gọn :

- Thích gì ? Cãi nhau luôn đó.

- Chẳng lẽ...

- Thật mà.

Liên Quế bổ sung :

- Anh Khiết là một người độc đoán.

Khiết Nam tiếp lời vợ :

- Còn em là người ngang bướng.

Đoan Hảo phán gọn :

- Mong rằng hai vị có độc đoán, ngang bướng gì cũng đừng làm ảnh hưởng đến bệnh nhân.

Liên Quế tuyên bố :

- Mi đừng lo. Bọn tao là thầy thuốc yêu bệnh nhân nhất.

Khiết Nam bông đùa :

- Và yêu nhau cũng chẳng kém.

Liên Quế then thùng liếc Khiết Nam :

- Cái anh này ! Nói thế không sợ Đoan Hảo cười.

- Ta đang cười nè.

Đoan Hảo đáp tỉnh bơ làm cho Liên Quế và Khiết Nam cũng bật

cười. Nhìn Liên Quế, Đoan Hảo thấy bạn ngập tràn hạnh phúc.

Gương mặt hồng hào, đôi mắt sáng long lanh. Liên Quế đẹp. Vẻ đẹp mặn mà chín muồi của người thiếu phụ đầy xuân sắc.

Gặp lại Liên Quế, Đoan Hảo nghe lòng nao nao nhớ lại quãng đời đi học, phút chốc muộn phiền như tạm lắng.

Liên Quế hồi hải mở cửa đưa Đoan Hảo vào nhà.

- Sao mi biết ta ở đây ? Chờ nãy giờ có lâu không ?

- Ghé nhà, nghe bác gái nói, ta đến đây ngay. Tìm phòng mại của hai ông bà thì có khó gì.

Liên Quế giải thích :

-Ngoài giờ ở bệnh viện, mình với anh Khiết Nam tranh thủ làm thêm.

Đoan Hảo đồng tình :

- Mừng cho mi với anh Khiết Nam. Mở phòng khám bệnh cho bệnh nhân thì tốt chứ sao.

- Còn mi, mấy năm nay ở đâu ? Sao không viết thư cho ta ? Mi tệ lắm nghe Đoan Hảo.

Nghe Liên Quế vừa hỏi vừa trách một hơi dài, Đoan Hảo không biết trả lời thế nào. Tình thân thiết giữa hai người vẫn còn mãi như xưa, nhưng giờ đã có bóng một người đàn ông chen vào. Khiết Nam đứng đó. Đoan Hảo ngán ngừ . Ngày nào chung lớp, Đoan Hảo và Liên Quế thường quan tâm, găng bó nhau. Liên Quế sôi nổi, tốt bụng, dễ thương. Đoan Hảo hiền lành, nhỏ nhẹ. Cả hai luôn tâm sự với nhau. Có những chuyện Đoan Hảo không bao giờ thổ lộ với mẹ, nhưng lại kể cho Liên Quế nghe. Tình thân như ruột thịt. Thế mà hai người lại bất tin nhau hàng mấy năm trời.

Đoan Hảo dần vật, trách mình vô tâm với Liên Quế. Không biết Liên Quế có hiểu không ? Đoan Hảo muốn quên tất cả nên chẳng nói gì với Liên Quế.

Giờ đây ngồi bên bạn, nánh thấy nhói lòng, đôi mắt chột rưng rưng. Sao cuộc đời nàng giống tổ cú mãi phủ vây ?

- Hồi sáng này ở thành phố, giờ đã trôi dạt đến đây.

Một lần nữa lạc lõng bơ vơ, Đoan Hảo không biết phải đi đâu, về đâu. Đoan Hảo nhất quyết không trở lại quê nhà, vì nơi ấy đầy rẫy buồn phiền. Nỗi đau kinh khiếp mà nàng cố quên. Nàng muốn hét thật to cho kinh động đất trời. Sao cuộc đời nàng u ám đến thế ?

Giá như còn mẹ, Đoan Hảo còn có niềm an ủi, vỗ về. Vì ai mà mẹ

chết ? Đoan Hảo mím chặt môi, cố ngăn tiếng khóc.

Không lẽ Đoan Hảo lại đâm đầu vào xe hơi lần nữa ? Chắc lại một bác sĩ Thúc Bằng khác xuất hiện. Ôi ! Phải chi lần ấy tài xế là một gã say rượu nào đó mà không phải là bác sĩ Thúc Bằng.

Lang thang ra bến xe, Đoan Hảo như kẻ mộng du. Xe đậu, xe chạy tấp nập. Người đông nghịt lên xe, xuống xe mà sao chẳng có một người thân. Đoan Hảo thần thờ ngó mông lung. Chuyến xe chạy thành phố Hồ Chí Minh-Bến Tre đập vào mắt nàng.

Liên Quế cô bạn thân một thời ở trường trung học Y tế bị lãng quên bao năm chợt hiện hữu trong tâm trí. Không chần chừ, Đoan Hảo mua vé đi Bến Tre.

Hẳn là Liên Quế sẽ ngạc nhiên lắm trước sự xuất hiện bất ngờ của Đoan Hảo. Liên Quế bây giờ ra sao ? Đã năm năm rồi, hai người không liên lạc.

Xe chạy, Đoan Hảo thần th . Trong lúc bối rối cô đơn tuyệt vọng, nàng tìm đến bạn cũ mà không biết Liên Quế có còn ở quê nhà, hay đã lấy chồng và đi xa ?

Đến bến phà, Đoan Hảo xuống xe qua phà. Dòng sông mênh mông xuôi chảy. Đoan Hảo muốn nhảy ùm xuống nước, vĩnh viễn bỏ lại đất trời, bỏ lại trần gian đầy cay đắng.

Nhưng Đoan Hảo đâu thể hành động khi nơi đây đông người. Thế là nàng không chìm vào dòng sông sâu thẳm kia mà mắt hút như mong muốn, mà giờ đây lại ngồi bên cạnh Liên Quế.

- Mời Đoan Hảo uống nước.

Khiết Nam, người chồng rất mực lịch sự của Liên Quế đã mang ra mấy ly nước dừa tươi tinh khiết đặt trên bàn rồi bảo vợ tiếp bạn.

Liên Quế ân cần :

- Uống nước dừa đi Đoàn Hảo, và cho ta biết mi từ đâu đến đây ?
- Sài Gòn.

Đoàn Hảo đáp gọn. Liên Quế trở mắt :

- Ở đó có xa xôi gì mà không liên lạc với ta ? Tưởng mi ở tận trời Tây nào chứ.

Giọng Đoàn Hảo buồn buồn :

- Ta đâu muốn sống ở trời Tây nào, chỉ muốn sang thế giới bên kia thôi.

Liên Quế cau mày cự Đoàn Hảo :

- Con khùng !
- Sang thế giới bên kia không được, nên trở về đây đó hả ?

Đoàn Hảo gật đầu :

- Đúng. Trở về đây với mi. Vì ta chỉ còn có mi là thân thiết.

Liên Quế nhìn sững Đoàn Hảo :

- Chuyện gì đã xảy ra với mi vậy ? Tự nhiên đang học sắp học thi, mi bỏ ngang nửa chừng đi đâu biệt, làm tội tao kiếm muốn khùng luôn.

Đoàn Hảo ngồi thừ như kẻ vô hồn, đôi mắt nhìn đăm đăm về phía trước . Liên Quế nôn nóng muốn biết mọi chuyện, nhưng Đoàn Hảo cứ im thin thít. Chẳng lẽ Đoàn Hảo lại không muốn kể cho Liên Quế biết ? Liên Quế ức lắm. Bận thân mà.

Bỗng giọng Đoàn Hảo cất lên lạnh lẽo :

- Ta trốn, làm sao mi tìm được.

Rồi như sợ Liên Quế không hiểu, Đoàn Hảo nói tiếp với giọng buồn và đôi mắt nhìn xa vắng.

- Ta đi tìm cái chết.

Liên Quế lắc đầu, không thể nào hiểu nổi Đoàn Hảo. Vừa lúc đó,

Khiết Nam bước ra, nói với Liên Quế.

- Em đưa Đoan Hảo đi tắm rồi chúng ta chuẩn bị đi ăn tối.

Rồi Khiết Nam quay sang Đoan Hảo :

- Tôi biết Đoan Hảo với Liên Quế có khối chuyện để nói. Vậy tối nay, hai cô sẽ tha hồ hàn huyên tâm sự nhé.

Liên Quế vui vẻ :

- Mi nghe anh Khiết Nam nói chưa ? Tắm rồi đi ăn tiệm với bọn tao.

Hôm nay có khách, khởi nấu nướng, khỏe re.

Đoan Hảo khẽ cười, chọc bạn :

- Nghe nói là biết mi chẳng công dung ngôn hạnh gì cả.

Cố để cho Đoan Hảo hòa nhập vào không khí tươi vui, Liên Quế pha trò :

- Cũng may, anh Khiết Nam cưới ta mà không đòi hỏi " Tứ đức tam tông "

Khiết Nam lên tiếng ngay :

- Anh nói với em là anh không đòi hỏi gì cả. Nhưng xuất giá phải tông phu à nghe.

Liên Quế nhìn chồng với ánh mắt tinh nghịch.

- Tông phu cho nên giờ này mới ở đây nè. Nếu không có anh thì em ở nhà với mẹ hoặc đi chơi với Đoan Hảo rồi.

- Làm như anh là vật cản trở vậy.

Liên Quế kéo Khiết Nam sang một bên, giọng dí dỏm :

- Không cản trở, nhưng anh đang cản đường đấy. Tránh ra cho em với Đoan Hảo đi làm đẹp.

Khiết Nam đưa tay lên trời :

- Trời ! Chờ hai người làm đẹp thì đến bao giờ đây ? Em có biết tối nay anh trực không ?

- Biết chứ.

Trả lời Khiết Nam rồi Liên Quế nắm tay Đoan Hảo đi vào trong. Đoan Hảo buông lời nhận xét.

- Mi với anh Khiết Nam vô cùng hạnh phúc.

Nét mặt Liên Quế thật rạng rỡ :

- Tính anh Khiết Nam rất vui vẻ, cởi mở, mi ạ . Đặc biệt là...

- Là yêu mi tha thiết.

Đoan Hảo cắt lời Liên Quế rồi ân cần nói tiếp :

- Được yêu tha thiết và được sống một đời tràn đầy hạnh phúc như mi hiếm có lắm. Ráng mà giữ lấy, Liên Quế à.

Liên Quế lại có vẻ triết lý :

- Hạnh phúc trời cho ai nấy hưởng. Biết làm sao mà giữ hờ mi ?

Phải, trời cho ai nấy hưởng. Cố gìn giữ rồi cũng có được đâu. Đoan Hảo chưa chát nghĩ. Không hiểu sao nàng cứ nhớ chuyện cũ mãi.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 2

Tỉnh dậy, Đoan Hảo ngơ ngác ngó xung quanh. Nỗi đau ê ẩm ở khắp toàn thân. Đoan Hảo cố cựa quậy trên giường. Cái tay bị vướng víu. Bị trói ư ? Đoan Hảo kinh hoàng hét lên. Đã một lần nàng bị như thế rồi. Trời ơi ! Chuyện cũ lặp lại nữa sao ?

Tiếng hét của Đoan Hảo chỉ là một tiếng ú ớ thoát ra. Người đàn ông ngồi gần đấy mừng rỡ kêu lên :

- Cô gái đã tỉnh.

Đoan Hảo hoảng sợ nhìn trừng gã đàn ông . Một gã đàn ông trung niên dáng cao gầy, khuôn mặt không có gì đáng sợ, nhưng Đoan Hảo lại như nhìn thấy đó là gương mặt của ông Tước.

Hãi hùng, Đoan Hảo hét lên :

- Không, không. Thả tôi ra.

Giọng hiền từ của người đàn ông trấn tĩnh Đoan Hảo.

- Kìa, cô gái ! Yên tâm đi, cô đang ở trong bệnh viện , không có việc gì cả.

Đoan Hảo nhúc nhích hai tay :

- Sao lại trói tôi thế này ?

- Không phải đâu, cô đang truyền dịch đó, hãy nằm yên, đừng cử động.

Đoan Hảo thều thào hỏi :

- Ông là ai?

Người đàn ông cất giọng trầm ấm.

- Tôi là bác sĩ Thúc Bằng. Cô đã lao vào, khi xe của tôi đang chạy, có còn nhớ không ?

Trước mắt Đoan Hảo như có lớp sương mờ giăng phủ. Đầu đang nhức khó chịu, nhưng Đoan Hảo cũng mang máng nhớ ra. Phải rồi. Nỗi đau đớn tuyệt vọng, chiếc xe phóng tới và nàng nhắm mắt buông xuôi.

Bác sĩ Thúc Bằng nhìn Đoan Hảo, ôn tồn bảo :

- Có việc gì từ từ giải quyết. Sao cô lại...

- Giải quyết ư ? Không ai giúp tôi được gì cả. Tôi chỉ muốn chết thôi.

Bác sĩ Thúc Bằng nhỏ nhẹ khuyên lơn :

- Đừng bi quan, cô gái. Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi.
- Qua thôi. Qua thôi. Với tôi thì nó còn mãi . Nó giết chết tôi rồi, ông biết không ?

Giọng Đoan Hảo thốt lên đầy uất ức, rồi cô giận dữ hỏi bác sĩ Thúc Bằng.

- Chính ông đã đưa tôi vào đây, phải không ? Ai bảo ông làm vậy ?
Mấy cái bánh xe của ông, sao nó không giúp tôi ?

Bác sĩ Thúc Bằng nhìn Đoan Hảo với ánh mắt ấm áp. Ông biết cô gái đang hoảng loạn tinh thần .Cô có nỗi buồn khổ ghê lắ . Là bác sĩ lâu năm chữa bệnh cho mọi người, ông biết nỗi đau thể xác không bằng nỗi đau đớn trong tâm hồn.

Bằng tấm lòng của người bác sĩ nhân hậu, ông cố giúp Đoan Hảo bình tâm trở lại :

- Khi ở bên bờ vực của cái chết, người ta sẽ quý sự sống, cô à.

Đoan Hảo chưa xót đáp :

- Với tôi sự sống chẳng còn quý báu gì. Tôi cần chết sớm hơn. Tôi muốn được yên.

Bác sĩ Thúc Bằng cau mày :

- Cô phải sống vì người thân. Cô phải nghĩ đến gia đình chứ. Mọi người sẽ ra sao, nếu cô chết đi ?

Người ta còn có gia đình để nghĩ đến, với Đoan Hảo thì không. Cô thấy mình là kẻ bất hạnh nhất trần gian.

Thấy Đoan Hảo nín thinh, về nghĩ ngợi, bác sĩ Thúc Bằng quan tâm hỏi :

- Người nhà của cô ở đâu, để tôi báo tin ? Chắc hai hôm nay, ba mẹ cô lo lắng nhiều lắm.

Nghe nhắc đến ba mẹ, Đoan Hảo ôm mặt khóc rưng rức . Nếu còn ba, Đoan Hảo đâu bị lão Tước hãm hại thế này.

Bác sĩ Thúc Bằng không hiểu được tâm sự của Đoan Hảo. Ông ôn tồn bảo :

- Ba mẹ nào cũng thương con. Cô hãy nói địa chỉ để tôi báo cho ông bà biết.

Đoan Hảo lắc đầu :

- Ba mẹ tôi mất cả rồi.

Bác sĩ Thúc Bằng khẽ thở dài :

- Còn anh chị em cô ?

- Cháu chỉ có một mình thôi.

Bác sĩ ảo não nhìn Đoan Hảo. Ông không muốn khơi dậy niềm đau của cô gái đã đâm đầu vào xe của ông khi đang chạy. Tại sao cô đi tìm cái chết ? Ông thắc mắc, nhưng không dám hỏi nữa.

Bác sĩ Thúc Bằng gọi y tá đến theo dõi tình trạng sức khỏe của Đoan Hảo và dặn chăm sóc cô chu đáo. Ông chuẩn bị trở về nhà, vì đã hết giờ làm việc và bệnh nhân đang chờ ông nơi phòng mạch.

Đoan Hảo ngày càng hồi phục, nhưng nàng chẳng thiết tha gì sự sống. Sống để làm gì ? Nàng không biết sẽ đi đâu, về đâu.

Bác sĩ Thúc Bằng làm việc trong bệnh viện, ngày nào ông cũng ghé chỗ nàng. Đoan Hảo luôn được sự săn sóc ân cần. Có hôm, ông đưa bà Thúc Bằng đến thăm Đoan Hảo. Vợ Ông là một người đàn bà đẹp, trẻ trung, phúc hậu .Ngoài việc giúp đỡ chồng khám bệnh ở phòng mạch, bà còn làm công tác xã hội. Thường xuyên tiếp xúc với trẻ mồ côi, giờ thấy tình cảnh Đoan Hảo, bà rất quan tâm.

Bà dặn dò Đoan Hảo khi bình phục trở về nhà cố gắng sống vui vẻ, đừng nghĩ ngợi gì cả.

Trước tấm lòng ưu ái ân cần của ông bà bác sĩ Thúc Bằng, Đoan Hảo chỉ biết khóc. Tình cảm ông bà dành cho nàng cao đẹp quá, nàng không biết lấy gì đáp trả.

Ngày mai xuất viện, Đoan Hảo thấy lòng mình rưng rưng. Nàng xúc động nhìn ông bà bác sĩ Thúc Bằng. Mấy tuần nay nằm đây, hai vợ chồng ông bác sĩ như người nhà của Đoan Hảo. Trong cuộc đời đen tối của nàng vẫn còn có những tình thân.

Đưa mắt nhìn ông bà bác sĩ, Đoan Hảo xúc động nói :

- Suốt đời cháu sẽ không quên công ơn hai bác đã lo lắng cho cháu.

Bà Thúc Bằng cười, khiêm tốn :

- Bác có lo gì đâu, chỉ thăm cháu thôi.

- Bác thăm cháu cũng an ủi cháu nhiều. Cả bác trai cũng vậy, rất lo cho cháu.

Đoan Hảo ầm lòng. Không biết tự bao giờ, hai ông bà bác sĩ đối xử rất thân mật với nàng.

Buổi chiều, trời mát, ba người ngồi trên chiếc ghế đá dưới tán cây xanh trong sân bệnh viện. Cũng không biết tự bao giờ, bệnh viện đã là nơi gần gũi với Đoan Hảo.

- Mai một xa hai bác, cháu nhớ nhiều và nhớ cả bệnh viện này.

Bà Thúc Bằng tươi cười :

- Hai bác rất mong cháu luôn vui vẻ.

Còn ông Thúc Bằng thì mong Đoan Hảo quên hết chuyện buồn mà yêu đời và ham sống hơn.

Đưa mắt nhìn lên bầu trời trong veo rồi quay sang Đoan Hảo, nói với vẻ mặt hiền từ, đôn hậu :

- Cháu thấy đó, cuộc sống rất nhiều thú vị, ai cũng phải vui sống.

Bất ngờ, Đoan Hảo cất giọng chán chường :

- Cuộc đời cháu đã bỏ đi rồi, không có gì để cháu vui sống đâu bác.

Bà Thúc Bằng kêu lên ngạc nhiên :

-Ồ ! Sao thế cháu ?

Còn ông thì quan tâm hỏi :

- Cháu còn đi học không ?

- Cháu đã học ở trường học trung học y tế, năm cuối cùng.

Ông Thúc Bằng có vẻ thích thú.

-Ồ ! Thế thì tốt quá.

Đoan Hảo buông tiếng thở dài :

- Nhưng cháu đã bỏ học trước khi thi tốt nghiệp.

Ngạc nhiên, ông Thúc Bằng kêu lên :

- Sao thế cháu ?

- Một chuyện kinh hoàng đã xảy đến với cháu.

Giọng Đoan Hảo thẳng thốt bật lên. Đã muốn giấu kín rồi, không hiểu sao Đoan Hảo lại nói. Hai vợ chồng ông bác sĩ Thúc Bằng cũng chỉ là người xa lạ. Gặp gỡ hôm nay rồi chia xa. Không biết cuộc đời Đoan Hảo những ngày tới sẽ như thế nào ?

Lòng bồn chồn tự hỏi rồi Đoan Hảo lại đưa mắt ngó ra ngoài. Buổi chiều, sân bệnh viện vắng vẻ. Gió thổi những cành lá lao xao.

Trên không, mấy cánh chim chấp chới bay. Đoan Hảo là cánh chim cô đơn nhất.

Đột ngột, Đoan Hảo quay sang bác sĩ Thúc Bằng :

- Đáng lẽ bác sĩ không nên cứu cháu. Để cháu chết tốt hơn.

Bác sĩ Thúc Bằng nhú mày :

- Kìa cháu ! Sao lại thế ? Ai cũng cần phải sống cả.

- Nhưng cháu cần chết hơn. Bác sĩ có nghe rõ chưa ?

Bà bác sĩ Thúc Bằng đặt tay lên vai Đoan Hảo:

- Đừng vậy cháu. Nỗi buồn nào rồi cũng sẽ qua mà.
- Nhưng với cháu, nó không trôi qua đâu. Chuyện ấy như mới xảy ra đây. Nó ám ảnh suốt đời, làm cháu không thể chịu nổi.

Ông Tước là ba ghẻ của Đoan Hảo . Làm thợ hồ nhưng cứ thường xuyên nhậu nhẹt nên luôn thất nghiệp. Thất nghiệp ông càng uống nhiều hơn . Say sưa suốt ngày.

Không hiểu sao bà Nhận, mẹ Đoan Hảo lại ưng một người như ông Tước được. Đoan Hảo không thích ông ba ghẻ, nhưng chẳng dám nói ra. Nàng rất ít trò chuyện với ông. Ngoài giờ học thì phụ lo bán hàng ngoài chợ với mẹ. Bà Nhận mấy lúc sau này bị chứng cao huyết áp. Bà hay xúc động, khi hồi hộp mệt lên thì huyết áp lại tăng. Đoan Hảo rất lo cho sức khỏe của mẹ Nàng càng đáng hết mọi việc nhà để mẹ thư thả sau khi đi bán về.

Quầy rau quả của bà Nhận Tạm đủ nuôi sống cả nhà. Tốt nghiệp phổ thông trung học , Đoan Hảo thi vào ngành y tế theo như ước muốn của mẹ Đoan Hảo cũng không mong học đại học ở thành phố xa xôi tốn kém . Hy vọng sau ba năm học ở trường trung học y tế, Đoan Hảo ra trường đi làm đỡ đần cho mẹ, bà Nhận thường bảo.

- Cố gắng học, sau này trở về chữa bệnh cho bà con nghèo ở xóm mình nghe con.

Thế nhưng ước muốn đơn giản của bà Nhận đã sụp đổ hoàn toàn. Đoan Hảo tan nát cõi lòng vì không đáp ứng được ước mơ của mẹ, người cả đời hy sinh cho con.

Buổi trưa hôm ấy, vừa tan học về nhà, Đoan Hảo vội vã lo nấu cơm để chuẩn bị mang ra chợ cho bà Nhận, rồi coi hàng cho mẹ. Công chuyện của nàng ngày nào cũng thế.

Ông Tước không có nhà. Chắc lại đi nhậu hay đi chơi cờ, xem phim

bên hàng xóm. Hôm qua, ông bảo xin được một chân bốc vác ở bến tàu. Mặc kệ ông. Ông có việc làm hay không cũng chẳng liên qua gì đến Đoan Hảo. Ông có cho nàng đồng xu nào đâu.

Kể ra nhà này không có ông Tước thì tốt biết bao nhiêu. Hai mẹ con Đoan Hảo sống hạnh phúc, thoải mái biết chừng nào. Cớ sao mẹ gặp ông Tước, người đàn ông chẳng xứng đáng với mẹ chút nào. Đoan Hảo từng hỏi câu này hàng trăm lần. Có lẽ cái số của mẹ nàng như vậy.

Đoan Hảo đang ngồi lui cui dưới bếp nhặt rau. Ông Tước về lúc nào, nàng không hay. Đến khi ông cất tiếng hỏi :

- Đoan Hảo về rồi à ? Nấu cơm hả ?

Biết rồi còn hỏi. Đoan Hảo không muốn trả lời ông Tước. Và Thật bất ngờ, nhanh như một tia chớp, ông Tước bước đến bế thốc Đoan Hảo lên.

Đoan Hảo kinh hoàng hét lớn :

- Ông làm gì vậy ? Buông tôi ra.

Ông Tước cười tít mắt :

- Mà đẹp hơn hớ thế này. Tao mới đi xem phim về, hay lắm.

Đoan Hảo bàng hoàng cào cào ông Tước, nhưng chẳng ăn thua gì cả. Đôi bàn tay của gã đàn ông dâm dục như hai gọng kềm siết nàng thật chặt.

Nàng không thể thoát thân. Ông Tước đã đóng kín các cửa. Đoan Hảo la hét thật lớn cũng chẳng ai nghe.

Bé Đoan Hảo vào buồng, việc đầu tiên là ông Tước nhét chiếc khăn vào miệng nàng. Đoan Hảo ứ ớ không kêu được. Không có cái gì để tự vệ, không có những móng tay nhọn để móc cho ông ta mù mắt.

Ông Tước phả hơi thở sặc mùi rượu vào mặt Đoan Hảo. Nàng muốn

nôn mưa. Có rượu, dục vọng của con quỷ râu xanh càng tăng.

- Ông là con quỷ ác độc ! Ông là đồ lòng lang dạ sói !

Đoan Hảo nguyên rửa ông Tước, nhưng tiếng kêu không thoát ra được khỏi miệng. Nàng cào cấu ông quyết liệt.

Đau đớn, mệt mỏi, nhục nhã , Đoan Hảo cựa quậy, cố mở dây mà không được. Nàng ngất đi. Lát sau mới bật dậy được. Dùng răng cắn dây tự giải thoát, nàng lao xuống bếp, lấy con dao làm cá xông vào chỗ ông Tước.

Lúc ấy, bà Nhạn về đến nhà. Thấy trưa rồi mà Đoan Hảo chưa mang cơm ra chợ, bà Nhạn vội chạy về nhà . Thấy cảnh tượng diễn ra trước mắt, bà hoảng hốt hỏi Đoan Hảo.

- Có việc gì vậy con ?

Cơn giận trào dâng, Đoan Hảo hét :

- Con sẽ giết ông ta.

- Đừng làm thế con.

Chưa biết gì, bà Nhạn chỉ khuyên con.

Đoan Hảo nghẹn ngào:

- Ông ta phải chết hoặc con chết.

Bà Nhạn dăm dăm nhìn con. Linh tính báo cho bà biết đã có chuyện chẳng lành.

Đoan Hảo gục đầu vào vai mẹ.

- Hắn đã hại con.

- Trời !

Bà Nhạn chỉ kêu lên một tiếng rồi ngã quỵ. Ông Tước đã bỏ đi, trong lúc hai mẹ con Đoan Hảo sứt sùi.

Một mình trước cơn tai họa ập xuống, Đoan Hảo chơi vơi không biết đối phó thế nào. Nàng chạy ra kêu cứu.

Hàng xóm chạy đến giúp đỡ đưa bà Nhận đi bệnh viện cấp cứu. Vì cơn tai biến mạch máu não nặng nề, hôm sau bà Nhận mất. Dì Tư hàng xóm tốt bụng đã viết đơn gửi công an tố cáo ông Tước. Sau đám tang mẹ, Đoan Hảo rời Mỹ Tho lên thành phố. Nàng sẽ về một nơi xa lạ, lánh xa tất cả.

Lên thành phố, Đoan Hảo cảm thấy bơ vơ vô hạn. Cô đơn, đau buồn, tuyệt vọng, nàng chỉ còn muốn đi theo bà Nhận. Thế là không nghĩ ngợi gì nữa, thấy một chiếc xe chạy tới, nàng đã nhắm mắt lao vào...

Nước mắt bà bác sĩ Thúc Bằng rơi theo lời kể của Đoan Hảo. Tội nghiệp con bé ! Bà đặt tay lên vai Đoan Hảo, an ủi :

- Bất hạnh đã qua rồi, cố đừng nghĩ đến nữa cháu à.

Nét mặt Đoan Hảo buồn rười rượi :

- Cháu muốn quên nhưng không được. Đời cháu kể như hết rồi.

Cháu sẽ không về chỗ cũ đâu.

- Cháu đừng buồn. Hãy bắt đầu lại. Mọi việc sẽ tốt thôi.

Tiếp theo lời động viên của vợ, bác sĩ Thúc Bằng chép miệng bảo :

- Tội cháu quá !

Rồi ông sốt sắng nói với Đoan Hảo :

- Thôi thế này, cháu hãy đến phụ giúp công việc cho bác đi.

Bà Thúc Bằng nói thêm :

- Phải đấy. Cháu hãy đến ở với hai bác. Nhà hai bác chỉ có một đứa con gái thôi. Nó đang học đại học, bận bịu suốt cả ngày.

Đoan Hảo đưa đôi mắt đầy biết ơn nhìn hai vợ chồng bác sĩ Thúc Bằng.

Nhưng nàng tần ngần nói :

- Cháu sợ làm phiền hai bác. Vả lại, công việc, cháu cũng không biết

thế nào.

Ông Thúc Bằng cười khà khà :

- Chỉ phụ tá cho bác thôi. Chuyên môn cháu có biết rồi. Đã đi thực tập rồi. Chỉ có chưa ra trường thôi. Cũng chẳng sa , chuyện đó rồi sẽ tính.

Giọng bà Thúc Bằng đầy thân thiện :

- Cháu đồng ý nhé Đoan Hảo ?

Bỗng nhiên được hai vợ chồng ông bác sĩ tốt bụng giúp đỡ, Đoan Hảo không biết nói gì.

Thế là từ đó, Đoan Hảo về sống với ông bà bác sĩ Thúc Bằng . Hàng ngày, nàng phụ với ông tiếp khách, ông ghi toa cho nàng lấy thuốc. Công việc giúp nàng bình tâm trở lại. Sống với gia đình ông Thúc Bằng rất thoải mái. Mọi người đều vui vẻ, cởi mở và quan tâm đến nhau.

Cô gái Thúc Linh học ngành du lịch. Cô có mộng trở thành tiếp viên hàng không. Cô rất xinh đẹp, dễ thương. Đoan Hảo hy vọng Thúc Linh đạt được ý nguyện. Những ngày ở đây thật êm đẹp. Đoan Hảo mong cuộc sống cứ mãi bình lặng thế này.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 3

Gia đình bà Thảo Trúc đề nghị cháu đến chăm sóc sức khỏe cho bà ấy tại nhà. Cháu nghĩ sao, Đoan Hảo ?

Mắt đang cúi nhìn những viên gạch hoa dưới chân, nghe bác sĩ Thúc Bằng nói, Đoan Hảo ngẩng lên :

- Nghĩa là cháu không còn được làm việc ở đây với bác sĩ nữa.

Bất ngờ quá, Đoan Hảo lại gọi ông Bằng là bác sĩ như những ngày đầu ở bệnh viện.

Bác sĩ Thúc Bằng cười hì hì khiến khuôn mặt ông trẻ ra. Đôi mắt ông sáng ngời dưới đôi mày rậm và vàng trán cao rộng. Người ông cao lớn trong chiếc áo blouse trắng toát rộng rãi. Nhìn Đoan Hảo, giọng ông sáng khoái.

- Dĩ nhiên rồi con gái. Cháu sẽ làm việc cho bà Thảo Trúc. Gia đình ấy sẽ trả lương hậu hỉ cho cháu. Suy nghĩ đi rồi trả lời cho bác biết. Suy nghĩ gì nữa kia chứ ? Ở đâu cũng là làm việc, là săn sóc phục vụ bệnh nhân. Tuy nhiên, Đoan Hảo chưa hề nghĩ là nàng chỉ săn sóc bệnh nhân tại tư gia. Nhà đó thế nào mà ghê nhỉ ? Dám mượn cả y tá phục vụ riêng.

Cả tuần nay, Đoan Hảo cũng đã chăm sóc bà Thảo Trúc cùng với bác sĩ Thúc Bằng rồi. Nàng đã biết tính ý của bệnh nhân. Bà hay cáu gắt lắm. Đó là ở tại đây, phòng mạch tư của bác sĩ Thúc Bằng.

Không biết khi ở nhà riêng bà còn khó thế nào nữa . Tuy nhiên, đó không phải là vấn đề Đoan Hảo bận tâm, mà là điều khác kia.

Đoan Hảo không muốn về nhà bà Thảo Trúc vì thích làm việc với bác sĩ Thúc Bằng. Nàng không muốn rời phòng mạch và ông bác sĩ đáng mến này . Những khi cao hứng vui vẻ ông thường gọi nàng là con gái. Đoan Hảo rất thích. Là cô gái mồ côi, nàng rất quý những ân tình

ấm áp mà gia đình bác sĩ Thúc Bằng dành cho.

Nếu nhận lời bà Thảo Trúc, Đoan Hảo có được mỗi chiều về với gia đình bác sĩ không ? Những ngày qua, nàng đã gắng bó với họ và xem nơi đó như nhà mình. Nàng không muốn rời xa. Chắc là phải ở suốt với bà Thảo Trúc, vì ban đêm bà cũng cần cô.

Sao bác sĩ Thúc Bằng lại muốn cho Đoan Hảo đi nhỉ ?

Thấy nàng đắn đo, ông lên tiếng giục :

- Thế nào, con gái ? Bằng lòng nhé ?

Bỗng dưng Đoan Hảo muốn phản kháng :

- Không, cháu muốn ở lại làm việc với bác hà.

Nét mặt bác sĩ Thúc Bằng nghiêm nghị :

- Gia đình bà Thảo Trúc đang cần cháu, Đoan Hảo à.

Đoan Hảo lắc đầu :

- Gia đình ấy sẽ tìm được y tá khác.

Giọng ông Thúc Bằng đều đều phân tích.

- Chính cháu đã săn sóc cho bà Thảo Trúc rất tốt. Cháu luôn kiên trì với người bệnh. Gia đình họ thấy rõ điều đó nên ân cần mời cháu làm việc. Cháu biết rõ tính ý bà Thảo Trúc. Có cháu làm hộ lý, họ rất yên tâm và tin rằng bà ấy sẽ mau khỏi bệnh.

Vẫn nhìn miệng bác sĩ nói, Đoan Hảo hỏi bất chợt :

- Sao lại là cháu ?

Bác sĩ Thúc Bằng cười cợt mở :

- Hỏi gì lạ thế con gái ? Bởi vì cháu đã thạo công việc. Cháu là một y tá giỏi của bác.

Đoan Hảo giận dỗi :

- Thế mà bác lại đồng ý cho cháu đi.

Bác sĩ Thúc Bằng hơi sững sờ trước câu nói của Đoan Hảo. Một lúc

ông ôn tồn nói :

- Bác cần cháu, nhưng gia đình bà Thảo Trúc cũng rất cần cháu. Gia đình họ bận rộn không có ai săn sóc bà ấy. Cháu nhận là phải lắm. Bác vẫn đến đó chơi luôn. Có cần gì, cháu hãy gọi điện cho bác.

Nàng hỏi ông :

- Cháu đi, ai sẽ làm việc cho bác ?
- Bác sẽ tìm người khác, chuyện ấy không lo.
- Rồi mai một người ta không cần đến cháu nữa thì sao ?

Dứ dứ ngón tay vào trán Đoan Hảo, bác sĩ Thúc Bằng cười bảo :

- Toàn nói chuyện khó khăn không hà. Lúc đó, cháu sẽ trở về lại làm việc cho bác, chịu chưa ?

Đoan Hảo vẫn áy náy :

- Cháu không muốn xa gia đình bác. Hai bác đã lo cho cháu nhiều.
- Bác sĩ Thúc Bằng cười, giải quyết cho Đoan Hảo.
- Ở thành phố này chứ có xa xôi gì. Cháu vẫn về thăm hai bác được mà.
 - Để cháu hỏi ý kiến bác gái.
 - Thì bác gái cũng đồng ý ngay.

Đoan Hảo vẫn ngập ngừng chưa biết quyết định thế nào.

Đến khi gia đình bà Thảo Trúc gặp nàng, khẩn khoản yêu cầu thì nàng đã xiêu lòng.

Thế là từ giã gia đình bác sĩ Thúc Bằng, Đoan Hảo đến nhà bà Thảo Trúc. Không còn đắn đo nữa, nàng bình thản lên đườn , mang theo những lời động viên của bác sĩ Thúc Bằng.

Đến đón bà Thảo Trúc và Đoan Hảo là Hạ Vũ. Nếu chàng chưa từng đến phòng mạch của bác sĩ Thúc Bằng thăm bà Thảo Trúc thì Đoan Hảo không làm sao nghĩ chàng là con bà được. Tại sao bà nhỏ bé

thế kia mà lại sinh ra một chàng trai cao lớn thế này ? Nàng bật cười với ý nghĩ vừa lóe lên khi liếc nhìn Hạ Vũ.

Bất gặp nụ cười tinh quái của Đoan Hảo, Hạ Vũ muốn sùng sộ, nhưng chợt thấy không nên. Vì thế, chàng thay đổi thái độ ngay.

- Rất vui mừng khi cô đồng ý về với mẹ tôi.

Trời ạ ! " Về với mẹ tôi . Trước điệu bộ kiêu cách đến khôi hài, cộng thêm câu nói đến là kỳ cục của Hạ Vũ, Đoan Hảo trở mặt nhìn Hạ Vũ cố nén tiếng cười.

- Tôi đi vì công việc.

Hạ Vũ tinh ý nhận thấy nụ cười cố giấu của Đoan Hảo, chàng nhạo báng :

- Cô thích cười lắm phải không ? Gì cũng cười được. Hay thật. Chăm sóc người bệnh mà cười được à ?

Trước những lời lẽ đầy câu gắt của Hạ Vũ, nụ cười tắt ngay trên môi Đoan Hảo. Anh chàng tiếp tục, không biết nói thật hay lay lăm mai nàng ?

- Giá như cô cười mà có thể làm cho bao nhiêu người hết bệnh được nhỉ ?

Mặt Đoan Hảo tối sầm lại. Chưa ngoa đến thế là cùng. Nhưng chưa ngoa là để dành cho con gái... Hất mặt lên, nàng bảo :

- Cám ơn anh đã nhiệt tình nhắc nhở. Tôi sẽ luôn nhớ đến nhiệm vụ đối với bệnh nhân.

Thấy Đoan Hảo tỏ vẻ bất bình, Hạ Vũ gãi đầu.

-Ồ ! Cô đừng hiểu lầm. Tôi không có ý đó.

Rồi chàng nghiêng đầu ngắm nghía Đoan Hảo.

- Phải công nhận cô cười trông hay hơn. Gương mặt cô bừng sáng thế nào ấy.

Đoan Hảo muốn nổi sùng trước anh chàng dị hợm nà . Vừa mới phê bình nàng cười đó, giờ lại...

Bực mình quá, Đoan Hảo bảo :

- Tôi sẽ không cười nữa.

Hạ Vũ tỉnh bơ nói :

- Ấy đừng, cười đi. Nhăn nhó thế này trông cô xấu lắm. (Vô duyên)

Quá lắm rồi, anh chàng dám chê Đoan Hảo xấu. Cũng được. Nàng ranh mãnh đáp lại :

- Khóc cười là quyền tự do của người ta. Anh đừng bắt buộc.

- Nhưng tôi lại thích cô cười.

Không ngờ gặp kẻ ngang bướng đùa dai thế này, Đoan Hảo phản bác hần ngay :

- Còn tôi sinh ra không phải để đáp ứng sở thích của anh.

Nụ cười nở trên môi Hạ Vũ. Chàng nghiêng đầu nói, vẫn với giọng bỡn cợt :

- Cô đối đáp cũng ghê nhỉ. Thôi, một không. Để đó đi. Bây giờ lo thu xếp đưa mẹ tôi về. Chúng ta còn nhiều dịp bàn cãi, phải không cô ?

Đoan Hảo đưa mắt lờm lờm Hạ Vũ. Cứ bàn cãi mà làm.

Một lần nữa, Hạ Vũ nhắc :

- Cô chuẩn bị các thứ nhé . Chúng ta về ngay.

Đoan Hảo lẳng lặng thu xếp đồ đạc cho bà Thảo Trúc, trong khi Hạ Vũ trò chuyện cùng bác sĩ Thúc Bằng.

Đến nhà bà Thảo Trúc, Đoan Hảo được đón tiếp rất niềm nở. Dù sao nàng cũng ý thức rõ thân phận mình. Một y tá chăm sóc sức khỏe bệnh nhân tại nhà. Mong rằng cuộc sống mới nơi đây luôn thoải mái với nàng.

Buổi sáng đầu tiên trong ngôi biệt thự sang trọng này , Đoan Hảo vẫn

dậy sớm theo thói quen. Sau khi làm vệ sinh xong, Đoan Hảo đến phòng bà Thảo Trúc. Bà còn ngủ. Nàng rón rén rời khỏi phòng. Căn phòng im ắng lạ thường. Mỗi người đều có một thế giới riêng tư. Dù có thức dậy rồi cũng không ai làm náo động bầu không khí vắng lặng vốn chỉ toàn người lớn.

Một mình không biết làm gì với thời gian trống vắng này, Đoan Hảo cứ đi tới đi lui trong phòng. Nàng đang ở trong một căn phòng xinh xắn và đầy đủ tiện nghi. Đêm ngủ một mình, nàng cảm thấy nhớ bà Thúc Bằng. Bà như người mẹ luôn quan tâm đến nàng.

Bà Thúc Bằng cũng động viên Đoan Hảo đến đây :

- Cũng giống như cháu làm việc ở phòng mạch của bác trai vậy thôi.
- Nhưng làm việc với bác sĩ Thúc Bằng, cháu thấy dễ chịu hơn.
- Ở đó cũng dễ chịu vậy.
- Cháu không được về đây.

Bà Thúc Bằng vuốt tóc Đoan Hảo, mỉm cười :

- Cháu làm như đi luôn không bằng. Sẽ trở về chứ. Rồi bệnh nhân của cháu sẽ khỏi bệnh.

Không biết bao giờ bà Thảo Trúc mới khỏi bệnh . Riêng Đoan Hảo thì chỉ muốn về thăm ông bà bác sĩ Thúc Bằng ngay. Hai người đã giúp đỡ cứu mạng nàng trong suốt thời gian qua. Sống trong tình thương của hai ông bà, Đoan Hảo đã nguôi ngoa . Dù vết thương lòng còn đau, nhưng nàng đã lấy lại niềm tin và cố vươn lên trong cuộc sống. Đoan Hảo hy vọng rằng chỉ ở đây một thời gian ngắn, bà Thảo Trúc khỏi bệnh, nàng sẽ được trở về. Ngày đầu tiên mới đến mà nàng lại mong rời khỏi đây. Nàng cười thầm về sự nghĩ vớ vẩn của mình.

Đoan Hảo đứng lên, mở toang cánh cửa sổ, nhìn ra ngoài trời . Thật là thú vị khi cửa phòng nàng ngó ra ngay vườn hoa rực rỡ của ngôi

biệt thự.

Trời sáng hẳn. Mặt trời vừa nhô lên, trải xuống một màu hồng tươi thắm . Đoan Hảo nghe rõ tiếng chim hót thánh thót trên vòm cây xanh.

Đang mải mê với khung cảnh bên ngoài, Đoan Hảo chợt giật mình khi có tiếng gọi :

- Cô Đoan Hảo ! Bà chủ gọi kìa.

Đoan Hảo hấp tấp chạy nhanh. Chỉ một loáng là tới . Phòng bà nằm sát cạnh bà Thảo Trúc. Vừa trông thấy nàng, giọng bà đã cau gắt :

- Mới sáng sớm, cô đã đi đâu ? Tôi cần mà không thấy cô.

Lại bắt đầu trách cứ. Đoan Hảo đã chán ngấy những người bệnh khó tính như bà Thảo Trúc. Nàng chưa kịp trả lời thì bà đã bồi thêm :

- Chả bù với lúc ở phòng mạch của bác sĩ Thúc Bằng, lúc nào cô cũng ở bên cạnh tôi.

Đoan Hảo lên tiếng phân trần :

- Khi này cháu có đến, nhưng thấy bác còn ngủ nên cháu đi ra ạ.

Bà Thảo Trúc cau có :

- Ngủ hả ? Cô thừa biết bệnh hoạn như tôi thì có ngủ nghề gì được nhiều đâu.

Thật là phiền toái cho Đoan Hảo. May mà bà Thảo Trúc không bị bệnh gì trầm trọng. Bà bị đau khớp, đau thần kinh tọa, thỉnh thoảng bị nhức đầu . Đoan Hảo khốn khổ với bà lúc ở phòng mạch của bác sĩ Thúc Bằng rồi và bây giờ về đây nữa sao ?

Bà rên rỉ về những cơn đau nhức triền miên, cứ hay dần vật về chứng bệnh của mình và có cảm giác bị bỏ rơi.

Như không chú ý đến sự cau bẳn của bà Thảo Trúc, Đoan Hảo ngồi xuống bên cạnh bà hỏi khẽ :

- Hôm nay, bác cảm thấy trong người thế nào ? Có đỡ nhiều không ?
Giọng bà hơi dịu lại, nhưng vẫn là lời than vãn.

- Cũng vẫn còn đau nhức, cô a.

- Hôm nay, cháu tiếp tục xoa bóp cho bác và hướng dẫn bác tập đi lại.

Bà Thảo Trúc khoát tay từ chối.

- Thôi đừng bắt tôi đi lại làm gì. Tôi mệt mỏi lắm.

Đoan Hảo cười, chịu lòng bà :

- Nếu bác không đồng ý thì thôi vậy.

Tuy nói thế, nhưng nàng tin rằng sẽ thuyết phục được bà.

Đoan Hảo giúp bà làm vệ sinh , chuẩn bị mọi thứ rồi lo cho bà ăn sáng thật chu đáo . Sau đó là đến việc thăm khám sức khỏe, đo huyết áp cho bà, tiêm thuốc và lấy thuốc đưa cho bà uống.

Dì Tám là người giúp việc của gia đình bà Thảo Trúc đến mời Đoan Hảo dùng bữa điểm tâm. Ngạc nhiên vì sự đối đãi quá lịch thiệp, Đoan Hảo bước theo dì Tám.

Cả nhà quây quần bên bàn ăn với bữa điểm tâm khá thịnh soạn. Mì vàng ăn với lẩu thập cẩm nghi ngút khói , lại còn có cả bánh ngọt và cà phê sữa.

Các thành viên trong gia đình, Đoan Hảo điều biết mặt. Ông Kỳ Lâm là chồng bà Thảo Trúc. Hai anh em Hoàng Lĩnh, Hạ Vũ. Có một cô gái mà Đoan Hảo chưa biết, vì cô ta chưa đến phòng mạch của bác sĩ Thúc Bằng lần nào.

Mọi người đều đổ dồn mắt nhìn Đoan Hảo. Một thành viên mới lạ.

Nàng bối rối, trong khi ông Kỳ Lâm nói to, đúng giọng điệu của một người quen chỉ huy.

- Kìa cô Đoan Hảo ! Ngồi vào ghế đi. Tất cả cùng ăn sáng nhanh lên

đi rồi việc ai nấy làm.

Đoan Hảo nhanh chóng ngồi vào chiếc ghế còn bỏ trống. Nàng nhìn sang, thấy Hạ Vũ ngồi cạnh và cô gái đối diện thì ngó nàng dăm dăm.

Đoan Hảo ngơ ngác. Cô ta là ai ? Có phải con bà Thảo Trúc không ? Sao chưa hề thăm mẹ lần nào ?

Như đọc được sự thắc mắc trong đôi mắt Đoan Hảo, Hạ Vũ lịch sự lên tiếng.

- Hai cô gái chào nhau đi. Đây là Trúc Mai, em gái út của tôi. Cô chưa biết phải không ? Còn đây là Đoan Hảo, người chăm sóc sức khỏe cho mẹ . Em cần phải biết nghe Trúc Mai.

Trúc Mai nhoẻn miệng cười, để lộ hàm răng trắng bóng :

- Em đang biết đây, ông anh ạ.

Hạ Vũ tinh nghịch hỏi :

- Biết để làm gì, em có biết không ?

Rồi không để Trúc Mai trả lời, Hạ Vũ tiếp với vẻ pha trò :

- Chắc chắn là khi em sổ mũi, nhức đầu sẽ phải nhờ đến bàn tay lương y của Đoan Hảo đấy.

Trúc Mai ngھnh cô lên, cãi lại anh :

- Nè, em không thêm sổ mũi, nhức đầu đâu. Anh ham bệnh vặt thì có.

Hạ Vũ trợn mắt :

- Trời đất ! Bệnh mà ham hả ? Em đừng có xuyên tạc anh nhé.

Mặc cho hai anh em cãi cộ nhau, ông anh Hoàng Lĩnh vẫn bình thản ăn , nhưng nét mặt thì lăm lì khó thân thiện.

- Thôi ăn đi, ngồi đó cãi hoài. Bộ dư thời giờ lắm hả ?

Nghe ông Kỳ Lâm nghiêm nghị rầy rà, Trúc Mai le lưỡi với Đoan Hảo.

Nàng chợt phì cười và cũng vội im bất khi nhớ đến Hạ Vũ đang ngồi bên cạnh. Liếc xem phản ứng của anh chàng rồi nàng cúi xuống cầm đĩa gấp những sợi mì vàng óng.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 4

Chiều xuống, ánh nắng nhạt dần. Đoan Hảo đưa bà Thảo Trúc đi dạo trong khu vườn nhà.

Một lúc sau, hai người ngồi nghỉ trên chiếc ghế băng dưới gốc cây sứ. Đoan Hảo ngược mắt nhìn lên những cánh hoa sứ nở xòe ra trắng mịn, ở giữa phơn phớt vàng. Hương hoa tỏa ra ngào ngạt.

- Cô xem kìa, những bông hoa sứ này nở đầy cây rồi chúng rụng hết. Thật đáng tiếc.

Bà Thảo Trúc vừa nói vừa đưa tay chỉ những xác hoa lấm tấm dưới đất. Bà thì tiếc còn Đoan Hảo thì thích.

Nàng chạnh nhớ những ngày thơ ấu thường thơ thẩn nhặt những cánh hoa sứ rơi rồi kết thành cả một vòng hoa xinh xắn, chơi cùng lũ bạn.

Bất giác, Đoan Hảo nói với bà Thảo Trúc.

- Hoa rụng nhưng vẫn còn thơm lắm, bác ạ.

Vẫn dõi ánh mắt đắm chiêu nhìn cây sứ, bà Thảo Trúc chép miệng.

- Phải chi hoa nở hoài mà không bao giờ tàn, cô nhỉ ?

Đoan Hảo ngăn người ra. Sao bà lại nói thế ? Có một thi sĩ đã từng bảo "Hoa nở để mà tàn" kia mà. Ở đời, mọi vật đều biến đổi không có gì tồn tại mãi với thời gian.

Đoan Hảo định nói với bà cảm nghĩ đó, nhưng rồi lại thôi , vì ngại người đàn bà khó tính này sẽ bảo nàng giỏi lý sự nữa đây.

Nàng quay sang hỏi han về tình hình sức khỏe của bà Thảo Trúc :

- Hôm nay, bác thấy hai chân có bớt nhức không ?

- Đỡ - Câu trả lời cụt ngủn.

Đoan Hảo hỏi tiếp :

- Ra ngoài này thoáng, bác có thấy dễ chịu hơn không ?

Bà Thảo Trúc mau miệng đáp :

- Tôi thấy khỏe khoắn lắm cô à. Ở trong phòng, nhiều lúc ngột ngạt quá.

Đoan Hảo sốt sắng :

- Mỗi chiều, cháu sẽ đưa bác ra ngoài này chơi nhé. Ở đây không khí trong lành, giúp bác mau khỏi bệnh.

Đang cởi mở, bà Thảo Trúc chợt sa sầm nét mặt :

- Bộ cô tưởng chỉ có không khí trong lành là chữa khỏi bệnh sao ?

Đoan Hảo vội im bặt, đưa mắt nhìn bà Thảo Trúc. Mới trên năm mươi tuổi, nhưng phải công nhận bà còn rất trẻ và khuôn mặt kia đã từng một thời xuân sắc. Đôi mắt của bà vẫn còn ánh nét tinh anh.

Tuy bệnh hoạn có làm bà mệt mỏi, nhưng Đoan Hảo nhận thấy sự kiêu hãnh vẫn tỏa trên mặt bà.

Vẫn còn đeo đuổi ý nghĩ đó trong đầu, bà Thảo Trúc nói tiếp :

- Nếu chỉ không khí thôi mà khỏi bệnh, chắc tôi không cần đến cô.

- Cháu không nói tất cả. Nhưng vẫn có những bệnh nhờ không khí

trong lành là khỏi. Tóm lại, không khí trong lành rất tốt đối với sức khỏe con người.

- Thế bệnh của tôi, không khí có chữa khỏi không ?

Đoan Hảo đành ngậm miệng, thầm nhủ bà Thảo Trúc quả là rắc rối . Chính bà đã làm cho bệnh của bà không bao giờ thuyên giảm đấy. Tại sao bà cứ bồn gắt vì những chuyện không đâu ? Hãy sống thật bình thản có phải hơn không ?

Nghĩ thế, Đoan Hảo thuyết phục bà :

- Bệnh của bác sẽ khỏi. Bác hãy lo tính dưỡng, chứ đừng nghĩ đến những chuyện phiền não nữa?

Bà nhếch môi, phản nản :

- Có ai muốn lo cho tôi đâu.

Rõ ràng là lời than phiền vô lý. Đoan Hảo thấy cả nhà đều lo lắng cho bà, thế mà bà...

Không hiểu sao, Hảo lại biện hộ cho mọi người :

- Ai cũng mong cho bác khỏi bệnh, nhất là anh Hạ Vũ luôn lo cho bác.

Gương mặt bà Thảo Trúc vẫn lộ vẻ không hài lòng :

-Chúng mà lo gì cho tôi chứ. Cả ba đứa con, lúc tôi bệnh có đứa nào thăm nom đâu.

- Chắc các anh ấy bận, nhưng vẫn tới lui thăm bác luôn.

Giọng bà Thảo Trúc trầm buồn như nói với chính mình :

- Chúng nó chỉ hỏi han chứ có làm được gì cho tôi đâu.

Đoan Hảo hiểu và thông cảm nỗi lòng của người mẹ đang mang bệnh. Bà thật sự cô đơn , mặc dù người thân vẫn ở bên cạnh.

Nàng lặng thinh để cho bà trút niềm tâm sự. Đúng thế, bà vẫn không ngớt kêu ca về những đứa con :

- Đứa nào cũng viện lý do bận rộn rồi chỉ hỏi han thôi. Cả con Trúc Mai cũng vậy. Nó rảnh rồi, nhưng chỉ biết có đi chơi.

Bà trách Trúc Mai không oan đâu. Cô bé ấy chỉ có mỗi việc đi chơi thôi. Ngoài giờ học thì đi rong chơi với bạn bè.

Tuy biết vậy, nhưng Đoan Hảo vẫn nói như để an ủi bà và có vẻ như bệnh vực Trúc Mai :

- Trúc Mai bận việc học, bác nên thông cảm cho cô ấy.

- Học hành cũng có khi có thì chứ bộ học suốt sao ? Chỉ tại tính ích kỷ của nó thôi. Con với cái. Càng lớn, chúng càng muốn xa cha mẹ. Nó định bỏ tôi cô quạnh mà.

Giọng bà than thở nghe tội nghiệp làm sao. Đoan Hảo chân thành :

- Đừng buồn nữa mà bác. Có cháu luôn ở bên cạnh và sẵn sàng giúp đỡ bác.

- Nhưng cô là người dưng. Điều quan trọng là chồng con tôi kia.

Câu nói thẳng thừng đến độ tàn nhẫn của bà Thảo Trúc như một gáo nước lạnh tạt vào mặt Đoan Hảo. Nàng sững sốt nhìn bà. Phải rồi.

Dù có lo lắng, chăm sóc bà chu đáo đến thế nào, nàng cũng chỉ là cô y tá quèn, người làm công hưởng lương. Bà nghĩ, nàng làm vì nghĩa vụ hay nói đúng hơn vì đồng tiền sinh sống chứ không phải vì tình thương.

Đưa mắt về phía Đoan Hảo, bà Thảo Trúc hất hàm hỏi :

- Tôi nói có phải không cô ? Cô là người ngoài, làm sao bằng các con tôi được.

Đoan Hảo gật đầu. Bà tiếp tục tuyên bố một cách đồng dục :

- Các con tôi bận, nên lơ là với tôi. Nhưng chúng phải răm rắp tuân lệnh tôi. Nhà này, tôi là chủ, mọi quyền hành trong tay tôi.

Bà Thảo Trúc nói cho Đoan Hảo biết điều này chi hả trời ? Ai mà

không biết bà là một chủ nhân đầy quyền uy. Nằm trên giường bệnh mà bà cứ ra lệnh làm việc này, việc kia cho mọi người. Lúc nào bà cũng sợ mất quyền, sợ bị lãng quên.

- Chúng ta đi dạo tiếp đi cô. Tôi đã đỡ mỗi chân rồi.

Lúc này Đoan Hảo không còn hứng thú đi nữa. Nhưng lệnh của bà nên nàng đành gật đầu, đứng lên :

- Vâng cháu đưa bác đi.

Bà Thảo Trúc chỉ tay bảo :

- Đến đằng kia, cô sẽ thấy cả một vườn hoa đầy màu sắc. Đó là do công lao của ông Nhơn trồng theo sở thích của tôi đấy.

Lại chứng tỏ quyền nữa đây. Đoan Hảo lấy làm ngao ngán.

Hai người vừa định bước đi thì Hạ Vũ về đến, ríu rít hỏi :

- Ô ! Mẹ đã ra đây. Mẹ khỏe nhiều rồi phải không ?

Nét mặt bà Thảo Trúc cau lại :

- Khỏe nhiều, nhưng không phải nhờ con đâu.

Hạ Vũ xuống xe, đến bên mẹ, vui vẻ nói :

- Con đâu có định dành công của ai đâu mà mẹ lo lắng.

Chàng liếc sang Đoan Hảo, mỉm cười. Bà Thảo Trúc tiếp tục :

- Tôi phải nói trước, kéo không, cậu lại tưởng cậu là người biết lo cho mẹ lắm.

Mặc cho mẹ nói lầy hay đay nghiến, nhạo báng, Hạ Vũ vẫn cười khi khi. Chàng đã biết tính ý của bà quá rồi. Nếu là Hảo thì nàng buồn ghê lắm. Hạ Vũ thì không. Chàng sà xuống bên mẹ, nắm lấy tay bà.

- Hôm nay mẹ khỏe nhiều rồi. Mẹ đi dạo thoải mái, con rất mừng.

Rồi chàng quay sang Đoan Hảo :

- Nhờ cô đấy cô hộ lý ạ.

Đoan Hảo ngượng ngùng :

- Tôi có làm gì đâu. Bác gái khỏe là nhờ bác có ý chí và nghị lực đấy.
- Và cũng phải nhờ đến bàn tay vàng của cô nữa. Đừng phủ nhận, cô Đoan Hảo à. Có cô bầu bạn và chăm nom mẹ tôi, chúng tôi thật yên tâm.

Liếc xéo con trai, bà Thảo hỏi với vẻ hờn giận :

- Chúng mày yên tâm bỏ mặc mẹ cho cô Đoan Hảo phải không ?

Hạ Vũ ôm vai mẹ :

- Kìa mẹ ! Chúng con có bỏ mẹ đâu.
- Không bỏ mà chúng bây có ngó ngang gì đến tao đâu.

Hạ Vũ hướng sang Đoan Hảo, phân trần :

- Thật khổ. Mẹ tôi cứ hay ca cẩm mãi như thế.

Đoan Hảo tỏ ra thông cảm :

- Người bệnh mà anh, thường hay bứt rứt về một điều gì đó.

Nghe Đoan Hảo nói thế, Hạ Vũ thản nhiên hỏi nàng :

- Chắc là mẹ tôi hay làm cho cô khó chịu lắm nhỉ ?

Đoan Hảo nhìn thẳng vào chàng, trả lời thật khế :

- Không sao, tôi luôn thông cảm với bệnh nhân.

Đột nhiên, bà Thảo Trức cao giọng :

- Thật thế à ? Chứ không phải cô đã chán ngấy những người bệnh như tôi sao? Tôi khó chịu, nóng nảy đúng như lời thẳng con tôi vừa nói đó.

Hai người chợt đưa mắt nhìn nhau khi nghe những lời của bà Thảo Trức.

Hạ Vũ đứng lên :

- Mẹ đi dạo với cô Đoan Hảo, con vào nhà nghe.

Bà Thảo Trức kéo tay con trai lại :

- Khoan đã. Sao hôm nay con về sớm thế ?

- Cũng như mọi hôm, mẹ à.

Trả lời mẹ thế, nhưng đúng là hôm nay Hạ Vũ về sớm thật . Công việc của chàng thì bất kể giờ giấc. Là cộng tác viên cho một tạp chí chuyên viết bài phóng sự, chàng bận rộn suốt ngày, có khi cả ban đêm.

Bà Thảo Trúc hỏi chàng :

- Chờng nào ba con về ?

- Khoảng bảy giờ. Mẹ đợi nghe.

Chàng trả lời đại, chứ có ghé qua công ty đâu mà biết ông Kỳ Lâm chờng nào về.

Bà Thảo Trúc gật gù, đáp lời con :

- Ừ, mẹ đợi.

Những câu đối thoại rời rạc không làm Đoan Hảo chú ý, vì nàng còn đang mãi mê dõi theo những đám mây trắng trôi bồng bềnh ở cuối trời xa.

Giọng Hạ Vũ êm ái cất lên làm nàng quay lại :

*** Mất hai trang ***

... nhưng chỉ một thoáng là nàng trở lại ngay, vì bà luôn căn dặn.

- Cô đi nhanh nhé. Tôi rất cần cô.

Hạ Vũ không hay biết, nên chàng nói thế. Còn bà Thảo Trúc thì nghĩ rằng mình luôn là người giải quyết mọi chuyện, nên chặn chàng lại ngay.

Rồi bà dùng dùng nói như ra lệnh :

- Thôi, không đi dạo nữa. Cô Đoan Hảo hãy đưa tôi vào nhà.

Trước thái độ của bà Thảo Trúc, Hạ Vũ nhìn Đoan Hảo lắc đầu.

Nàng mỉm cười, cũng lắc đầu. Hẳn Hạ Vũ không lạ gì sự trái tính, trái nết của mẹ chàng.

Đoan Hảo đưa bà Thảo Trúc vào trong, bỏ lại khoảng trời xanh trong với những cụm mây trắng trôi bành bồng.

Chiều đến, nắng đã tắt tự bao giờ. Trong khu vườn của ngôi biệt thự Thảo Trúc, cây cối đứng im lìm như đang đón gió. Những cơn gió hiém hoi của thành phố.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 5

Tôi biết cô không thật sự thoải mái khi chăm sóc mẹ tôi.

Trước lời nói chân thành của Hạ Vũ, Đoan Hảo đáp ngắn gọn :

- Tôi đã quen rồi, anh ạ . Người bệnh nào chẳng thế.
- Nhưng mẹ tôi là người bệnh khó tính nhất.

Đoan Hảo khẳng định :

- Khó cách mấy, tôi cũng chiều.
- Tôi sợ chiều không nổi.

Đưa mắt ngó Hạ Vũ, Đoan Hảo không biết chàng nói với ý gì . Đang đêm, chàng gõ cửa phòng Đoan Hảo, bảo rằng muốn gặp nàng để bàn chuyện hệ trọng. Có lẽ đó là chuyện về bà Thảo Trúc, về thái độ bần gất của bà.

Ngập ngừng, Đoan Hảo khẽ hỏi :

- Anh nghĩ như thế à ?

Hạ Vũ gật đầu :

- Bởi vì tôi biết mẹ tôi rất rõ. Tính bà vô cùng kỳ quặc. Lúc nào cũng sợ bị bỏ rơi nên bắt mọi người phải chiều chuộng. Cô biết đó, bà bệnh không nhiều, nhưng muốn rằng ai cũng quan tâm săn sóc đến bà.

Giọng Đoan Hảo rất đổi ôn hoà :

- Đó là tâm lý của người già hay đau yếu.
- Nếu chỉ có thể thôi thì chẳng có gì để nói, đằng này, mẹ tôi...

Đoan Hảo không hiểu ý chàng :

- Anh bảo sao ?

Mắt Hạ Vũ nhìn thẳng nàng :

- Tôi chỉ ngại những điều mẹ tôi nói làm buồn lòng cô. Bà nói năng không vị nể ai cả và luôn bắt mọi người phải tuân theo ý bà. Ai mà không tự ái hờ cô ?

Đoan Hảo thấp giọng đáp :

- Lúc đầu, tôi hơi ngạc nhiên, nhưng giờ thì đã quen rồi.

Hạ Vũ buông lời nhận xét :

- Quen. Nhưng tôi biết những lời nói của mẹ tôi đôi khi làm cô phật ý, rồi cô sẽ không chịu ở cạnh mẹ tôi nữa . Tôi sẽ làm sao đây ?

Đoan Hảo không đáp, mắt nàng trở nên xa vắng . Giọng Hạ Vũ càng tha thiết hơn :

- Mẹ tôi rất cần cô.

Nàng gật đầu, hứa hẹn :

- Anh yên tâm. Tôi sẽ ở đây chăm sóc cho bác đến khi nào bác khỏi bệnh.

Mắt chàng loé sáng. Lời nói của Hảo khiến chàng yên lòng.

- Ô! Cảm ơn cô. Thế cô có gặp khó khăn gì không ?

Như đọc được câu hỏi trong mắt Đoan Hảo khi nàng ngược lên. Hạ Vũ nói thêm :

- Gia đình cô ấy mà.
- Tôi nghĩ là bác sĩ Thúc Bằng đã cho anh biết về tôi rồi.
- Bác sĩ chỉ nhận xét về tinh thần làm việc của cô, điều đó thì tôi biết rồi.

Đoan Hảo bật hỏi :

- Thế chưa đủ sao ?
- Chưa. Còn những điều khác về cô, tôi chưa biết.

Tay chống cằm, Đoan Hảo lắc đầu :

- Không cần thiết đâu anh.
- Rất cần.

Rồi chàng hóm hỉnh nói tiếp :

- Tôi muốn biết về cô. Đó là sự tò mò của người đàn ông.

Đoan Hảo bình thản trả lời :

- Tôi sẽ viết cho anh một sơ yếu lý lịch đầy đủ nhất.

Thật là một cô gái quá quắt và Hạ Vũ cũng quá quắt đáp lại :

- Tôi sẽ không đọc lý lịch của cô đâu. Chính cô phải tự nói ra.

Đoan Hảo bướng bỉnh đáp :

- Tôi không nói. Anh chẳng cần phải biết về tôi làm gì.
- Rất cần.

Một lần nữa, Hạ Vũ nói đến hai tiếng "rất cần " với vẻ quan tâm đặc biệt. Nàng làm ra vẻ thắc mắc.

- Việc gì anh phải nghiên cứu đến lý lịch của tôi ?

Hạ Vũ nghiêm nghị đáp :

- Việc hệ trọng.

Đoan Hảo nhìn chàng, cất giọng chế giễu :

- Chẳng lẽ anh định tuyển tôi vào làm trong công ty xuất nhập khẩu Kỳ Lâm?

Mắt Hạ Vũ ánh lên vẻ tinh nghịch :

- Tôi biết cô không thích làm việc trong công ty đâu. Tôi tuyển vào nơi khác.

- Nơi nào ?

- Phòng bệnh của thân mẫu Hạ Vũ.

Hóa ra anh chàng rất thích đùa tếu. Đoan Hảo liếc chàng mỉm cười :

- Thì đã hẳn rồi. Anh không nhắc, tôi vẫn nhớ tôi đang làm việc nơi đâu.

Nhìn nàng không chớp, Hạ Vũ hạ thấp giọng :

- Chưa đủ. Còn một nơi nữa.

- Nơi đâu ?

- Trong trái tim anh.

Cái gì ? Đoan Hảo giật bắn người, nhìn sửng chàng một lúc. Tia mắt chàng ám áp khác thường. Giọng chàng thốt lên, êm nhẹ như ru.

- Đoan Hảo ! Chẳng lẽ anh không được biết gì về em sao ? Em như một cánh chim cô độc từ nơi nào bay lạc đến nhà anh.

Đúng. Đoan Hảo là một cánh chim lạc loài bay đến đây, Hạ Vũ còn tìm hiểu làm gì. Nàng không trả lời. Anh chàng này hôm nay văn hoa thật. Nàng lạ lùng nhìn kỹ Hạ Vũ, tìm kiếm xem có những nét nào thật trong câu nói của chàng.

- Nào, nói đi. Em là ai ? Từ đâu đến đây.

Hạ Vũ vẫn hỏi với vẻ thúc giục. Đoan Hảo đáp chậm rãi từng tiếng :

- Tôi sẽ không cho anh biết điều gì về tôi cả, ngoại trừ một điều tôi là y tá đang chăm nom sức khỏe cho mẹ anh.

Không chờ đợi câu trả lời đó, Hạ Vũ nhăn mặt :

- Hừm ! Thế mà cũng nói. Được rồi, anh sẽ tìm hiểu.

- Tôi đã nói rồi. Việc đó không quan trọng.

Hạ Vũ vẫn ngoan cố.

- Tìm hiểu về em mà không quan trọng à ? Em lạ thật.

Nàng vọt miệng nói nhanh :

- Lạ gì. Em cũng là một cô gái như bao cô gái khác.

- Một cô gái anh rất thích.

Dù giọng Hạ Vũ nghiêm túc đến thế nào Đoan Hảo cũng thấy đó là một câu nói đùa. Nàng thừa biết anh chàng này mồm mép phải biết. Chàng đã từng nói thích bao nhiêu cô gái rồi ? Chàng đã từng đưa các cô ấy về nhà chơi. Và cô nào khi đến thăm bà Thảo Trúc cũng ngọt ngào xởi lởi.

Không thích sự bốn cột của Hạ Vũ, nàng nghiêm mặt nói thẳng :

- Anh thích tôi vì tôi đang trông nom cho bác gái chứ gì ?

Hơi sững sờ vì câu hỏi của Đoan Hảo, chàng nhăn nhó :

- Việc đó khác. Em không phân biệt được sao ?

Đoan Hảo hỏi thách đố :

- Việc gì tôi phải phân biệt chứ ?

Ngẩng đầu lên nhìn Đoan Hảo, Hạ Vũ cắc cớ hỏi :

- Thế em sống để làm gì ?

- Để làm tròn bốn phận chăm sóc mẹ anh.

- Và để làm gì nữa ?

- Không làm gì cả.

- Thật là hoang phí.

Đoan Hảo trừng mắt với chàng :

- Sống có ích như tôi mà hoang phí ư ? Thế theo anh thì tôi sống để làm gì nữa ?

- Để yêu.

- Hả ?

Nàng kêu lên . Đôi mắt trong veo của nàng nhìn Hạ Vũ không chớp rồi lại bật lên câu hỏi :

- Bao giờ thì anh mới nói chuyện nghiêm túc với tôi ?

Hơi phật ý vì câu hỏi của Đoan Hảo, chàng cau mặt :

- Em cho là anh không nghiêm túc ?

- Anh chỉ đùa.

Giọng chàng bắt đầu bốn cột :

- Nếu thế thì anh sẽ đùa mãi.

Hết nói nổi . Một bà mẹ thì khô khan, gắt gỏng. Cậu con trai thì ưa diều cợt. Đoan Hảo không biết xử trí như thế nào đây . Còn một gã con trai làm lì ít nói và một cô gái ngang bướng lắm lời nữa. May sao nàng chưa đụng độ với hai người này.

Lướt mắt sang Hạ Vũ, nàng thận trọng :

- Anh cứ tha hồ đùa, miễn sao đừng làm chết ai.

Chàng trở mặt :

- Cái gì ? Sợ tôi làm chết người à ?

Đã lỡ nói bóng gió, Đoan Hảo tiếp tục luôn :

- Đúng vậy. Tôi sợ chết.

Chàng cựa quậy trên ghế :

- Đầu óc của cô kỳ quặc thật.

- Không kỳ quặc, mà đôi phở đầy.

- Đôi phở với tôi ?

- Đúng.

- Vì sao ?

- Tôi nhất quyết không chết vì sự bốn cột của anh.

Hạ Vũ ngồi thẳng người lên, giọng rành rọt :

- Vậy thì tôi nghiêm chỉnh thật đấy.

Đoan Hảo im lặng ngó Hạ Vũ, chờ xem chàng nghiêm chỉnh đến thế nào.

Thấy vẻ chăm chú của Đoan Hảo, Hạ Vũ mỉm cười thân thiện :

- Mời cô sang phòng khách uống chút gì đi. Tôi khát quá. Rồi chúng ta sẽ đi dạo vài vòng ngoài vườn. Tôi thèm hít thở không khí trong lành của trời đêm. Ngoài ấy thoáng mát vô cùng.

Lời đề nghị mới tron tru làm sao. Thật không thể nào hiểu nổi Hạ Vũ. Đầu tiên, chàng đến nói là để bàn bạc về bà Thảo Trúc, rồi thì nói lung tung đủ chuyện. Và bây giờ, đề nghị đi dạo. Làm như nàng phải có bổn phận thực hiện vậy.

Một sự phản kháng nổi lên, Đoan Hảo lắc đầu từ chối :

- Tôi buồn ngủ lắm rồi. Tôi không khát, cũng không đi dạo với anh đâu.

- Giờ này mà buồn ngủ ư, cô Đa Đoan ?

Đoan Hảo ngênh mặt lên, hỏi chàng :

- Cái gì mà Đa Đoan ? Tôi là Đoan Hảo mà.

Chàng cười khi :

- Đoan Hảo, nhưng tôi thấy cô rất đa đoan công việc .Cô không thể ngủ sớm được đâu.

Lại thêm một người gọi nàng là Đa Đoan. Máy đùa bạn cứ hay trêu nàng:"Cái số mi sẽ đa đoan mãi. Vì công việc, rồi sẽ đa đoan vì chồng, vì con ."

Nhỏ Thiên Lý làm ra vẻ một nhà phân tích :

- Không sao, vất vả, đa đoan vì chồng vì con là hạnh phúc, nó sẽ chịu được.

Chuyện đó thì chưa biết thế nào. Trước mắt là nàng phải đối phó với gã thanh niên này.

- Anh muốn nói gì cũng được cả.
- Tôi chỉ muốn mời cô đi dạo.
- Đừng hòng thuyết phục được tôi.
- Tôi sẽ ngồi đây cho đến khi nào Đoan Hảo đồng ý.

Ngang bướng đến thế là cùng. Đoan Hảo ứng phó với chàng ngay :

- Anh cứ ngồi, còn tôi cứ ngủ.

Hạ Vũ nheo mắt với nàng :

- Tôi không tin cô buồn ngủ. Nếu cần, người ta có thể thức suốt đêm kia mà.

Đoan Hảo tỏ vẻ khó chịu :

- Nhưng tôi không cần gì cả.
- Còn tôi cần.

Hạ Vũ điềm nhiên đáp. Đoan Hảo ngó chàng đăm đăm. Anh chàng này không điên thì cũng đang say rượu. Đoan Hảo lặng thinh, hai tay chống cằm vẻ thách thức. Đừng tưởng tôi làm việc ở trong nhà anh rồi phải thực hiện mọi yêu cầu của anh. Còn lâu.

Bỗng dưng, Hạ Vũ thay đổi chiến lược, hỏi đột ngột :

- Cô có bạn trai chưa ?

Đoan Hảo phản công :

- Anh không cần biết điều đó.

Chàng vẫn bình thản hỏi tiếp :

- Có người yêu chưa ?

Hai má Đoan Hảo nóng bừng. Gã đàn ông này thật trơ tráo, thiếu tế nhị . Đôi mày của nàng cau lại :

- Có liên quan gì đến anh đâu. Sao anh điều tra tôi vậy ?

Chàng tỏ ra trịnh trọng :

- Tôi rất lo cho cô.

Đoan Hảo liếc chàng bằng con mắt có đuôi :

- Không dám phiền anh.

Hạ Vũ ngoan cố nói :

- Tôi vẫn lo cho cô.

- Tôi đâu có nhờ anh.

Bất chấp thái độ bực dọc của Đoan Hảo, Hạ Vũ nói một cách thản nhiên :

- Cô làm ở đây cứ như là bị cấm cung vậy. Thời gian đâu mà hẹn hò với người yêu.

Đoan Hảo nóng mặt, im lặng . Không biết Hạ Vũ có ý gì. Nàng hết chịu nổi anh chàng lắm chuyện này. Hắn lại tiếp tục châm chọc :

- Có chưa ? Cô nói thật đi. Tôi sẽ bố trí giờ giấc cho cô.

Quý tha ma bắt hắn đi ! Người gì đâu mà không nghiêm chỉnh chút nào cả. Hắn lại làm ra vẻ chủ nhân với nàng nữa chứ.

Phản vì giận, phản vì không muốn lời thôi với anh chàng hay giễu cợt này, nàng hất mặt lên, nói :

- Cám ơn anh. Chúng tôi đã có thời gian gặp gỡ riêng rồi. Không cần đến sự can thiệp của anh đâu.

Hạ Vũ phá lên cười :

- Ôi ! Thế ra, cô cũng biết nói dối.

Hảo cãi lại :

- Tôi nói dối anh ư ? Không đời nào.

Chàng đắc ý, kêu lên :

- Chứ còn gì nữa. Cô đã có người yêu đâu.

Giọng Đoan Hảo phàn nàn :

- Không hiểu sao anh lại đề cập đến chuyện này mãi.
- Vì tôi rất quan tâm đến cô.

Hai tay đan chặt vào nhau, Hảo nói chậm rãi :

- Tôi nghĩ, anh nên quan tâm đến chuyện khác . Chẳng hạn khuya khoắt thế này mà phá giấc ngủ của người khác bằng những câu nói nhảm nhí, thật là bất lịch sự . Anh có biết không ?

Không tỏ ra phật ý trước câu nói của Đoan Hảo , trái lại Hạ Vũ còn cười rất sảng khoái :

- Tôi thấy tôi bao giờ cũng rất lịch sự.
- Cụ thể hôm nay thì không.

Ngồi nhìn Đoan Hảo một lúc, chàng nói với giọng hết sức nghiêm trang :

- Không lẽ nói chuyện với tôi mà cô cảm thấy không hài lòng ? Nếu thế thì cô còn biết nói chuyện với ai trong căn nhà này bây giờ ?

Ngừng lại một chút, không thấy Đoan Hảo phản ứng, chàng nói tiếp :

- Tôi là kẻ luôn luôn thích làm cho người khác vui cười.
- Vậy thì anh nên làm diễn viên hài.

Chỉ suy nghĩ thôi, nhưng Đoan Hảo đã bật thành câu nói. Hạ Vũ cũng đáo đả không vừa.

- Tôi đã thử rồi, nhưng không được tuyển.
- Người nào không tuyển anh là sai lầm đấy.

Chàng cười khì :

- Họ không sai lầm đâu. Mà tại tôi thiếu người diễn cặp.

Anh chàng lại bốn cột nữa. Không biết đến bao giờ mới chấm dứt đây ?

Rồi Hạ Vũ cũng thôi cười và quay trở lại đề nghị ban nãy :

- Bây giờ, cô đồng ý đi dạo chứ ?

Đoan Hảo đã quên chuyện đi dạo. Còn Hạ Vũ, dù nói gì, chàng cũng nhớ đến . Nếu không đi, có lẽ anh chàng sẽ ngồi đây mãi . Nàng bồng gật đầu :

- Được rồi. Tôi đồng ý.

Chỉ chờ có thế, Hạ Vũ đứng phắt dậy, reo vui :

-Ồ ! Cô tuyệt quá. Chúng ta đi nhé.

Thế rồi, Đoan Hảo và Hạ Vũ cùng rời khỏi phòng. Hai người sánh vai nhau đi dọc theo hành lang, tản bộ khắp khu nhà rồi ra đến vườn hoa.

Vàng trắng lười liềm lơ lửng trên bầu trời cao chiếu lấp lánh. Không gian nhuộm một màu trắng bạc.

Ra ngoài này, Hạ Vũ có vẻ trầm ngâm hơn. Căn biệt thự của gia đình chàng tọa lạc ở một nơi khá yên tĩnh. Cả tiếng động ồn ào của xe cộ ít khi lọt vào đây.

Không khí ngoài vườn dịu mát. Vườn hoa xinh đẹp, có những cây xanh tỏa bóng. Phía sau có hồ bơi trong vắt. Thật là lý tưởng. Bà Thảo Trúc dưỡng bệnh trong một điều kiện thế này mong sao bà sẽ khỏi bệnh nhanh chóng. Và khi đó, người ta không cần đến Đoan Hảo, nàng sẽ trở về làm việc với bác sĩ Thúc Bằng. Hy vọng chỉ một thời gian ngắn nữa thôi.

- Cô thấy cảnh vật ở đây thế nào ?

- Đẹp tuyệt.

Bước chân Hạ Vũ dừng lại :

- Tôi tưởng cô phải trả lời nhiều hơn hai chữ đó chứ.

- Tôi thích nói ngắn gọn.

Hạ Vũ nhìn xoáy vào mặt nàng :

- Còn tôi, cô thấy thế nào ?

Giọng chàng nghiêm chỉnh đến ngạc nhiên. Đoan Hảo thận trọng :

- Anh hả ? Miễn nhận xét. Miễn trả lời.

Hạ Vũ nằn nì :

- Cô cứ nói đi. Ngắn gọn một từ thôi.

Đoan Hảo nín lặng nhìn chàng, rồi nhìn vườn hoa lung linh dưới ánh trăng vàng nhạt. Hạ Vũ tiếp tục nhắc lại :

- Tôi thế nào ? Cô nói đi. Một từ thôi. Đẹp, xấu, dễ thương, hiền lành, hào hoa hay đáng ghét ?

Quay qua nhìn Hạ Vũ, Đoan Hảo mỉm cười :

- Nói về anh thì một từ không đủ.

- Nói đại đi.

- Không nói.

- Tại sao ?

Đoan Hảo nói chậm rãi như cân nhắc từng tiếng :

- Anh đừng bao giờ yêu cầu người khác nhận xét về mình trước mặt mình.

Hạ Vũ tỏ ra chú ý :

- Vì sao ?

- Vì người ta sẽ không nói sự thật.

Chàng hỏi với vẻ khiêu khích :

- Thế à ? Người ta không dám nói sao ? Còn cô, cô dám không ? Nói đi.

Đoan Hảo chống chế :

- Tôi chưa nhận định về anh.

Mắt chàng loé lên, chọc tức Đoan Hảo :

- Cô cũng không dám nói luôn.

Đoan Hảo tự ái cự lại :

- Tôi không thèm nói, chứ không phải không dám.

Hạ Vũ nhìn nàng chăm chăm :

- Cô không nói thì tôi sẽ nói về cô.

Đoan Hảo vénh mặt lên :

- Anh nói đi.

- Tôi nói đúng, cô không được la nghe.

- Dĩ nhiên.

Hạ Vũ tăng háng, ra vẻ trịnh trọng :

- Cô là một cô gái tưởng dễ chịu nhưng mà khó tính, tưởng yếu đuối mà cứng cỏi, tưởng hiền hoà mà ngang bướng, tưởng...

- Thôi. Đúng hết rồi.

Đoan Hảo cắt lời chàng. Hạ Vũ cười thích thú :

- Thấy chưa ? Tôi đã nói đúng về cô. Tại sao cô không biết nhận xét về tôi ?

Đoan Hảo nguýt chàng thật dài :

- Không nói, không có nghĩa là tôi không biết.

Cô gái này giỏi lý sự thật. Hạ Vũ thích khiêu khích nàng cũng vì thế. Những câu châm chọc đùa bỡn không làm cho Đoan Hảo lúng túng chút nào.

Hạ Vũ không cố ý gây hấn hay làm Đoan Hảo khó chịu. Chàng muốn thấy nàng trò chuyện thoải mái sau những giờ phút căng thẳng, nhàm chán bên cạnh mẹ chàng. Đoan Hảo có vẻ cô độc làm sao. Tội nghiệp ! Nếu là Trúc Mai, chắc cô bé không thể sống trong sự gò bó như thế đâu. Đoan Hảo hay thật.

Thấy Hạ Vũ ngược nhìn trời đêm với vẻ tư lự. Đoan Hảo rất lấy làm ngạc nhiên. Anh chàng này mà lại trầm tĩnh ngắm cảnh vật đến thế ư ? Hay đang nghĩ cách giấu cọt nàng nữa đây ?

- Suốt ngày phải kề cận một bà già ưa ca cẩm, cô cảm thấy thế nào ?

Trái với dự đoán của Đoan Hảo, Hạ Vũ không châm chọc mà lại hỏi như phỏng vấn. Đoan Hảo hít một hơi dài, rồi mới trả lời :

- Anh thử đóng vai trò như tôi thì sẽ thấy như thế nào ngay.

Nụ cười làm bừng sáng gương mặt chàng :

- Tiếc rằng tôi không thể đóng vai của cô được.

- Vì sao ?

- Tôi chỉ quen đóng vai hài như cô nói thôi.

Anh chàng lại diều cợt nữa. Đoan Hảo cười giòn tan. Hạ Vũ nghiêm nghị nói tiếp :

- Đừng tưởng là ai cũng làm hộ lý giỏi như cô đấy nhé. Khó lắm. Tôi chịu thôi.

- Tại anh lười quá.

Chàng nhìn thẳng vào Đoan Hảo, giọng dịu dàng :

- Tôi không lười đâu. Tại mẹ tôi rất thích cô đấy.

- Thích tôi ?

Dưới ánh trăng, chàng thấy rõ thái độ phản đối của Đoan Hảo, nhưng chàng vẫn thản nhiên :

- Thật đó. Mẹ tôi thích cô và buộc chúng tôi phải mời cô cho bằng được.

Bà chủ khó tính mà thích nàng ư ? Không đâu . Đoan Hảo biết rất rõ điều đó và nàng cũng không mong bà thích làm gì. Nàng chỉ là một cô y tá đang làm việc.

Tuy nhiên, Đoan Hảo nói ngược lại điều nàng nghĩ :

- Ở đời, có được người thích mình thì quý hóa quá, phải không anh ?

Và cũng nên hãnh diện.

- Thế thì cô hãy làm cho tôi hãnh diện đi.

Lại câu nói mà Đoan Hảo không chờ đợi. Mặc dù vậy, nàng vẫn nhanh chóng đối đáp :

- Anh thì chắc đã hãnh diện về điều này nhiều lắm và từ lâu rồi.

Giọng chàng thật thấp :

- Thế sao tôi chẳng thấy gì cả ? Đoan Hảo giúp cho tôi thấy đi.

Đoan Hảo nói nghiêm :

- Việc của anh, anh hãy tự biết . Không ai giúp được đâu. Hạ Vũ cười, không nói gì.

Đêm về khuya. Hương hoa sứ nồng nàn bay quan . Hương hoa quyện vào mái tóc Đoan Hảo. Nhìn nàng, Hạ Vũ thầm nhủ : Cuộc sống nếu không có những cô gái như Đoan Hảo chắc là tẻ nhạt lắm.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 6

Đoan Hảo mở tung cánh cửa sổ, nhìn ra bầu trời đêm. Trên chiếc băng đá dưới gốc cây sứ, có dáng người ngồi. Trong ánh sáng nhập nhoạng, Đoan Hảo không thấy rõ, nhưng nàng biết chắc một điều đó là Hạ Vũ và cô bạn gái chàng.

Hai người ngồi bên nhau thân thiết. Những điều họ tâm tình, chắc là thú vị lắm. Trong số những cô gái đó, ai là người yêu của chàng nhỉ ?

Không biết khi trò chuyện với những cô gái khác, chàng có hay bồn chột không ? Đoan Hảo lại thắc mắc về Hạ Vũ. Mắt vẫn hướng về phía hai người ngoài vườn, một lúc sau, Đoan Hảo đóng cửa sổ lại. Mặc kệ Hạ Vũ và cô bạn gái của hắn. Nàng hơi đâu tìm hiểu những chuyện không liên quan tới mình.

Tình hình sức khỏe của bà Thảo Trúc rất khả quan. Đoan Hảo hy vọng một ngày rất gần đây, nàng sẽ trở về làm việc với bác sĩ Thúc Bằng. Và mỗi chiều rỗi rảnh, được trò chuyện cùng bà Thúc Bằng. Cùng lứa tuổi với bà Thảo Trúc, nhưng Đoan Hảo thấy bà Thúc Bằng dễ chịu, cởi mở, dễ gần gũi hơn. Bà sống rất bình dị và luôn thông cảm cho tuổi trẻ. Bà thường lo cho người khác. Còn bà Thảo Trúc thì thích người khác lo cho mình hơn.

Sáng sớm, khi bà Thảo Trúc vừa ăn điểm tâm xong, Hạ Vũ vào phòng mẹ, cất giọng ân cần :

- Mẹ ăn có ngon không ?

Chàng hỏi bà Thảo Trúc rồi đưa mắt nhìn sang Đoan Hảo. Nàng đang cúi húi dọn bát đĩa để vào chiếc khay trên bàn.

Nhấp ly sữa nóng, bà Thảo Trúc trả lời con trai :

- Mẹ ăn rất ngon. Ngày mai, mẹ sẽ ra ngoài ăn sáng chung với cả nhà đấy.

Hạ Vũ hồ hởi nói :

- Hoan hô mẹ, thế là mẹ hết bệnh rồi.

Đoan Hảo cũng tỏ ra phấn khởi :

- Cháu rất mừng khi thấy bác khỏi bệnh. Chắc là bác không cần đến cháu nữa.

Hạ Vũ đỡ lời mẹ, đáp nhanh :

- Chúng tôi lúc nào cũng rất cần cô.

Đoan Hảo không nói gì. Chàng tiếp tục với giọng có vẻ trách móc :

- Tại sao lúc nào cô cũng chực chờ rời khỏi nhà tôi ?

Nàng thẳng thắn trả lời :

- Tại tôi làm xong bốn phận.

Mắt Hạ Vũ nhìn Đoan Hảo vừa trêu mếu, vừa thăm dò :

- Chúng tôi cần cô ở chức năng khác.

Đoan Hảo nghiêm mặt nói :

- Tôi chỉ làm hộ lý chứ không có chức năng khác.

- Tôi biết rằng cô có.

Bà Thảo Trúc lắng tai nghe chuyện, chợt lên tiếng :

- Hai đứa nói chuyện gì đó ?

Hạ Vũ mỉm cười, liếc nhìn Đoan Hảo rồi mới trả lời mẹ :

- Chúng con đang nói chuyện chăm sóc mẹ.

Chàng kéo dài hai tiếng "chúng con" một cách cố ý. Bà Thảo Trúc khoát tay với con trai.

- Mẹ hết bệnh rồi, khỏi chăm sóc.

- Mẹ chỉ muốn đi chơi thôi.

Rồi bà quay sang Đoan Hảo :

- Sáng nay cô hãy đưa tôi đi dạo.

Đoan Hảo lễ phép thưa :

- Vâng ạ. Cháu sẽ đưa bác đi.

Hạ Vũ lên tiếng nhắc bà :

- Khoan đã mẹ. Cô Đoan Hảo còn phải ăn sáng chứ.

Bà Thảo Trúc tỏ ra dễ dãi :

- À ! Cô ăn sáng đi. Tôi nghỉ ngơi một chút.

Như chỉ chờ có thế, Hạ Vũ đưa Đoan Hảo nhanh chóng rời khỏi phòng bà Thảo Trúc.

Đến phòng ăn, chàng vui vẻ nói :

- Mọi người đã ăn cả rồi, tôi chờ cô đấy.

Đoan Hảo trố mắt :

- Tôi ăn chung với anh à ?

- Không được sao ? Tôi chờ để được ăn chung với Đoan Hảo mà.

Nghiêng đầu nhìn chàng, Đoan Hảo nói nửa đùa, nửa thật :

- Thôi, ăn chung với anh dễ bị ghen lắm.

Mắt chàng sáng bừng lên :

- Làm sao ghen được. Anh không hề bóp họng em đâu . Nếu có chẳng là bóp ghen tim em thôi.

- Anh nói gì ?

Đoan Hảo lắp bắp hỏi, mắt nhìn thẳng vào mặt Hạ Vũ để tìm xem chàng bông đùa đến mức độ nào.

Anh chàng tỉnh bơ kéo ghế cho nàng ngồi. Sau khi ngồi xuống, Đoan Hảo hást mặt lên, đáp :

- Tim tôi không dễ gì anh bóp ghen được đâu.

Hạ Vũ trả lời :

- Cái gì khó khăn mấy, người ta cũng vẫn vượt qua, vẫn làm được.

Nhìn nàng một lúc, Đoan Hảo hỏi ngay :

- Anh chắc có vượt qua được không ?

- Việc đó, tôi sẽ trả lời sau. Bây giờ hãy ăn đã.

Hạ Vũ để đĩa bánh cuốn tôm thịt trước mặt nàng :

- Mời cô.

Đoan Hảo đưa mắt nhìn đĩa bánh cuốn :

- Trông hấp dẫn quá.

- Bởi thế, anh mới bảo em ăn ngay. Anh không thể chờ đợi được nữa.

Đoan Hảo phì cười trước cách xưng hô của chàng. Lúc thì anh em ngọt xớt, lúc thì tôi với cô đầy khoảng cách.

Hạ Vũ vừa ăn, vừa gọi dì Tầm mang cà phê sữa cho hai người.

Đang ăn, Đoan Hảo đặt đĩa xuống bàn, miệng xuyết xoa :

- Cay quá.

- Cay mới ngon.

Nàng cãi lại :

- Cay mất ngon.

Hạ Vũ hăng giọng :

- Mỗi người một quan niệm. Ai cũng đúng cả.

- Chưa chắc đâu.

Chàng ngừng ăn :

- Theo cô thì ai đúng ?

Đoan Hảo vênh mặt lên :

- Tôi đúng.

- Tôi không bao giờ sai đâu nhé.

Nàng bướng bỉnh giải thích :

- Nhất định anh sai. Này nhé ! Đang ăn ngon lành, gặp phải ớt cay, tôi bỏ đĩa ngay, không ăn được nữa. Thế là mất ngon.

Hạ Vũ cũng không chịu thua :

- Biết ớt cay, nhưng ai cũng thích ăn và bảo có nó sẽ thêm ngon.

- Trừ tôi.

Chàng nheo mắt :

- Em cũng nên tập.

Nàng lý luận :

- Đừng nên tập những gì mình không thích.

Hai người vội ngừng khi dì Tầm mang cà phê sữa đến.

Đặt ly cà phê trước mặt Đoan Hảo, chàng khôi hài :

- Có thứ nước giải cay đây. Em uống ngay đi.

Đỡ lấy ly cà phê sữa, Đoan Hảo uống từng ngụm nhỏ, cảm thấy sảng khoái vô cùng. Sau đó, nàng tiếp tục ăn hết phần bánh còn lại và đã hết thấy cay.

Ăn xong, Hạ Vũ thông thả uống cà phê sữa. Bất chợt, chàng đặt ly xuống, giọng êm ái cất lên :

- Tối qua anh về muộn, định đến gặp em thì em đã ngủ rồi.

- Cái gì ?

Không kèm được, Đoan Hảo đã phải thốt lên câu hỏi với vẻ ngạc nhiên. Lời của chàng như từ cõi xa xăm nào vọng lại.

Tối qua, Hạ Vũ về sớm và đã trò chuyện hàng giờ với một cô gái nào đó ngoài vườn hoa kia mà. Tìm Đoan Hảo làm gì chứ ? Định trò chuyện với nàng để lấp đầy khoảng thời gian còn lại ư ? Đoan Hảo ấm ức. Từ nay, Hạ Vũ đừng hòng rủ được nàng ra vườn hoa trò chuyện nữa.

Giọng chàng trở nên tha thiết hơn :

- Anh rất muốn tâm sự cùng em. Nhưng phòng em đã tắt đèn. Anh không muốn phá giấc ngủ của em.

- Thế anh tâm sự với cô gì đó chưa đủ sao mà còn cần gặp tôi ?

Đoan Hảo vọt miệng nói thẳng điều nàng nghĩ, khiến Hạ Vũ chưng hửng :

- Em nói gì ? Anh không hiểu.

- Chẳng lẽ anh thích ngồi ngoài trời khuya nói chuyện với hết người này đến người khác ?

Chàng càng lạ lùng hơn trước câu hỏi của Đoan Hảo. Còn nàng thì vô cùng tự ái với anh chàng hay đùa này.

- Với ai, anh cũng bảo là thích trò chuyện. Anh không ngại cô bạn của anh sẽ phiền ư ?

Không kịp để Hạ Vũ phản ứng, Đoan Hảo nhìn thẳng vào chàng, nói tiếp, rành rọt từng tiếng :

- Không chừng đêm qua anh trò chuyện với người yêu cũng nên. Tại sao lại rủ tôi ra vườn tâm sự nữa? Rắc rối đấy. Tôi không thích đâu.

Mặt Hạ Vũ ngờ ngác :

- Em có nhầm không ? Anh có trò chuyện với ai hôm qua đâu.

Đoan Hảo vẫn khẳng định :

- Phải nói rằng anh tâm tình thì đúng hơn. Trên ghế đá ngoài vườn hoa đó.

Hạ Vũ cười lớn, vẻ thích thú :

- Ôi ! Em đã tưởng tượng ra cái điều kỳ diệu đó ư ? Và cô gái đó không ai khác hơn là em.

Đoan Hảo tròn xoe mắt. Anh chàng định đánh trống lảng sao ? Lại còn bảo nàng tưởng tượng. Rõ ràng là thế mà.

Hai má nóng rần lên, nàng cãi lại :

- Làm sao tôi là cô gái đó được, trong khi tôi đang ngủ trong phòng.

Đôi mắt Hạ Vũ dăm dăm nhìn nàng :

- Thế em thấy anh nói chuyện với ai đó lúc đang ngủ à ? Vậy là em chiêm bao rồi. Em đã chiêm bao thấy anh. Thích thật. Và chắc chắn cô gái đó là em rồi.

Đoan Hảo hậm hực vô cùng. Nàng đã nghiêm chỉnh đến thế mà Hạ Vũ lại bỡn cợt.

- Tôi mà nằm chiêm bao thấy anh à ? Còn lâu.

Hạ Vũ nhe răng ra cười :

- Cứ chiêm bao thấy anh đại đi. Anh cũng rất ao ước được chiêm

bao thấy em. Anh tin rằng trong giấc chiêm bao, em rất hiền.

Đoan Hảo cựa quậy trên ghế ngồi.

- Anh sẽ không nhìn thấy ai cả. Bởi vì hằng đêm, anh đã có người để tâm sự.

Chàng vẫn đùa dai, làm cho Hảo khó chịu. Nàng dợm đứng lên.

Chàng ngăn lại ngay :

- Em đừng đi. Anh mong được nói chuyện với em mà.

Đoan Hảo bật hỏi :

- Không lẽ anh gặp tôi để nói những điều vớ vẩn này ?

Hạ Vũ dăm dăm nhìn nàng, nét mặt đầy vẻ nghiêm trang :

- Không vớ vẩn đâu em. Anh đang nói chuyện thầm kín của con tim.

Hơi sững sốt về câu nói của Hạ Vũ, Đoan Hảo ngó thẳng chàng.

Bốn mắt chạm nhau. Nàng cúi mặt trước tia nhìn khác lạ của Hạ Vũ.

Tia nhìn loé sáng và đầy bí hiểm, khiến nàng lao đao.

Hiểu rõ những điều Hạ Vũ nói, nhưng Đoan Hảo không thể tin được.

Làm sao tin được con người có óc khôi hài ưa bỡn cợt.

Chàng đã nói điều này với bao nhiêu cô gái rồi ? Đúng là một trò đùa.

Nghĩ đến đó, Đoan Hảo cảm thấy nóng mặt.

- Đến bao giờ, anh mới thôi đem tôi ra làm trò đùa ?

Mắt Hạ Vũ nhìn xoáy vào nàng :

- Em không tin là anh nói thật sao ?

Nàng nghiêm nghị đáp :

- Không, bởi vì anh luôn đùa cợt.

- Đâu phải người hay đùa cợt không biết nói thật.

Giọng Đoan Hảo rất đỗi vô tư :

- Ai biết lúc nào anh nói thật ?

- Lúc này đây.

Nụ cười làm bừng sáng gương mặt Hạ Vũ, khi chàng trả lời Đoan Hảo. Lẽ nào Đoan Hảo không hiểu được lòng chàng ?

- Thông minh như em mà không biết rằng anh đang nói thật sao ?
Một lần nữa, Hạ Vũ lại khẳng định. Còn Đoan Hảo chỉ biết tròn mắt nhìn chàng.

Hạ Vũ tiếp tục tỏ bày :

- Nhiều lúc, anh mong được gặp em để nói với em nhiều điều, nhưng em lại cứ ở mãi trong phòng mẹ.

Giọng nàng thật nhỏ :

- Tôi phải làm nhiệm vụ.
- Biết rồi, nhưng em không thể bận suốt. Em vẫn còn thời gian riêng tư cho em chứ.

Nàng lắc đầu :

- Không cần thiết đâu anh.

Hạ Vũ không khỏi thắc mắc :

- Em không đi thăm gia đình, bạn bè và bác sĩ Thúc Bằng sao ?

Đoan Hảo cười nhẹ :

- Khi nào không còn làm ở đây nữa, tôi sẽ tha hồ đi.
- Nếu em làm ở đây mãi mãi thì sao ?

Câu hỏi của Hạ Vũ làm cho Đoan Hảo cảnh giác. Nàng khôn ngoan đáp:

- Tôi không tin là một người khỏi bệnh cần đến y tá.

Chàng vẫn hỏi :

- Nếu cần thì sao ?
- Chắc đây không phải là ý kiến của bác gái ?

Hạ Vũ mỉm cười nhún mạnh :

- Của ai cũng được. Anh muốn được nhìn thấy em ở đây vui vẻ và

thoải mái.

Không trả lời, Hảo liếc mắt nhìn đồng hồ tay rồi ôn tồn nói :

- Tới giờ tôi phải đưa bác gái đi dạo đây.
- Thùng thẳng, có gì gấp đâu ?
- Trễ rồi. Bác gái la chết. Anh quên là bác gái rất khó sao ?

Biết Đoan Hảo không chịu ngồi nán lại nữa, Hạ Vũ cũng đứng lên, giọng vui vẻ khác thường :

- Chúng ta cùng đến phòng mẹ. Nếu có bị mẹ la, anh nghe hết.

Đoan Hảo hứ nhẹ :

- Xì! Nghe thế. Cám ơn anh. Anh nên nhớ rằng bác gái không nói một lần đâu nhé.

Hạ Vũ cười vang, thú vị :

- Ồ ! Không ngờ em hiểu tính của mẹ anh đến thế.

Rồi chàng kể tai Đoan Hảo, thì thào :

- Biết được tính ý của mẹ để chiều như vậy là tốt lắm.

Đoan Hảo phồng má lên, định cự Hạ Vũ. Anh chàng thật là quá quắt. Đừng tưởng nàng ham chiều bà Thảo Trúc . Hết nhiệm vụ ở đây , Đoan Hảo sẽ không gặp bà nữa và bà cũng chẳng nhớ đến nàng là ai.

Nhưng nàng không nói gì với Hạ Vũ, mà bước chân thoăn thoắt đến phòng bà Thảo Trúc. Hạ Vũ đuổi theo và đứng chờ bên ngoài.

Trái với sự lo lắng của Đoan Hảo, bà Thảo Trúc không phàn nàn gì cả. Bà đang nằm trên giường, thấy Đoan Hảo vào, vội quay qua nhìn hỏi :

- Cô định đi ngay hả ?
- Tùy bác muốn lúc nào cũng được ạ.

Bà Thảo Trúc ngồi bật dậy :

- Tôi không gấp đâu. Cô hãy lại tủ lấy cho tôi một bộ đồ khác đi. Tôi muốn thay đồ mới. Hôm nay, tôi thấy khỏe lắm.

Đoan Hảo làm theo sự chỉ bảo của bà Thảo Trúc, không chút thắc mắc, vì nàng hiểu rõ tính bà.

Chọn bộ đồ màu xanh rêu có hoa, vì biết chắc là bà sẽ ưng ý, Đoan Hảo mang đến cho bà.

- Bộ đồ này bác mặc vào đẹp lắm đấy.

Bà gật đầu. Đoan Hảo giúp bà thay quần áo rồi chải tóc cho bà. Xong đâu đấy, nàng mới lui ra.

Chờ ngoài cửa thấy lâu, Hạ Vũ bước vào :

- Sao chưa đi hờ mẹ ? Bộ mẹ còn cần nhân cô Đoan Hảo sao ?

- Có cần nhân gì đâu. Mẹ còn thay đồ mà.

Nhìn bà Thảo Trúc, chàng ngạc nhiên rồi trầm trồ:

-Ồ ! Mẹ đẹp quá. Chúc mẹ buổi sáng vui vẻ tốt lành. Con đi làm nghe mẹ.

Rồi chàng đến bên cạnh Đoan Hảo, nói nhỏ :

- Hôm nay, mẹ anh có vẻ yêu đời đây. Chúc em buổi sáng đi dạo đầy hứng thú. Gặp nhau buổi tối nhé.

Buổi tối là thế nào ? Còn cô bạn gì đó của chàng đâu ? Đoan Hảo cúi kinh, nhưng không tiện hỏi chàng . Nàng sẽ đứng bên cửa sổ, dõi theo họ trò chuyện. Chỗ của nàng là ở cạnh bà Thảo Trúc chứ không phải ở ngoài ghế đá vườn ho . Bỗng nhiên nàng cảm thấy giận Hạ Vũ vì chàng có chút gì đó thiếu tôn trọng nàng.

Ba người bước chậm ra đến bên ngoài. Hạ Vũ lấy xe đi làm, mắt lưu luyến nhìn Đoan Hảo. Nàng tránh né, cố giữ bình thản. Nàng không muốn tâm tư biến động vì gã đàn ông hay đùa.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 7

Buổi tiệc mừng bà Thảo Trúc khỏi bệnh được tổ chức khá trọng thể tại nhà. Khách khứa gồm toàn bộ bạn bè của hai ông bà và của con cái.

Nhà giàu có khác, lúc nào cũng tiệc tùng chiêu đãi, vui chơi . Đoan Hảo mệt nhoài với không khí ồn ào, sôi động này . Suốt bữa tiệc nàng kẻ cận bên bà Thảo Trúc, ân cần giúp bà mọi mặt.

Hôm nay, bà mặc chiếc áo dài nhung màu xanh nước biển, kết kim tuyến lấp lánh . Gương mặt bà rạng rỡ hẳn lên khi trò chuyện với các bà bạn . Nụ cười mãn nguyện luôn nở trên môi bà.

Ông Kỳ Lâm cũng thế, trông ông thật trẻ trung lịch sự trong bộ veston sang trọng . Các con họ cũng thế . Người nào cũng thanh nhã, tươi tắn . Họ tíu tít bên bạn bè . Nhất là Trúc Mai , đây là dịp để cô vui thú bên bạn bè, khoe sự giàu sang của mình.

Hầu như ai cũng quên mất Đoan Hảo . Phải , nàng có là gì để cho họ chú ý đâu . Có cả bác sĩ Thúc Bằng nữa . Ông là bạn thân của ông Kỳ Lâm . Hai ông bạn thân lâu ngày gặp gỡ, nên say sưa nói chuyện . Hẳn là bác sĩ Thúc Bằng nói về công việc của ông . Có người nghe, bác sĩ nói hàng giờ cũng không hết về những vấn đề thuộc lãnh vực của ngành y . Đoan Hảo từng là đối tượng nghe của ông . Nàng vô

cùng khâm phục kiến thức rộng rãi của bác sĩ.

Bưng ly rượu uống chúc mừng sức khỏe bà Thảo Trúc rồi ông quay qua Đoan Hảo :

- Chào con gái , mọi việc ổn và vô cùng tốt đẹp phải không ?

Đoan Hảo dạ thật nhỏ và nhìn bác sĩ Thúc Bằng một cách chăm chú . Hôm nay, ông mặc veston nên trông lạ lẫm thật . Chỉ quen nhìn ông qua chiếc áo blouse trắng, nên Đoan Hảo phì cười.

Thấy nàng cười, cặp mắt ông nheo nheo lại :

- Cười cái gì, con gái ? Ở đây rất vui phải không ?

Nàng trả lời ông :

- Cháu vẫn thích về làm việc với bác hơn.

Bác sĩ Thúc Bằng gật gù :

- Được lắm . Nhưng giờ thì chưa được đâu . Anh Kỳ Lâm vừa mới bảo với bác là còn giữ cháu lại một thời gian nữa.

Tim Đoan Hảo đập mạnh , nhưng vẫn giữ vẻ thản nhiên, nàng hỏi :

- Giữ làm gì ạ ? Bà Thảo Trúc đã hết bệnh rồi.

Nét mặt bác sĩ Thúc Bằng rất đôn hậu :

- Hết, nhưng chưa dứt hẳn . Chị ấy còn cần cháu bên cạnh để trò chuyện.

Trong nhà này, ai cũng thích nói chuyện với nàng lắm sao ? Hay họ cần nàng nghe chuyện ? Phút chốc, nàng chạnh nhớ tới Hạ Vũ . Đưa mắt tìm chàng trong đám đông, Đoan Hảo thấy chàng bị hút bởi đám bạn ồn ào đằng kia.

Nàng chợt phản kháng :

- Cháu không ở đây nữa đâu.

Bác sĩ Thúc Bằng cười khà :

- Chỉ độ hai tuần thôi mà.

Nghe bác sĩ nói, nàng đắn đo . Thôi thì ở lại cũng được . Thời gian cũng chẳng bao lâu . Nàng gật nhẹ :

- Cũng được, nhưng lúc cháu về thì bác không được từ chối nghe.
- Yên trí . Bác hứa mà.

Nghe hai bác cháu trò chuyện, bà Thảo Trúc chen vào hỏi :

- Thế cô Đoan Hảo không thích ở đây với tôi nữa sao mà đòi về bên anh Thúc Bằng ?

- Dạ , đâu có bác . Bác còn cần đến thì cháu phải ở lại bên bác ạ.

Đoan Hảo khéo trả lời , khiến bà Thảo Trúc yên tâm.

Giọng bà có vẻ như than phiền :

- Cô cũng biết đó . Các con tôi có kẻ cận bên tôi được đâu.

Bác sĩ Thúc Bằng nói vui :

- Vậy thì tôi cho Đoan Hảo kẻ cận bên chị mãi đó.
- Cứ làm như anh là cha của Đoan Hảo không bằng . Anh mà có quyền quyết định cho nó ư ?

Mắt ông sáng lên, vẻ tự hào :

- Đoan Hảo vẫn xem tôi như là cha nó . Cháu bằng lòng đến đây là do tôi động viên đấy.
- Vậy là tôi phải cảm ơn anh.

Bác sĩ Thúc Bằng khoát tay :

- Khỏi, tôi rất mừng khi thấy chị vui mạnh thế này . Chị nhớ khỏe luôn nhé.

Rồi ông hóm hỉnh bảo bà Thảo Trúc :

- Chừng nào tới khiêu vũ , tôi mời chị nhé . Còn nhảy nổi không ?
- Dư sức.

Trả lời xong, bà cười vang . Ông Kỳ Lâm ngồi cạnh đấy lên tiếng ngay :

- Ưu tiên cho tôi nhảy trước chứ ông bạn . Trong nhà rồi mới đến người ngoài nhé.

Bác sĩ Thúc Bằng cười hì hì :

- Tất nhiên, hy vọng chị Thảo Trúc nhảy thật nhiều.

Ông Kỳ Lâm âu yếm choàng vai vợ :

- Được rồi . Tôi sẽ nhảy thật nhiều cho mọi người thấy.

Khách khứa cười rộ lên . Đoan Hảo thấy họ thật vui . Không khí huyền náo lên hẳn.

Ăn uống xong, mọi người bắt đầu nghe nhạc . Ban nhạc của một nhà hàng đã được mời đến . Sau đó thì bạn bè của Hoàng Linh, Hạ Vũ, và Trúc Mai trình diễn cũng rất xôm tụ.

Tới tiết mục khiêu vũ , Đoan Hảo muốn về phòng ngay . Nàng không còn hứng thú gì khi ở đây, nếu không vì bà Thảo Trúc.

Đột nhiên, Hạ Vũ tiến về phía nàng, đề nghị :

- Em ra nhảy với anh nhé.

Trời ạ ! Không có bạn nhảy, nên bây giờ chàng mới nhớ đến Đoan Hảo ư ? Chàng đưa mắt chỉ vào đám người đang quay cuồng theo điệu nhạc :

- Mọi người nhảy cả . Em ở đây sao ?

Hốt hoảng, Đoan Hảo lùi lại :

- Tôi không biết nhảy.

Hạ Vũ níu cánh tay nàng, năn nỉ :

- Dễ lắm, ra với anh đi . Anh sẽ chỉ cho em.

Đoan Hảo tự ái trả lời:

- Anh ra với mọi người đi.

Hạ Vũ kiên quyết mời cho bằng được . Đoan Hảo thoái thác mãi .

May sao lúc đó, ông Kỳ Lâm dìu bà Thảo Trúc trở lại bàn và nói với

Đoan Hảo :

- Bà ấy hơi mệt . Cô Đoan Hảo lấy nước uống nhé.

Rồi giao vợ cho Đoan Hảo săn sóc, ông Kỳ Lâm tiếp tục trò chuyện với mấy người bạn.

Nàng nhờ dì Tám pha cho bà Thảo Trúc ly sữa nóng rồi mang đến cho bà.

Uống xong ly sữa nóng, bà Thảo Trúc cảm thấy dễ chịu hơn . Bà nói với Đoan Hảo.

- Cô đưa tôi về phòng . Tôi muốn nằm nghỉ.

Hạ Vũ trở lại với bạn bè . Lúc Đoan Hảo loay hoay đi lấy sữa cho bà Thảo Trúc chàng định ngồi lại với mẹ , nhưng bà Thảo Trúc ngăn lại :

- Có cô Đoan Hảo lo cho mẹ rồi . Con ra nhảy với mấy cô bạn đi .

Hôm nay, mẹ vui thật.

Chàng yên lòng thấy mẹ không việc gì . Khi Đoan Hảo trở ra với ly sữa cầm trên tay đã không thấy chàng đâu.

Trước khi dìu bà Thảo Trúc về phòng , Đoan Hảo lại đưa mắt tìm Hạ Vũ một lần nữa.

Chờ cho bà Thảo Trúc ngủ say, Đoan Hảo mới rời khỏi phòng của bà. Trong phòng khách, cuộc vui vẫn còn . Tiếng nhạc xập xình, tiếng cười nói lao xao tạo nên những âm thanh cực kỳ hỗn độn . Đoan Hảo không sao chịu nổi sự nhộn nhịp đó.

Nàng bước thờ thẫn ra vườn hoa và giật mình khi thấy trên ghế đá có người ngồi . Định ninh là Hạ Vũ đang ngồi cạnh cô nào đó, Đoan Hảo đảo mắt nhìn kỹ, nhưng sao chỉ có một người . A ! Phải rồi, chắc là người yêu của anh chàng đang quanh quẩn đâu đây.

Định quay lưng bước đi , đột nhiên Đoan Hảo nghe có tiếng gọi :

- Cô Hảo đấy à ? Lại đây.

Ngạc nhiên vì giọng nói đầy uy quyền kia, song Đoan Hảo vẫn bước tới . Hoàng Lĩnh đang ngồi đó trơ trọi làm sao . Anh chàng này có bao giờ trò chuyện cởi mở với nàng đâu, ngoài những câu hỏi thăm bệnh tình bà Thảo Trúc.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 8

Khi Đoan Hảo vừa bước tới , Hoàng Lĩnh bất chợt hỏi :

- Sao cô không ở lại mà ra đây làm gì thế ?

Lạ chưa . Không lẽ nàng ra đây không được ?

Phải rồi . Lúc nào người ta cũng cho rằng bổn phận của nàng là ở bên cạnh bà Thảo Trúc kia.

Đoan Hảo muốn gây sự ghê , nhưng vẫn ôn tồn giải thích :

- Tôi thích nơi vắng vẻ . Vả lại , bác gái ngủ rồi, tôi mới ra đây chứ.

- Mẹ tôi ngủ rồi à ? Tôi tưởng đêm nay bà thức khuya lắm.

Biết là Hoàng Lĩnh không hay chuyện lúc nãy, nàng nói thêm :

- Bác hơi choáng váng, nên bảo tôi đưa về phòng.

Hoàng Lĩnh cắt lời nàng, hỏi bằng giọng lo âu :

- Thế mà tôi không hay . Mẹ tôi có sao không cô ?

- Không sao cả , anh ạ.

Đoan Hảo vừa đáp, vừa hỏi lại chàng :

- Thế anh ra đây từ lúc nào ?

- Sớm lắm . Tôi chỉ uống hai ly bia rồi ra ngoài này ngay.

Thấy anh chàng chịu khó nói chuyện chứ không có vẻ lảm lì như ngày thường, Đoan Hảo ân cần hỏi :

- Hôm nay bác gái vui lắm . Sao anh không ở lại chơi, ra ngoài này một mình buồn vậy ?

Giọng chàng cởi mở hơn :

- Tôi thích tìm nơi vắng vẻ cũng như cô vậy.

Nàng mỉm cười :

- Em khác anh chứ . Em thì không chịu nổi . Còn anh thì đã quen thuộc với tiệc tùng vui nhộn thường xuyên kia mà.

Hoàng Lĩnh nhún vai, đáp lời :

- Chính vì đã quen thuộc , nên tôi mới nhàm chán tất cả.

- Ít ra anh cũng phải vui mừng về sức khỏe của bác gái.

Hoàng Lĩnh gật đầu :

- Điều đó thì có.

Yên lặng một lúc rồi chàng lại tiếp tục, giọng thân thiện hơn :

- Mẹ tôi khỏi bệnh là do công lao của cô nhiều lắm.

Lại điệp khúc mà Đoan Hảo đã nghe hằng bao nhiêu lần rồi . Không muốn Hoàng Lĩnh hay bất cứ ai trong gia đình bận tâm đến, nàng nói khẽ :

- Em chẳng có công lao gì đâu . Chăm sóc bác phần nào thôi . Việc đó, ai cũng làm được . Bản thân bác gái đã phấn đấu rất nhiều để khỏi bệnh.

Hoàng Lĩnh không nói gì, lặng lẽ nhìn nàng hồi lâu . Đoan Hảo chợt dạ . Ngẫm nghĩ một lúc, nàng hỏi thẳng Hoàng Lĩnh vì cần nghe chàng nói :

- Anh bỏ bạn bè ra đây mà không ngại sao ?

Chàng cao giọng , khẳng định :

- Hầu hết là bạn của Hạ Vũ và Trúc Mai . Chúng nó vẫn nhiệt tình với bạn bè đấy chứ.

Đoan Hảo hỏi như muốn tìm hiểu chàng :

- Còn anh thì bỏ tất cả để ra đây ngồi , hẳn là phải có lý do ?

Nét mặt Hoàng Lĩnh trịnh trọng khác thường :

- Có lý do . Đúng đấy . Tôi ra đây để đợi một người.

Ôi lạy trời ! người nào thế nhỉ ? Thì ra anh em nhà này rất giống nhau . Thích hẹn người yêu ra vườn hoa vắng vẻ.

Nhìn Hoàng Lĩnh, nàng tò mò hỏi :

- Anh hẹn ai vậy ? Cô ấy đã đến chưa ?

Hoàng Lĩnh chột trờng mắt nhìn nàng :

- Việc riêng của tôi, cô hỏi làm gì ?

Mặt Đoan Hảo đỏ bừng vì khó chịu . Người gì đâu mà kỳ dị . Mới cời mở đó, giờ lại quạu quọ . Chắc người yêu hẹn , nhưng chưa tới, nên anh chàng bực bội . Nghĩ thế , Đoan Hảo bật cười , nhưng sợ đổ dầu vào lửa , nàng vội nín ngay.

Cảm thấy ở đây không tiện , Đoan Hảo nói nhanh :

- Tôi vào nhà nhé . Chúc anh may mắn.

Bất thần Hoàng Lĩnh giữ nàng lại :

- Cô khoan hãy đi . Chờ tôi hỏi chút.

Đoan Hảo tìm cách thoái thác :

- Chị ấy sắp đến đây rồi . Tôi không dám làm phiền anh.

- Cô ấy không đến đâu.

- Cái gì ?

Ngạc nhiên, Đoan Hảo kêu lên rồi nhìn thẳng Hoàng Lĩnh . Chàng

đốt thuốc liên tục . Đèn ngoài vườn hoa cháy sáng . Đoan Hảo thấy rõ nét mặt chàng buồn mênh mang.

Hoàng Lĩnh tiếp tục gắn điếu thuốc lên môi , một đốm lửa lóe lên .

Giọng chàng sâu lắng :

- Tôi chờ đợi và cô ấy thì sẽ không đến.

- Sao lại thế ?

Hoàng Lĩnh không đáp, tiếp tục rít vài hơi thuốc rồi quăng ra xa . Khói thuốc bay quện , khiến cho Đoan Hảo muốn ho.

Không hiểu sao nàng quan tâm, bảo :

- Anh đừng hút thuốc nữa.

Chàng cười khẩy :

- Đúng là giọng điệu của một thầy thuốc . Vâng, tôi sẽ không hút thuốc nữa đâu , thưa cô.

Đoan Hảo nhíu mày, lại thêm một anh chàng thích bỡn cợt nữa chắc.

Thấy nàng không nói gì, Hoàng Lĩnh chỉ khoảng trống của chiếc ghế đá, giọng ân cần :

- Cô ngồi xuống đi.

Lời mời mộc mạc như là một mệnh lệnh . Và Đoan Hảo chưa xót nghĩ thăm : "Người yêu không đến, chàng định mời nàng ngồi để có người trò chuyện lấp vào khoảng trống cô đơn . Sao anh em nhà họ giống nhau đến thế ? và sao nàng lại kiên nhẫn chuyện trò với họ đến thế ? "

Ngồi xuống bên Hoàng Lĩnh, nàng chép miệng hỏi ngay :

- Sao anh biết chị ấy không đến ?

- Tôi đã chờ cô ấy suốt mấy đêm liền.

Đoan Hảo tò mò :

- Chị ấy không đến mà anh vẫn đợi à ? thế chị ấy có báo cho anh biết

lý do gì không ?

Ngần ngừ một lúc, Hoàng Lĩnh đáp :

- Cô ấy không nói gì cả, nhưng tôi vẫn biết.

Đoan Hảo nói mà không kịp suy nghĩ :

- Không lẽ anh cứ chờ đợi trong vô vọng ?

Một đốm sáng vụt lóe lên trong mắt Hoàng Lĩnh :

- Tôi biết rồi . Có một lúc, cô ấy sẽ đến.

Đúng là một người có niềm tin . Không biết rồi anh chàng có được gặp người yêu không nhỉ ? Nàng nhìn chàng ngời khen :

- Anh thật là một người kiên nhẫn đáng khâm phục.

Hoàng Lĩnh nhếch môi cười chua chát ?

- Sự thật không như cô nói.

- Tôi nghĩ là anh phải hạnh phúc lắm.

- Không đâu.

Chợt nhớ tới bữa tiệc trong nhà , Đoan Hảo vội hỏi chàng :

-Sao anh không mời chị ấy đến dự tiệc hôm nay ?

Giọng chàng trĩu buồn :

- Hoàn cảnh Quế Phượng không mấy thuận lợi . Hơn nữa , tôi không muốn cô ấy xuất hiện trước đám đông.

Nàng lướt nhìn Hoàng Lĩnh . Lại gặp trắc trở ư ? Nhưng có khó khăn nào mà con trai giám đốc công ty xuất nhập khẩu không giải quyết được ? Là thật . Nàng không thể nào hiểu nổi.

Hoàng Lĩnh vẫn tiếp tục tâm sự với giọng đều đều :

- Tôi yêu Quế Phượng điên cuồng . Cô ấy cũng yêu tôi . Nhưng khôn thay , chúng tôi không thể kết hôn được . Gần một năm nay , tôi sống trong nỗi khát khao đam mê và sự dằn vặt khôn nguôi . Chúng tôi mơ ước hạnh phúc . Chúng tôi sẵn sàng vượt qua mọi trở lực , khó khăn

để đến với nhau . Cuối cùng, không thể làm gì được , bởi vì Quế Phượng đã có chồng.

Bị cuốn hút bởi câu chuyện của Hoàng Linh, bỗng Đoan Hảo thẳng thốt kêu lên :

-Chị Quế Phượng đã có chồng rồi à ?

Chàng gật đầu khẳng định :

- Đúng vậy , chắc cô nghĩ tôi là kẻ chẳng ra gì tại sao tôi lại phá hoại hạnh phúc gia đình người khác chứ gì ? Không đâu, tôi rất khổ tâm ..

Đoan Hảo vội lên tiếng :

- Tôi không dám nghĩ thế đâu . Có điều...

- Điều gì ? cô cứ nói.

- Tại sao biết chị Quế Phượng có chồng rồi mà anh vẫn yêu ?

Hỏi xong, Đoan Hảo mới thấy mình vô duyên, kém tế nhị . Hoàng Linh đã tin cậy tâm sự cùng nàng . Ừ nhỉ . Tại sao chàng lại kể với Đoan Hảo điều này ? Lòng chàng giờ ?ây rối rắm không yên . Có gì, nàng lại hỏi đến cái điều đang xé nát lòng chàng.

Đốt thêm điếu thuốc gắn lên môi , Hoàng Linh buồn não người khi nhắc đến chuyện trái ngang của mình . Chàng chưa bao giờ nói cho ai biết , bỗng dưng bộc bạch nỗi lòng với Đoan Hảo . có lẽ nàng là cô gái dễ gần gũi và rất kín đáo . Chàng thầm cảm ơn cô gái đã chăm sóc mẹ chàng rất chu đáo, và cũng chịu khó nghe bà tâm sự kể lể dài dòng bao thứ chuyện.

Thấy chàng ngồi yên mãi , Đoan Hảo áy náy lên tiếng :

- Xin lỗi anh, em hỏi không phải.

Hoàng Linh cười hiền lành :

- Cô hỏi phải đấy chứ . Nhưng khổ nỗi, ai cũng bảo : " Làm sao cắt nghĩa được tình yêu " kia mà.

Đoan Hảo buột miệng hỏi dồn :

- Có bao giờ người ta dùng câu đó để biện hộ cho mình không ?
- Câu hỏi thật hay . Tuy nhiên , tôi không biết trả lời thế nào.

Lời Hoàng Lĩnh như một sự khuyến khích, khiến Đoan Hảo mạnh dạn bày tỏ quan niệm của mình :

- Theo em nghĩ, khi mình yêu người nào đó, mình phải biết tại sao yêu và biết cả trường hợp không được yêu chứ.
- Trời đất !
- Không phải sao ?

Hoàng Lĩnh bật cười trước sự ngây ngô của Đoan Hảo :

- Không phải chút nào cả.

Đoan Hảo bướng bỉnh cãi lại :

- Phải biết tại sao chứ.
- Chứng tỏ cô chưa yêu phải không ?

Tuy Hoàng Lĩnh không lộ vẻ nhạo báng, nhưng Đoan Hảo đỏ mặt lên . Nàng cố chống chế :

- Nhưng anh phải biết vì sao anh yêu chị Quế Phượng . Ít ra, phải có một điểm nào đó giải thích được.

Hoàng Lĩnh gật đầu :

- Cứ cho là cô có phần đúng đi.
- Đúng nhiều chứ có phần gì . Nhưng thôi , anh hãy giải thích đi.

Đoan Hảo lắng tai nghe ngóng, nhưng Hoàng Lĩnh chẳng nói gì . Mãi sau, chàng mới hạ thấp giọng :

- Khi nào cô biết yêu thì cô sẽ hiểu . Tôi không thể phân tích lòng mình cho người khác hiểu rõ đâu.
- Tất nhiên không ai trải lòng mình cho người khác biết . Nhưng ai cũng biết mình đã cảm nhận được điều gì đó nơi người mình yêu.

Hoàng Lĩnh bật cười :

- Cô cứ nói như là một chuyên gia về tình yêu vậy.

Và rồi không nghĩ ngợi gì cả , chàng chậm rãi nói :

- Tôi bị choáng ngay lần đầu tiên gặp nàng . Và sau đó, tôi biết rằng tôi đã yêu và nghĩ về cô ấy mãi.

- Lẽ ra anh phải dừng lại khi biết chị ấy ?ã có chồng.

Vừa nói xong , Đoan Hảo vội đưa tay bịt miệng . Nàng đã nói một câu không nên nói chút nào.

Hoàng Lĩnh nhìn sững nàng , rồi thốt lên :

- Tôi chỉ ngừng yêu khi nào cô ấy chết thôi.

- Hà ?

Đoan Hảo rất lạ lùng về Hoàng Lĩnh . Rõ ràng là chàng đã yêu Quế Phượng thiết tha . Một tình yêu cao đẹp, nhưng vô vọng . Đã biết Quế Phượng có chồng, sao chàng lại yêu ? có chồng rồi mà còn dám yêu nữa ư ? Thật là không thể nào hiểu nổi . Đúng là tình yêu của hai người không đi đến đâu , và đau khổ là điều không tránh được.

Làm sao Hoàng Lĩnh và Quế Phượng sống với tình yêu bế tắc này mãi . Hai người có còn cách nào không ? Quế Phượng không thể ly dị với chồng được ư ? thật là nan giải.

Nghĩ rằng đêm nay Hoàng Lĩnh hẹn với Quế Phượng, nhưng nàng không đến được , Đoan Hảo xôn xang thay cho họ.

- Anh và chị Quế Phượng không còn cách nào sao ?

- Hoàn toàn không có lối thoát.

Thế đấy, đừng tưởng giàu sang, đầy đủ là hạnh phúc, là được yêu .

Quế Phượng và Hoàng Lĩnh có trọn vẹn với nhau đâu.

- Chỉ trừ khi ông chồng của Quế Phượng chết.

Câu nói của Hoàng Lĩnh làm cho Đoan Hảo giật mình đưa mắt ngó

chàng và nghe chàng nói tiếp :

- Nhưng hấn còn khỏe lắm . Hấn còn sống được đến mấy kiếp nữa cũng không chừng.

Vô tình Đoan Hảo hỏi :

- Sao Quế Phượng không ly hôn với chồng ?

Hoàng Lĩnh lắc đầu , chua chát :

- Hấn không chịu đâu.

- Nghĩa là Quế Phượng vẫn mãi bị ràng buộc với chồng ? Sao anh và chị ấy không dừng lại đi . Kéo dài làm chi một tình yêu vô vọng.

Không nghĩ ngợi gì cả, Đoan Hảo bật thốt lên câu hỏi hết sức vô tư và nàng cũng không ngờ hậu quả . Hoàng Lĩnh hét lên :

- Cô bảo sao ??

Thấy tia giận lóe lên trong mắt chàng, Đoan Hảo hoảng hồn làm thinh.

Giọng chàng rít lên :

- Cô tàn nhẫn quá . Tôi thật ngu ngốc mới đi thổ lộ cùng cô, để rồi nhận một lời khuyên phũ phàng và kém cỏi thế này . Tưởng cô là người nhân hậu, biết cảm thông , đâu dè cô chẳng hiểu biết gì hết.

Đoan Hảo thở ra trước sự phẫn nộ của Hoàng Lĩnh . Anh chàng trút bao giận dữ lên đầu nàng không thương tiếc . Nàng chỉ còn biết chống chế :

- Tôi chẳng có ý gì cả.

Hoàng Lĩnh gắt gỏng :

- Tôi không cần biết cô có ý gì . Hãy cút đi . Cút khỏi nơi đây ngay.

Đoan Hảo tái mặt , tự ái nổi lên dồn dập :

- Tôi có cần ngồi đây làm gì . Tự anh mời tôi đây chứ.

-Tôi định ninh cô là người có tấm lòng . Ai dè cô chẳng có...

Nàng cau mày đốp chát lại :

- Ai bảo với anh là tôi không có tấm lòng ?

- Tôi bảo.

Lộ vẻ giận , Đoan Hảo không nói gì cả . Hoàng Lĩnh như không còn để ý đến sự có mặt của nàng nữa . Đoan Hảo nhìn ra phía trước . Màn đêm lấp lánh ánh đèn màu tím biếc . Trên bầu trời rộng mênh mông , vô số nhữn vì sao đang chiếu sáng.

Hoàng Lĩnh đờ người, rũ rượi, hai tay bóp trán . Giá chàng đừng nói gì với Đoan Hảo , vì nàng có biết gì về tình yêu của chàng và Quế Phượng đâu . Không chừng, nàng sẽ kể cho bà Thảo Trúc nghe . Mặt chàng nóng bừng lên khi nghĩ đến điều đó . Thật là tội tệt đáng nguyên rủa !

Sự im lặng bao trùm hai người khá lâu . Đoan Hảo quay qua, len lén nhìn Hoàng Lĩnh , thấy chàng thiểu não làm sao . Nàng dợm đứng lên, định vào nhà.

Ngay lúc đó, khách khứa trong nhà đổ xô ra về . Không kịp nửa rồi , Đoan Hảo đành ngồi nán lại nhìn đám khách lên xe ra về, dáng điệu người nào cũng phấn chấn vui tươi.

-Ồ ! Đoan Hảo đây hả ?

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, Đoan Hảo ngẩng lên nhìn . Hạ Vũ đứng đấy nhìn nàng , mắt ánh lên vẻ khó hiểu.

- Thì ra là em ở đây . Lại còn có cả anh Hoàng Lĩnh nữa.

Quay sang anh trai, chàng hỏi nhanh :

- Sao anh không ở lại với khách ?

Câu hỏi như một lời chát vắn . Hoàng Lĩnh rít một hơi thuốc rồi trả lời với chàng.

- Anh hơi choáng, nên ra đây . Khách về cả rồi hả Mọi việc tốt chứ ?

- Vâng tốt.

Hạ Vũ đáp cụt ngắn rồi hỏi thăm dò :

- Anh bỏ mọi người ra đây từ lúc nào ? Đáng lẽ anh phải ở lại khiêu vũ . Ai cũng khen anh nhảy đẹp . Mấy cô cứ hỏi anh luôn.

Hoàng Lĩnh thản nhiên đáp :

- Đã có em nhảy rồi, còn cần gì đến anh nữa.

Hạ Vũ quay sang Đoan Hảo :

- Sao cô không dự tiệc với chúng tôi ? Tưởng cô sẽ trở lại sau khi đưa mẹ tôi vào phòng.

- Tôi thích ở ngoài này, thoáng hơn.

- Phải rồi, ở ngoài này thoáng và thoải mái hơn vì chỉ có hai người.

Mở lớn mắt nhìn Hạ Vũ, Đoan Hảo không khỏi ngạc nhiên . Chàng định ám chỉ gì thế ?

Trong khi nàng đầy bất bình vì cả hai anh em họ, thì Hoàng Lĩnh thản nhiên như chẳng nghe thấy gì cả . Đối với chàng, thế giới bây giờ không có ai tồn tại , chỉ có chàng với nỗi cô đơn buốt giá trong tim.

Giọng Hạ Vũ tiếp tục vang lên đầy vẻ trách móc :

- Tưởng cô bận rộn với mẹ tôi , nên tôi cứ chờ cô mãi . Không ngờ cô ra ngoài này.

Hạ Vũ nói gì lạ nhỉ ? Chờ nàng ? Đoan Hảo ở ngoài này thì đã sao ?

Không nhìn chàng , cũng không buồn phân trần, nàng đứng lên đi thẳng vào nhà.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 9

Cứ mỗi lần nhớ đến giọng nói của Hạ Vũ với sự trách móc mỉa mai , Đoan Hảo lại giận ghê gớm . Có gì anh chàng khó chịu khi Đoan Hảo nói chuyện với Hoàng Linh và lại tỏ thái độ hết sức vô lý chứ ? Đoan Hảo không thể hiểu nổi . Còn Hoàng Linh nữa, ai bảo kể chuyện cho nàng nghe rồi không hài lòng.

Từ đó, Đoan Hảo đâm ra e dè với cả hai anh em họ . Một người lầm lì, vừa mới cởi mở đó rồi lại cáu bẳn ngay . Một người thi hay bốn cợt, pha trò . Ngoài những lúc ở bên bà Thảo Trúc, thời gian còn lại, Đoan Hảo trốn biệt trong phòng mình , lặng thầm như chiếc bóng và mong sớm rời khỏi nơi này.

May sao, bà Thảo Trúc tuyên bố hết bệnh và không cần nhờ đến y tá chăm sóc sức khỏe nữa . Bà bảo với người nhà :

- Tôi không còn là đứa con nít nữa, để suốt ngày phải có người trông nom.

Bà là một người đầy mâu thuẫn . Không có ai bên cạnh thì bảo bị bỏ rơi . Có người săn sóc thì bảo không cần.

Cả nhà không ai thuyết phục được bà Thảo Trúc nên đồng ý cho Đoan Hảo nghỉ việc . Chỉ có Hạ Vũ phản đối . Chàng muốn được nhìn thấy Đoan Hảo kề cận mãi bên bà Thảo Trúc . Bà khẳng khái

không chịu , bảo là sức khỏe đã tốt, đừng biến bà thành con người bệnh hoạn, yếu đuối mãi.

Đoan Hảo trở về phòng khám của bác sĩ Thúc Bằng như trở lại mái nhà xưa . Đã mấy tháng nay, nơi đây vắng bóng nàng.

Thấy nàng, ông Thúc Bằng cười đôn hậu :

- Thấy chưa con gái, ? Bác nói rồi, cháu sẽ về nhà.

Còn bà thì chúc mừng :

- Thế là cháu đã làm xong nhiệm vụ với một bệnh nhân . Thật giỏi . Mừng cho cháu.

Đoan Hảo mỉm cười :

-Cháu có giỏi gì đâu bác.

- Thúc Linh khen cháu đấy . Nó bảo " Đoan Hảo kiên nhẫn và chịu khó, đúng là lương y . Còn con không hợp với ngành y đâu " .

Thúc Linh không nối nghiệp cha, mà làm hướng dẫn viên du lịch.

Buổi chiều, đi làm về nhà, thấy Đoan Hảo, Thúc Linh ríu rít hỏi :

-Ồ ! Đoan Hảo mới về hả ? Về chơi, hay đã xong nhiệm vụ rồi ?

Sao, ở bên ấy có vui không ?

- Hỏi cứ như là phỏng vấn người ta vậy.

Đoan Hảo nhìn Trúc Linh, cười . Nàng chưa kịp trả lời thì Trúc Linh truy tiếp:

- Ở bên ấy, mọi người đối xử với Đoan Hảo như thế nào ? Có gì mới lạ không? Kể cho Linh nghe đi, rồi cho biết cảm tưởng về việc chăm sóc bệnh nhân thế nào.

Đoan Hảo buông ngay lời nhận định :

- Trúc Linh thích phỏng vấn, đáng lẽ phải làm phóng viên thì đúng hơn.

Đoan Hảo và Trúc Linh cùng tuổi với nhau, nên hai người xưng hô

rất thân mật . Và không biết từ bao giờ, hai cô gái hoàn toàn xa lạ trở thành đôi bạn rất đỗi thân nhau.

Nghe Đoan Hảo nói, Trúc Linh lắc đầu ngay :

- Làm phóng viên thì để cho anh chàng Hạ Vũ con của bác Thảo Trúc, còn Linh chỉ thích làm hướng dẫn viên đưa du khách đi tham quan thôi . Được đi nhiều nơi rất thú vị , Đoan Hảo ạ.
- Còn Hảo thì thú vị với công việc của mình.
- Ôi! công việc chữa trị , chăm sóc bệnh nhân chán chết . Linh không chịu nổi đâu.

Trúc Linh kêu lên rồi ngó Đoan Hảo :

- Ủa ! này giờ Đoan Hảo chưa trả lời Linh đấy.

Đoan Hảo đáp nhanh :

- Hảo về đây luôn.

Trúc Linh nheo mắt :

- Về đây rồi ở bên có ai bịn rịn không ?

Đoan Hảo buông gọn :

- Bịn rịn gì ? Bà Thảo Trúc khỏi bệnh, người ta chỉ muốn tổng khứ mình thôi.
- Bộ họ vất chanh bỏ vỏ hả ?
- Có gì đâu . Mình làm công mà. Xong việc rồi thì thôi.
- Còn khi nào cần thì người ta đến rước hén ?

Đoan Hảo lắc đầu :

- Chắc không đâu , bà Thảo Trúc hết bệnh rồi.
- Biết đâu người khác cần nữa.

Không biết Trúc Linh nói với ý gì . Đoan Hảo cười hiền từ :

- Sống ở đời mà được nhiều cần thì tốt chứ.
- Thôi đi bà, chỉ một người cần là đủ , nhiều người cần thì khổ lắm.

Thấy Thúc Linh vui vẻ , cười mở , Đoan Hảo hỏi :

- Thế người nào cần Thúc Linh vậy ?

Thúc Linh liếc Đoan Hảo, cười :

- Bà đặt phỏng vấn lại hả ?

- Đang thắc mắc mà.

- Mọi thắc mắc, xin miễn giải đáp.

Đoan Hảo đe dọa :

- Nếu Thúc Linh không giải đáp cho người đang thắc mắc thì coi chừng đấy.

Thúc Linh nháy mắt :

- Coi chừng gì ?

- Người ta phá đó.

- Hảo hả ? không đâu , Mình thấy Hảo hiền khô hà.

- Ai nói Hảo hiền ?

- Linh nói.

Thúc Linh đáp rồi rủ Đoan Hảo :

- Tối nay, Hảo đi chơi với Linh nghe . Bù lại những ngày bị giam hãm trong phòng bệnh nhân.

Đoan Hảo le lưỡi :

- Có gì đâu mà nói là bị giam hãm . Linh nói nghe ghê.

- Không phải sao ? suốt ngày ở bên người bệnh khó tánh như bác Thảo Trúc, Hảo chịu nổi, chứ Linh thì không đâu. Trúc Linh là cô gái sôi động, không thể làm công việc trầm lặng như Đoan Hảo được . Cuộc sống của Thúc Linh thoải mái , phóng khoáng . Mọi sự gò bó và tẻ nhạt đều không chấp nhận được.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 10

Chủ nhật Hạ Vũ đến nhà bác sĩ Thúc Bằng . Chàng không thấy Đoan Hảo mà gặp ngay Thúc Linh.

Thúc Linh vốn vã :

- Chào anh Hạ Vũ . Bác gái vẫn khỏe chứ ?

Nở nụ cười thân thiện với Thúc Linh , Hạ Vũ đáp ngay :

- Khỏe nhiều . Cũng nhờ công lao chăm sóc của Đoan Hảo.

Thúc Linh láu lĩnh bảo :

- Vậy hôm nay anh đến cảm ơn Đoan Hảo chứ gì ?

Hạ Vũ cười hì hì :

- Không ngờ Thúc Linh đoán trúng ý anh.

Thúc Linh liếc Hạ Vũ thật dài :

- Xì ! Vậy mà Linh tưởng anh đến thăm ông bố già của Linh chứ ?

- Thì anh cũng đến thăm bác đây.

- Thôi đi, ba em đi trực ở bệnh viện rồi.

Hạ Vũ bỗng buột miệng thốt lên :

- Vậy bây giờ Đoan Hảo rảnh rồi ?

Thấy gương mặt Hạ Vũ sáng lên , Thúc Linh trêu chọc :

- Rảnh, nhưng Đoan Hảo không có nhà đâu.

Mặt Hạ Vũ như quả bong bóng bị xì hơi :

- Sao thế ? Đoan Hảo đi đâu ?

- Đi chơi.

Hạ Vũ hỏi nhanh :

- Với ai ?

- Với Thúc Linh.

Hạ Vũ phá lên cười :

- Nghĩa là Đoan Hảo còn ở nhà ?

- Sắp đi rồi đó.

Hạ Vũ đề nghị :

- Thúc Linh đi một mình đi . Anh cần gặp Đoan Hảo có chút việc.

- Việc gì ? Định phỏng vấn hả ? Đừng nghe . Đoan Hảo rất ghét bị phỏng vấn đó.

Hạ Vũ hỏi dồn :

- Đoan Hảo nói với Thúc Linh hả ?

- Ừ , chẳng những nói đến chuyện đó, mà Đoan Hảo còn nhắc đến anh nữa đó.

- Thật thế à ?

Đoan Hảo nhắc đến Hạ Vũ . Lòng chàng bỗng nhảy nhót reo vui .

Câu khẳng định của Thúc Linh như những giọt nắng lung linh trải nhẹ trên đường làm Hạ Vũ ấm áp và như những giọt mưa ngọt ngào tưới mát cỏ cây để Hạ Vũ thấy lòng rất đổi dịu êm.

Trò chuyện với Thúc Linh mà Hạ Vũ nao nao ngóng Đoan Hảo ,

Đoan Hảo thì đâu hay con trai bà Thảo Trúc đến đây.

Buổi sáng , phụ với bác sĩ Bằng làm việc trong phòng khám . Khi bác sĩ đến bệnh viện làm việc , thì nàng loay hoay dọn dẹp các thứ thật ngăn nắp và lau nhà sạch sẽ.

Xong công việc , Đoan Hảo trở ra phòng khách . Thoáng thấy Hạ Vũ, Đoan Hảo rất ngạc nhiên , nhưng rồi chợt hiểu ra Hạ Vũ và Thúc Linh... Hẳn là hai người thân thiết nhau vô cùng . Phải nói là Hạ Vũ và Thúc Linh rất xứng đôi . Một người sôi nổi hay bông đùa, một người hoạt bát, sống động.

Định rút lui thật êm để không làm ảnh hưởng đến cuộc trò chuyện của hai người , bỗng Đoan Hảo giật mình :

- Đoan Hảo ơi ! Có người tìm nè . Đến trình diện đi.

Giọng hồn nhiên, trong trẻo của Thúc Linh cất lên , khiến Đoan Hảo phải dừng lại . Mắt nàng chạm phải Hạ Vũ, mặt chàng ánh lên nét vui và tiếng reo cất lên :

-Ồ ! Đoan Hảo ! Gặp được em rồi . Thế là anh không phải thất vọng khi đi tìm em.

Cái gì thất vọng ? Đoan Hảo thắc mắc . Chẳng lẽ bà Thảo Trúc lại có vấn đề nên bảo Hạ Vũ tìm nàng ?

Ngồi xuống đối diện với Hạ Vũ , Đoan Hảo hỏi ngay :

- Bác Thảo Trúc vẫn khỏe chứ anh ?

- À, sức khỏe của mẹ anh khá rồi.

Đoan Hảo thở phào . Như vậy là bà Thảo Trúc đâu cần đến nàng .

Rõ ràng anh chàng Hạ Vũ đang cà rớn . Tìm Thúc Linh thì cứ tự nhiên đi ông ơi, còn bày đặt . Đoan Hảo đứng lên :

- Bác gái khỏe , Hảo mừng. Vậy anh với Thúc Linh cứ tự nhiên nhé.

Tức thì Thúc Linh lên tiếng ngay :

- Mình tự nhiên nãy giờ rồi . Bây giờ đến phiên Hảo đó.

Nói xong, Thúc Linh đứng lên :

- Định rủ Hảo đi chơi, nhưng thôi , sợ anh Hạ Vũ kiện lắm . Chào nhé . Linh có công việc đi đây.

Nói xong, Thúc Linh biến nhanh, Đoan Hảo đưa đôi mắt khó hiểu nhìn theo rồi nhìn sang Hạ Vũ.

Đôi mắt Đoan Hảo long lanh như bầu trời thu tươi sáng . Tâm tư Hạ Vũ bỗng xao động lạ thường :

- Đoan Hảo trở về làm việc với bác sĩ Thúc Bằng vui chứ ?

Câu hỏi Đoan Hảo không chờ đợi . Đoan Hảo định trả lời : " Tất nhiên là vui hơn khi làm việc bên mẹ anh nhiều " nhưng nàng chỉ lặng thinh.

Lát sau, Đoan Hảo từ tốn trả lời câu hỏi của Hạ Vũ.

- Nếu yêu thích công việc thì làm ở nơi nào cũng thấy vui.

- Nhưng Đoan Hảo không mấy vui khi ở nhà anh.

Hạ Vũ buông một câu thẳng thắn, vì nhớ đến thái độ của Đoan Hảo trong những ngày ấy.

Đoan Hảo nghiêng đầu hỏi lại :

- Anh nghĩ thế à ?

- Chẳng những nghĩ mà còn thấy nữa kia.

" Tôi không vui là thái độ của anh em nhà anh đấy "

Không biết Hạ Vũ có biết không ? Một ông anh Hoàng Lĩnh kỳ quặc, khô khan, khó chịu . Một ông em Hạ Vũ bỗng nhiên làm lì nhẵn nhó , phàn nàn . Nhớ , nhưng Đoan Hảo không muốn nhắc đến chuyện đó nữa.

Trong khi đó , Hạ Vũ thân thiết bảo :

- Hôm nay , anh muốn gặp em.

- Và anh phải lặn lội đến đây ?

Hạ Vũ mỉm cười :

- Tất nhiên anh phải đến đây rồi , vì em không còn ở nhà anh . Anh đang tìm em mà.

Hạ Vũ nói rất bình thản, nhưng Đoan Hảo thì trở mặt ngạc nhiên . Hạ Vũ tìm nàng làm gì ? Nàng đang nghĩ xem anh chàng nghiêm túc hay cợt đùa.

- Anh tìm Đoan Hảo làm gì , trong khi bác gái rất khỏe ?

Câu hỏi của Đoan Hảo khiến Hạ Vũ bật cười :

- Nghĩa là anh chỉ được tìm Đoan Hảo khi mẹ anh bị bệnh phải không ?

- Không phải sao ?

- Không . Chuyện của anh khác chuyện mẹ anh.

- Khác thế nào ?

Không giải thích mà Hạ Vũ lại hỏi :

- Hôm nay , Đoan Hảo có rảnh không ?

Rảnh hay không , có quan hệ gì đến anh ? Không hiểu sao anh chàng lại hỏi thế . Đoan Hảo lắc đầu :

- Không rảnh đâu.

- Chủ nhật mà bận gì ?

Đoan Hảo đáp bừa :

- Nhiều việc lắm . Như việc nhà chẳng hạn.

-Việc nhà thì bận suốt đời . Lâu lâu bỏ một bữa chẳng sao đâu ,
Đoan Hảo.

Đoan Hảo ngây thơ :

- Anh xúi Đoan Hảo bỏ việc nhà để làm gì ?

- Đi chơi với anh một buổi.

Đoan Hảo giật mình, lời đề nghị của Hạ Vũ quá đổi tự nhiên . Có sao chàng không đi với Thúc Linh ? Hay là đi với Thúc Linh hoài đâm ra nhàm chán rồi muốn đổi không khí đi với Đoan Hảo.

Nghĩ đến điều đó, Đoan Hảo bỗng nổi giận :

- Bộ anh tưởng muốn rủ ai thì rủ hả ?

Hạ Vũ tròn mắt :

- Nào anh có rủ ai ngoài Đoan Hảo đâu.

Lòng đây thắc mắc, Đoan Hảo ngó Hạ Vũ.

Anh chàng này đâu phải vừa . Đoan Hảo ngỡ về đây là không gặp lại

Hạ Vũ nữa . Ai ngờ đâu anh chàng đến rủ đi chơi . Hay là đề nghị

Đoan Hảo chăm sóc sức khỏe cho một bệnh nhân nào nữa ? Thôi

nghe . Đoan Hảo rất ngán các bà kiêu kỳ , khó tính.

Thấy Đoan Hảo vẫn ngồi trầm ngâm , Hạ Vũ nhắc lại :

- Đi nhé Đoan Hảo ? Anh rất thích được cùng em đến những nơi đó.

Nàng buột miệng hỏi nhanh :

- Nơi đó là nơi nào ?

Giọng chàng ra vẻ bí mật :

- Cứ đi rồi em sẽ biết.

Đoan Hảo nhìn Hạ Vũ chòng chọc và không nói gì.

- Em hãy chuẩn bị đi . Anh ra xin phép bác gái cho em.

Trông điệu bộ anh chàng rất phấn chấn , làm như nàng đã đồng ý rồi vậy.

- Anh tưởng tôi phải thực hiện mọi yêu cầu của anh sao ?

Nghe câu hỏi như muốn gây sự của Đoan Hảo, chàng dịu dàng giải thích :

- Anh không dám yêu cầu Đoan Hảo gì đâu . Chỉ mong có em tham gia.

- Tham gia làm gì ?

- Cùng anh thực hiện các thiên phóng sự.

Đoan Hảo kêu lên :

- Đó là công việc của anh mà.

- Và anh rất thích có em bên cạnh.

Chàng nói tự nhiên , mắt không rời khỏi Đoan Hảo . Nàng hỏi một cách giễu cợt :

- Chắc là anh cần Đoan Hảo đóng vai trò y tá chứ gì ?

Chàng mỉm cười :

- Cũng có thể.

Biết là không phải thế, nhưng Đoan Hảo cũng tò mò trước đề nghị của Hạ Vũ . Nàng xin phép bà Thúc Bằng được đi dạo với chàng.

Hai người ra khỏi nhà . nắng vừa lên, ánh nắng lấp lánh trên cành cây . Xe của Hạ Vũ vừa lướt nhẹ trên con đường lung linh hoa nắng. Đoan Hảo ngửa mặt nhìn lên . Bầu trời xanh biếc như một tấm thảm khổng lồ trải ra mênh mông . Nàng bật thốt lên :

-Ồ ! trời hôm nay đẹp quá.

Hạ Vũ gật gù :

- Một buổi sáng tuyệt vời như thế này mà Đoan Hảo ở nhà thì sẽ phí biết bao nhiêu.

Đoan Hảo cười phía sau lưng chàng :

- Anh đừng có kể công . Ở nhà nhìn ra ngoài khung cửa sổ, Đoan Hảo vẫn thấy cả một bầu trời xanh bao la.

- Xì ! Chắc chắn Đoan Hảo chỉ thấy một mảnh trời thôi , mà thấy một mảnh thì chẳng có đẹp đâu.

- Anh lại ngụy biện nữa rồi.

Chàng cười khì :

- Ngụy biện mà làm cho người khác vui thì cũng nên.

Đoan Hảo nghiêm giọng hỏi :

- Anh nghĩ là anh luôn làm cho người khác vui ?

- Đúng vậy.

- Tài nhĩ.
- Không tài bằng Đoan Hảo đâu.
- Đoan Hảo mà tài gì.
- Tài làm cho người khác... nhớ.

Hạ Vũ nói thật khế, đủ cho Đoan Hảo nghe, đủ để nàng thấy bồi hồi xao động tận đáy tâm tư.

Dừng xe trước một quán ăn, Hạ Vũ bảo :

- Chúng ta vào đây ăn sáng , Đoan Hảo.

Nàng khoan thai bước theo chàng . Khi hai người đã ngồi xuống , chàng ôn tồn hỏi :

- Em ăn gì ?

Không nghĩ ngợi , Đoan Hảo đáp nhanh :

- Ăn xôi mặn.

Chàng phì cười :

- Ở đây chẳng có xôi mặn đâu.

Đoan Hảo tiếc rẻ :

- Không có món ruột, thôi thì ăn gì cũng được.

Hạ Vũ kêu hủ tiếu mì . Hai người ăn xong rồi rời khỏi quán.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 11

Trong công viên đầy nắng vàng , đôi mắt Hạ Vũ nhìn Đoàn Hảo vô vàn đắm thắm.

- Anh giận muốn phát điên lên được khi nghĩ rằng em với anh Hoàng Lĩnh...

Chao ôi ! Chàng rủ nàng đi chơi , đưa nàng đến công viên để nói đến điều này sao ?

Nàng nghiêm nghị hỏi :

- Sao anh nghĩ thế ?

- Hôm ấy, thấy em nói chuyện với anh Hoàng Lĩnh, anh tưởng ..

- Tưởng gì ?

- Tưởng hai người...

Ném cái nhìn bén ngót về phía chàng , Đoàn Hảo dài giọng :

- Khéo tưởng . Bộ anh không biết rằng anh Hoàng Lĩnh đang yêu sao ?

Hạ Vũ giật mình :

- Anh ấy đang yêu hả yêu ai ?

- Thì yêu một phụ nữ . Chuyện tình của anh Hoàng Lĩnh rất đẹp , nhưng buồn, vì không có lối thoát.

- Sao Đoàn Hảo biết ?

- Thế anh Hoàng Lĩnh không kể cho anh biết à ?

Chàng mỉm cười dễ chịu :

- Có lẽ anh Hoàng Lĩnh thích tâm sự với em hơn.

Nàng lắc đầu như đang nói với Hoàng Lĩnh :

- Nhưng em có giúp được gì cho anh đâu.

Hạ Vũ cũng khẳng định :

- Không ai giúp được gì cả . Thôi , chuyện của anh Hoàng Lĩnh chắc

chấn anh ấy sẽ có cách giải quyết.

Đoan Hảo khẽ hỏi :

- Anh không quan tâm à :
- Anh quan tâm đến chuyện khác...
- Chuyện gì :
- Chuyện của chúng mình.

Nàng nhìn chàng đăm đăm :

- Có chuyện gì đâu.

Hạ Vũ thấp giọng :

- Có chứ . Bây giờ anh đã rõ em không phải...

Nàng cắt lời :

- Đã hiểu rồi anh thấy thế nào ?
- Anh sung sướng phát điên lên được.

Nét mặt Hạ Vũ lộ vẻ phấn khích khi trả lời Đoan Hảo là nàng vẫn còn là của chàng . Đúng là ngu ngốc mới không nhận ra chàng đã yêu Đoan Hảo.

- Em nghĩ sao , Đoan Hảo ?
- Nghĩ gì ạ?

Tay chàng nắm lấy tay Đoan Hảo :

- Nghĩ chuyện của tụi mình.

Một nụ cười hiền lành nở trên môi Đoan Hảo . Nàng buông gọn :

- Em có nghĩ đến anh.

Vừa thốt xong , Đoan Hảo vội đưa tay bịt miệng . Sao nàng lại thành thật đến thế ? Riêng Hạ Vũ thì rất sung sướng trước câu nàng đáp.

Đoan Hảo thật ngây thơ , đáng yêu . Hạ Vũ muốn nói thật nhiều với nàng . Tuy nhiên , trong không khí trang trọng thế này ,chàng sợ

mình không thật sự nghiêm túc . Dưới mắt Đoan Hảo , chàng là người luôn bốn cột , làm sao có thể tin được . Nàng đã từng nói thế . Mong sao nàng hiểu thấu lòng chàng . Đoan Hảo như một đóa hoa xinh tươi , thơm ngát , nhưng không mấy ai biết đến . Nàng không khoe sắc hương, nàng là loài hoa đại tiềm ẩn , và Hạ Vũ đã nhìn thấy vẻ lung linh tươi sáng của nàng . Tim chàng chợt xao động vì bóng hình ai . Giọng chàng bồi hồi thốt lên :

- Em rất đáng yêu , Đoan Hảo.

Đoan Hảo nhìn chàng , ánh mắt trong veo . Hạ Vũ tìm nàng để nói như thế à? Nàng cố nghĩ xem trong câu nói có bốn cột không . Đã rời khỏi biệt thự ấy , Đoan Hảo ngỡ sẽ không gặp lại Hạ Vũ . Nhưng rồi chàng lại đến và lời chàng khiến nàng nao nao.

Đã tin Hạ Vũ nói thật, nhưng không hiểu sao Đoan Hảo lại vắn vẹo :

- Bây giờ thì đáng yêu , lúc nào thì anh sẽ bảo rất đáng ghét ?

Chàng hóm hỉnh bảo :

- Khi nào ghét, anh sẽ cho hay . Nói thế chứ anh không bao giờ ghét Đoan Hảo đâu.

- Anh nói khó tin , cũng có lúc mình ghét người nào đó.

- Đúng . Nhưng người nào đó không phải là Đoan Hảo , vì Đoan Hảo đã nằm trong danh sách khác.

Nàng vô tư hỏi :

- Danh sách nào ?

- Danh sách thương.

Đoan Hảo lắc đầu quày quạ :

-Thôi, em không thích nằm trong danh sách thương dài sọc của anh đâu.

Tia nhìn tha thiết của anh xoáy vào mắt Đoan Hảo :

- Danh sách của anh ngắn ngủn thôi . Chỉ có một tên Đoan Hảo thôi.
Đoan Hảo nghiêng đầu ngắm nghía Hạ Vũ :

- Anh nói mà không sợ Thúc Linh nghe thấy à ?

-Ồ ! Thúc Linh nghe thấy thì càng tốt chứ sao . Anh càng mong nữa đó.

Đoan Hảo tròn mắt . Hạ Vũ không nghiêm túc được ư ? Anh chàng thích đùa đến bao giờ ? Dù Thúc Linh thoải mái đến đâu thì Hạ Vũ cũng phải tôn trọng cô ấy chứ.

- Anh không sợ Thúc Linh nổi trận lôi đình sao ?

Hạ Vũ ngạc nhiên :

- Cái gì mà nổi trận lôi đình ? Thúc Linh phải mừng cho anh chứ.

- Mừng cho anh rủ người khác đi chơi thế Thúc Linh hả ?

- Không ai làm thế bao giờ cả . Thúc Linh đi chơi với người ta rồi ,
Đoan Hảo ạ.

Đoan Hảo buột miệng nói nhanh :

- Người ta phải là anh chứ . Hai người...

- Trời đất !!

Cắt lời Đoan Hảo , Hạ Vũ bật lên tiếng kêu, rồi anh chàng cứ nhìn
Đoan Hảo chằm chằm và phá lên cười :

- Thì ra Đoan Hảo nói anh với Thúc Linh...

- Không phải sao ? Hai gia đình thân nhau, hai người yêu nhau là lẽ
thường.

Đoan Hảo buông lời quả quyết , rồi nhận định thêm :

- Anh với Thúc Linh yêu nhau là phải , vì hai người rất hợp nhau.

Hạ Vũ vẫn cười tươi :

- Suy diễn trật rồi , cô bé ơi.

Đoan Hảo ngồi im lặng . Hạ Vũ vội vàng giải thích :

- Anh với Thúc Linh rất thân nhau . Nhưng thân nhau đâu có nghĩa là yêu nhau . Thúc Linh là cô bạn rất tốt . Bọn anh đối với nhau như ruột thịt vậy, luôn tham khảo ý kiến của nhau.

Có cái gì đó xao động trong tâm tư Đoan Hảo trước lời phân trần chính đáng của Hạ Vũ.

Thúc Linh với Hạ Vũ chỉ là bạn . Hai người không có gì . Tầng đá đè nặng trên ngực Đoan Hảo được hất ra . Thật lạ.

Còn Hạ Vũ thì có phần thích thú sau khi tuôn một hơi dài giải thích .
Chàng nheo mắt với Đoan Hảo ?

- Bây giờ tinh anh rồi chứ ?

- Tin gì ?

- Tin anh nói thật . Chuyện rung động của con tim, anh rất nghiêm túc.

Không hiểu sao , Đoan Hảo vọt miệng hỏi :

- Anh đang chuẩn bị viết báo hả ?

- Khổ quá, anh đang nói chuyện đàng hoàng với Đoan Hảo.

Hạ Vũ nhăn mặt , rồi bổ sung thêm :

- Đề tài phóng sự kỳ này anh có rồi.

Bỗng Đoan Hảo tò mò về công việc của Hạ Vũ :

- Anh định viết phóng sự về điều gì ?

- Về những người bỏ làng, bỏ quê lên thành phố kiếm sống.

Đoan Hảo chợt chạnh lòng , đôi mắt trở nên xa vắng . Phải . Nàng cũng là kẻ bỏ làng, bỏ quê lên thành phố trốn tránh và bây giờ cũng bắt đầu kiếm sống . Thân phận mồ côi, sống đời phiêu bạt , không biết rồi đời nàng sẽ ra sao.

- Chỉ có mình Đoan Hảo tranh danh sách thương của anh thôi.

Câu nói của Hạ Vũ vang lên lần nữa và tia nhìn ấm áp hướng về

Đoan Hảo . Nổi xôn xao dâng nhẹ . Trong mơ hồ, tim nàng bất chợt reo lên.

- Anh Hạ Vũ được đó Đoan Hảo.

Nghe Thúc Linh nhận định vu vơ , Đoan Hảo vờ hỏi :

- Được là sao ?

- Là một người bảnh trai, hào hao, lịch thiệp, vui vẻ và pha chút hài hước . Đủ tiêu chuẩn rồi đó.

-Tiêu chuẩn gì ?

- Tiêu chuẩn làm chồng.

Đoan Hảo đỏ mặt trước câu đáp tỉnh bơ của Thúc Linh . Nàng vội vàng lắc đầu :

- Hảo không biết gì cả.

Thúc Linh nhìn Đoan Hảo , khẽ cười :

- Còn làm bộ giấu nữa . Nhìn hai người Linh biết cả.

Đoan Hảo nín thinh . Thúc Linh nói tiếp :

- Không ngờ Đoan Hảo lọt vào mắt xanh của anh chàng Hạ Vũ.

Đoan Hảo nói nhanh ý mình :

- Hảo tưởng là Thúc Linh mới lọt vào mắt xanh của anh Hạ Vũ.

- Không à nha , bọn mình là bạn.

Đoan Hảo vẫn hỏi :

- Sao hai người không...

Đoan Hảo chưa dứt lời , Thúc Linh tiếp liền :

- Yêu nhau hả ?

Thúc Linh cười khanh khách :

- Thân nhau, biết nhau quá, cả hai không có sự rung động đâu . Mình đã lọt vào mắt xanh của người khác . Tất cả là do ông trời sắp đặt rồi Hảo ạ.

Giọng Thúc Linh rất thẳng thắn, bộc trực, lại vui nhộn . Đoan Hảo bật hỏi :

- Ông tơ sắp đặt cho Thúc Linh với ai vậy ?

- Một nhà thiết kế thời trang.

Đoan Hảo không biết gì nhiều về lĩnh vực thời trang, nhưng biết rằng nhà thiết kế thì phải đầy tài năng, luôn có óc sáng tạo.

- Hẳn anh ấy rất tài hoa ?

- Dự thi các mẫu thời trang, nhiều lần anh ấy đã đoạt giải.

Đoan Hảo ngấm nghĩa Thúc Linh rồi tươi cười, bảo :

- Vậy Thúc Linh sẽ là người mẫu biểu diễn tất cả các mẫu thời trang của anh ấy.

Thúc Linh cười hồn nhiên :

- Không có đâu . Linh chỉ giới thiệu cảnh vật , chứ không giới thiệu quần áo đâu.

Đoan Hảo chọc Thúc Linh :

- Nếu để người khác giới thiệu sản phẩm của anh ấy thì coi chừng đấy.

- Linh có niềm tin , khỏi lo . Hảo mới phải coi chừng . Anh chàng Hạ Vũ hào hoa, bất thiệp, khôi kẻ dòm ngó đó . Ráng mà giữ.

Trước giọng điệu của Thúc Linh , mặt Đoan Hảo nóng bừng lên :

- Anh Hạ Vũ có là gì của Hảo đâu mà giữ.

Thúc Linh nheo nheo mắt :

- Không gì là gì hả ? Để Linh hỏi anh Hạ Vũ xem . Yêu người mà chưa chịu nói ra sao ?

Đoan Hảo đắm vào vai Thúc Linh :

- Linh nói năng chẳng e dè gì cả.

- Linh thích nói thật.

Rồi Thúc Linh kể tai Đoan Hảo , nói nhỏ :

- Lọt vào mắt xanh của chàng Hạ Vũ chưa gay bằng lọt vào mắt xanh của bác Trúc Thảo đâu . Ráng mà chiều chuộng, chăm sóc bác ấy.

Đoan Hảo hỏi lại :

- Linh biết tính bác Trúc Thảo , sao không chịu ?

- Í ! đâu được . Ông trời đã dành phần đó cho Hảo rồi.

- Cho Linh thì đúng hơn . Hảo là người xa lạ.

- Xa lạ mà có duyên thì cũng tìm đến nhau.

- Hảo không có tình à nha.

- Thì anh Hạ Vũ tìm Hảo . Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ mà .

Rồi Hảo xem , từ nay , anh Hạ Vũ sẽ đến đây mỗi ngày.

Biết Thúc Linh nói với ý gì , Đoan Hảo mau miệng phân tích :

- Hai nhà thâm giao, anh Hạ Vũ đến đây mỗi ngày là chuyện thường.

- Xí ! Có bao giờ anh ấy siêng đến đây thăm mẹ và Thúc Linh như vậy đâu.

Thúc Linh vừa nói đến đây thì nghe có tiếng chuông reo vang . Thúc

Linh vừa đúng dậy vừa nói :

- Thấy chưa ? Linh nói đâu có sai.

Vẫn mong là Hạ Vũ, nhưng Đoan Hảo lại nói :

- Bác gái đi chợ về đó.

- Để xem . Đánh cuộc gì nào ?

Thúc Linh đáp và vội vàng ra mở cổng.

Hạ Vũ tươi cười, dắt xe vào . Thúc Linh chặn ngay :

- Chắc anh không phải ghé thăm Thúc Linh chứ ?

Hạ Vũ đáp , đầy vẻ khôn ngoan :

- Trước là thăm Linh , sau là...

Thúc Linh cắt ngang :

- Khởi sau trước gì cả . Anh cần thăm ai thì nói thẳng để người ta sắp đặt giờ giấc cho.

- Trời đất ! em nói cứ như thủ trưởng cơ quan vậy.

- Làm thủ trưởng của anh và Đoan Hảo cũng sướng.

- Thôi , cho xin . Nói mà không sợ anh tự ái sao ?

Thúc Linh tinh nghịch trêu chọc :

- Anh không dám tự ái đâu , vì còn đến đây dài dài mà.

- Thôi xin thua.

Thúc Linh cười khúc khích :

Đoan Hảo cũng đang thua cuộc em nữa kìa.

Hạ Vũ mau miệng hỏi :

- Đoan Hảo thua gì ?

- Nó không tin là anh ghé đây , có tệ không ?

Thúc Linh vừa trả lời, vừa réo gọi Đoan Hảo :

- Đoan Hảo ơi ! Ra đây xem người ta đến thăm ai nè.

Hạ Vũ bước vào nhà , hỏi mà cũng là trả lời cùng Đoan Hảo :

- Không tin anh đến đây thăm Đoan Hảo sao ?

Thúc Linh nheo mắt với Đoan Hảo :

- Chính miệng đương sự nói đó . Nghe chưa ?

Hạ Vũ ngồi xuống đối diện với Hảo :

- Đi làm về anh ghé đây để gặp Hảo.

Thúc Linh tinh nghịch chen vào :

- Sao bài phóng sự về tình yêu của anh tới đâu rồi ?

- Tới chỗ chàng và nàng đang tâm sự cùng nhau.

Đoan Hảo ngồi nín thinh , không thích sự bông đùa của Hạ Vũ và

Thúc Linh . Hạ Vũ vẫn vô tư :

- Anh rất thích đến đây . Còn Đoan Hảo thì sao ?

Thúc Linh xía vô :

- Anh hỏi kỳ . Đoan Hảo sẽ nói không đó.

Rồi Thúc Linh cất tiếng hát :

- "Con gái nói không là có , nói ghét là... thương... "

Hạ Vũ kêu ca :

- Thúc Linh lém lỉnh quá . Không nghiêm túc gì cả , làm sao làm hướng dẫn viên du lịch được.

- Í ! Anh đừng động đến nghề nghiệp của em nghe . Bây giờ em sẽ giới thiệu với anh một nơi tham quan lý tưởng để anh đưa Đoan Hảo đi chơi . Đó là Đầm Sen.

Thúc Linh nói một hơi rồi nhìn Hạ Vũ và Đoan Hảo , cười . Hạ Vũ nhăn mặt:

- Đi Đầm Sen , làm như người ta là con nít vậy.

- Con nít, người lớn gì cũng phải tham quan Đầm Sen . Đó là khu du lịch hấp dẫn.

Bất ngờ, Hạ Vũ không khéo rủ Đoan Hảo :

- Đi nghe Đoan Hảo . Kẻo không uống công quảng cáo của Thúc Linh.

Anh chàng đáo để thật . Đoan Hảo ném cho Hạ Vũ cái nhìn là lạ . Hạ Vũ thoáng thấy và tiếp tục rủ với vẻ nhiệt tình để rồi cuối cùng Đoan Hảo cũng nhiệt tình hưởng ứng.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 12

Hãy nói về em cho anh nghe đi, Đoan Hảo.

- Anh đã biết em là đứa con gái mồ côi, được bác sĩ Thúc Bằng cứu mang giúp đỡ.

Tia nhìn của Hạ Vũ thật tha thiết :

- Chưa đủ.

Thế nào mới đủ ? Đoan Hảo ngồi tư lự , mắt lơ đãng nhìn ra đường . Dòng người tham quan Đầm Sen thật đông đảo , tấp nập . Và chắc chắn trong lòng mỗi người đều chất chứa một tâm sự không giống nhau.

- Anh rất thích nghe em nói về mình.

Giọng Hạ Vũ thong thả vang lên . Đoan Hảo quay lại :

- Em đâu có gì để kể cho anh nghe.

- Có chứ . Em dễ thương, đã làm cho anh xao động.

Tim Đoan Hảo đập rộn lên . Đã bao lần nàng thoáng nghĩ đến Hạ Vũ . Không hiểu sao nàng chỉ biết lặng thinh khi nghe anh nói . Chàng tiếp tục, vẻ thích thú :

- Không biết ai đã khiến xui em đến chốn này cho anh gặp gỡ vậy ?

Đoan Hảo mỉm cười :

- Có ai khiến xui đầu , mà tại bác gái bệnh , nên anh đến phòng mạch của bác sĩ Thúc Bằng.

Hạ Vũ hóm hỉnh đáp :

- Anh đến đây là để rước em về nhà anh đó chứ.

- Rước em về để săn sóc sức khỏe cho mẹ anh , nên anh rất sốt sắng.

Hạ Vũ nhìn Đoan Hảo, cười cười :

- Sắp tới, anh sẽ rước em về luôn , không trả lại đây nữa đâu.

- Điều quan trọng là em có chịu đi hay không.

- Anh tin là em chịu , vì em rất có lòng nhân ái.

- Lòng nhân ái phải được đặt đúng chỗ.

- Với anh mà không đúng chỗ sao ?

- Biết thế nào là đúng sai hử anh ?

Đoan Hảo hỏi một câu đầy ý nghĩa . Hạ Vũ buông một câu thật gọn :

- Với anh, thì tình cảm dành cho Đoan Hảo hoàn toàn đúng.

Đoan Hảo vẫn lắc đầu :

- Em không biết được.

- Em hãy tin anh.

Hạ Vũ khẳng định , đôi mắt đăm đăm nhìn Đoan Hảo, nói tiếp :

- Em là một đóa hoa lẫn khuất trong rừng hoa rực rỡ mà ít ai biết đến.

Sự ví von của Hạ Vũ thật hay , nhưng lại làm cho Đoan Hảo chạnh lòng . Phải , Đoan Hảo chính là đóa hoa mộc mạc, chìm lẫn trong rừng hoa . Hảo cũng không mong ai biết đến làm gì.

Đoan Hảo hạ giọng nói với Hạ Vũ :

- Anh định làm văn đó hả ? Sao ví Hảo là đóa hoa ?

Nụ cười ăm ắp nở trên môi , Hạ Vũ đáp với vẻ tự hào :

- Không phải làm văn , mà anh đang tự hào vì đã khám phá ra bông hoa đó, Hảo à.

Một mình trong phòng vắng , Đoan Hảo chợt nhớ lại những câu đối thoại với Hạ Vũ . Tâm tư bồi hồi , vui đó nhưng rồi chạnh buồn . Lòng đau nhói nhói . Bóng đen của quá khứ ám ảnh mãi không thôi . Đoan Hảo là đóa hoa bị vùi dập rồi , có còn gì đâu.

Tình yêu của Hạ Vũ làm cho Đoan Hảo băn khoăn . Trăn trở một lúc , rồi Đoan Hảo vội sang phòng Thúc Linh . Ngồi xuống giường Thúc Linh, Đoan Hảo nói ngay :

- Hảo không thể nào đón nhận tình yêu của anh Hạ Vũ đâu . Hảo không xứng đáng với anh ấy.

Thúc Linh tròn mắt ngó Đoan Hảo :

- Cái gì ? Hảo có điên không ?

Đoan Hảo lưỡng lự một lúc rồi kể cho Thúc Linh nghe tất cả . Kể xong , nàng ngậm ngùi kết luận :

- Hảo không xứng đáng với anh Hạ Vũ.

Thúc Linh ân cần động viên :

- Quên hết chuyện cũ đi . Hảo hãy bắt đầu một cuộc sống mới.

- Nhưng Hảo cứ day dứt chuyện đó.

- Hảo không có lỗi gì cả . Hãy vui vẻ đón nhận vẻ tươi đẹp của đất trời.

Nói như Thúc Linh nghe sao dễ dàng , đơn giản quá . Còn Đoan Hảo cảm thấy suốt đời, nỗi đau cứ đè nặng và không biết phải làm gì.

- Đừng mặc cảm , Hảo à . Anh Hạ Vũ là một người phóng khoáng , thoải mái, bao dung . Anh ấy sẽ không hẹp hòi, cố chấp chuyện đó đâu.

Hạ Vũ không hẹp hòi, cố chấp . Những lời Thúc Linh nói, Hảo thấy

yên lòng . Đó đâu phải lỗi của Đoan Hảo . Nàng luôn sống trong sạch , tốt đẹp . Hạ Vũ hiểu tấm lòng nàng.

- Hảo không muốn giấu anh Hạ Vũ điều gì cả.

Đột nhiên, Đoan Hảo thốt lên . Thúc Linh nhìn Đoan Hảo , đồng tình :

- Tất nhiên rồi . Bao giờ nói chẳng được . Điều trước tiên là Hảo hãy giữ lấy tình yêu đã đến, đừng để lỡ rồi mai mốt hối tiếc đấy.

- Hảo không biết phải làm sao nữa.

- Hối thiệt nghe, bây giờ nghe tin anh Hạ Vũ yêu người khác , Hảo có buồn không ?

Giọng Đoan Hảo hấp tấp :

- Buồn.

- Vậy là yêu rồi bạn ơi . Thôi , đừng ngần ngại . Không ai như Hảo , người ta thật lòng mà cứ phân vân mãi.

Bây giờ thì Đoan Hảo sẽ không còn phân vân nữa . Những lời của Thúc Linh như liều thuốc đã chữa trị căn bệnh mặc cảm, tự ti của Hảo.

Hạ Vũ là cộng tác viên của một tạp chí , chuyên đi vào thực tế xã hội để tìm đề tài . Hạ Vũ phải là người thông cảm với những mảnh đời bất hạnh . Hạ Vũ rộng rãi bao dung là thế.

Đoan Hảo cảm thấy vững tin, vội trở về phòng với lòng nhẹ nhõm chẳng chút lo âu...

Những tưởng cuộc đời của Đoan Hảo đã phải bỏ đi , nhưng tình yêu của Hạ Vũ đã làm bừng dậy một trái tim khao khát yêu thương . Hạ Vũ như là bó đuốc xua tan màn đêm tăm tối , như là ngọn lửa sưởi ấm cơn giá lạnh của mùa đông.

Đoan Hảo rất ngây thơ trong tình yêu bát ngát hương thơm . Cuộc sống của nàng không còn tẻ nhạt nữa mà đã có ý nghĩa.

Hạ Vũ đã gieo vào tâm hồn nàng niềm tin trong cuộc sống . Đoan Hảo làm việc với niềm phấn khởi lạ thường.

Quên hết bóng mây mờ ám ảnh . Đoan Hảo trở nên vui vẻ , yêu đời hơn . Thế mới biết tình yêu cũng có một sự nhiệm màu kỳ diệu.

Tình yêu làm cho hoa nức hương thơm, cây cỏ mượt mà hơn , trái cây chín mọng, ngọt ngào hơn . Với Đoan Hảo , mọi vật, mọi nơi đều vô cùng hấp dẫn . Nàng sẵn sàng cùng Hạ Vũ phiêu lưu bất cứ nơi đâu . Hạ Vũ hào hoa, bất thiệp, sôi động , đầy sức quyến rũ . Có Hạ Vũ bên cạnh , Đoan Hảo thấy vô cùng hạnh phúc.

- Mẹ đang cần em đó.

Hạ Vũ vừa vào đến nhà bác sĩ Thúc Bằng đã nói ngay với Đoan Hảo . Nàng ngạc nhiên :

- Có việc gì thế anh ? Bác lại đau lại à ?

- Mẹ bị té gãy tay.

Đoan Hảo lo lắng, hỏi dồn :

- Bác bị hồi nào ? Có sao không anh ?

- Trên cầu thang , mẹ bước xuống bị vấp ngã . Bà chống tay mạnh quá, cổ tay , và bàn tay bị chấn thương nặng.

Hạ Vũ đáp , rồi giải thích thêm :

- Anh đã đưa mẹ đi bệnh viện , bác sĩ chụp hình và băng bột xong cả rồi . Mẹ đòi về nhà chứ không chịu nằm viện . Lúc này, mẹ rất cần em săn sóc.

- Được rồi , em sẽ đến ngay.

Lần này là sự hồ hởi nhận lời . Mặc dù biết bà Trúc Thảo khó tính, nhưng Đoan Hảo thích đến đó . Có một mảnh lực đã thu hút nàng . Không gì tuyệt vời hơn khi có điều kiện gần gũi Hạ Vũ.

- Em thu xếp đi với anh nhé.

- Khoan đã anh . Cũng phải chờ bác sĩ Thúc Bằng về.
- Lúc này, ở bệnh viện anh đã gặp bác sĩ Thúc Bằng rồi.
- Bác nói sao hở anh ?
- Còn nói sao nữa ngoài việc bác bằng lòng . Vừa trông thấy tay mẹ bó bột , bác đã lên tiếng.

Hạ Vũ trình trọng làm cử chỉ cứ y như bác sĩ Thúc Bằng, rồi hắng giọng :

- Thế này thì chị lại cần đến cô y tá Đoan Hảo của tôi nữa rồi.
- Trong khi ông Thúc Bằng vui vẻ xởi lởi thì bà Trúc Thảo nhăn nhó mặt mày :

- Không hiểu sao cái số tôi cứ gắn liền với bệnh đau thế này.

Bác sĩ Thúc Bằng an ủi :

- Rủi ro thôi chị.

Bà Trúc Thảo chép miệng than vãn :

- Không đau cũng tự gây ra đau . Thật tức.
- Có phải lỗi ở chị đâu . Cố gắng tĩnh dưỡng sẽ khỏi thôi chị.

Bà Trúc Thảo thở dài chán nản :

- Khi không lại phải sống với cái tay quái ác thế này , bực hết sức . Thật tai họa.

-Già rồi, đi đứng phải cẩn thận , cố tránh tai họa chị ạ.

Giọng bác sĩ Bằng rất mực chân thành, nhưng bà Trúc Thảo tỏ vẻ khó chịu.

- Biết sao mà tránh chứ . Ông trời cứ dành mọi bệnh đau cho tôi.

Bác sĩ Thúc Bằng vẫn cố xoa dịu :

- Ráng đi chị . Rồi bệnh đau sẽ qua thôi . Trong thời gian này, để Đoan Hảo đến săn sóc chị.

Bà Trúc Thảo xuôi xị :

- Phải đành vậy thôi . Tay tôi thế này, có làm được gì.

Hạ Vũ cúi xuống nói với mẹ :

- Con đưa mẹ về nhà rồi đến báo cho Đoàn Hảo biết nhé.

Bác sĩ Trúc Thảo căn dặn Hạ Vũ :

- Cháu bảo Đoàn Hảo cứ thu xếp qua bên với bác gái , khỏi đợi bác .
Tối, bác mới về.

...

Thuật lại cho Đoàn Hảo nghe cuộc đối thoại với bác sĩ Trúc Bằng,
Hạ Vũ nhìn Đoàn Hảo cười :

- Em đã nghe bác sĩ Trúc Bằng dặn rồi chứ ? Thôi, lo thu xếp đi bé.

Đoàn Hảo thoáng nhìn Hạ Vũ :

- Em có cảm tưởng cuộc đời em, ai muốn thu xếp sao cũng được.

- Chỉ có bác sĩ Trúc Bằng thôi, chứ không phải ai cũng được đâu
nhé.

- Kể cả anh.

Nhìn nàng , Hạ Vũ ánh lên nét cười :

- Anh thì khác . Anh rất cần em.

Đoàn Hảo buột miệng :

- Cần em lo cho mẹ anh ?

- Cần em sống bên anh.

Sự im lặng thoáng qua . Sự im lặng đủ làm xao động hai trái tim . Lát
sau , Hạ Vũ khẽ khàng bảo :

- Nhưng bây giờ, mẹ anh cần hơn . Tất nhiên, anh phải ưu tiên cho
mẹ.

Đoàn Hảo vô tư nói :

- Ai cần cũng được . Miễn sao em thấy mình sống có ích.

Hạ Vũ lật đật nói nhanh :

- Í ! Không phải ai cần em cũng được đâu . Mẹ và anh thôi.

- Ích kỷ , độc tài.

Hạ Vũ cọ cọ cảm trên tóc Đoan Hảo :

- Khi yêu phải ích kỷ , độc tài vậy đó.

Đoan Hảo lắc nhẹ đầu :

- Tính xấu không ai chịu nổi.

- Chắc chắn em chịu nổi.

- Em không biết trước đâu.

- Em phải biết chứ.

- Em biết là em không chịu nổi anh.

- Bộ anh ghê lắm sao ?

- Ghê lắm.

- Kệ , ghê cũng được , miễn có người yêu anh.

- Ai thèm yêu anh.

- Thì không ai cả . Chỉ trừ em thôi.

- Xì !

- Thôi, vào thu xếp đồ đạc nhanh lên , anh đưa em về . Nếu không anh bắt cóc ngay đó.

Trước sự thúc giục của Hạ Vũ , Đoan Hảo đứng bật dậy :

- Để em nói với bác gái và Thúc Linh

- Hình như Thúc Linh không có nhà.

Hai người vui vẻ đến gặp bà Thúc Bằng . Bà đang chuẩn bị bữa tối cùng người giúp việc . Nghe Hạ Vũ kể mọi chuyện , bà lại chép miệng :

- Thật khổ cho mẹ cháu , cứ bị bệnh đau hành hạ.

Rồi bà quay sang Đoan Hảo :

- Con qua bên ấy ráng giúp chị Trúc Thảo.

Đoan Hảo gật đầu , gởi lời chào bác sĩ Thúc Bằng và Thúc Linh

- Đến nhà Hạ Vũ, cháu sẽ gọi điện về cho Thúc Linh.

Bà Thúc Bằng bật cười :

- Ở gần đây chú có phải đi đâu xa lắc xa lơ mà cháu lo.

- Không lo, nhưng cháu sợ ít gặp.

Bà Thúc Bằng đưa mắt nhìn hai người.

- Bộ sợ bị cậu Hạ Vũ bắt cóc luôn hay sao mà ít gặp ?

Hạ Vũ gãi đầu :

- Bác nói oan cho cháu :

Giọng bà Thúc Bằng vui vẻ :

- Không oan đâu . Bác biết rồi cũng có ngày cháu "bắt cóc" Đoan Hảo về bên ấy.

Đoan Hảo lên tiếng :

- Cháu sẽ không để cho anh Hạ Vũ bắt cóc đâu, bác à.

-Ồ ! thế thì chính cháu tự nguyện qua đó . Nhớ nhé.

Mặt Đoan Hảo đỏ bừng . Nàng không ngờ mình lại nói hớ để bà Thúc Bằng và Hạ Vũ cười xòa.

Bà Thúc Bằng bảo :

- Cháu ở lại ăn cơm, chờ bác trai về rồi hãy đi.

Hạ Vũ đáp thay lời Đoan Hảo :

- Cháu đưa Đoan Hảo về ngay, bác ạ . Mẹ cháu đang đợi . Cháu có nói với bác trai ở bệnh viện rồi.

- Thế cũng được . Bác mong mẹ cháu chóng bình phục.

- Cháu tin là có Đoan Hảo chăm sóc, mẹ cháu sẽ mau bình phục.

Hạ Vũ trả lời bà Thúc Bằng , mà ánh mắt cười với Đoan Hảo.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 13

Khi không lại phải treo cái tay lên cả tháng trời thế này, thật là một cực hình.

Giờ cái tay bó bột qua cổ, bà Thảo Trúc than phiền với Đoan Hảo .

Nàng chỉ biết an ủi :

- Chừng nào lành lặn , tháo băng ra, bác sẽ thấy thoải mái ngay.

Bà Thảo Trúc vẫn một giọng phàn nàn :

- Chờ , nhưng không biết đến bao giờ mới lành lặn đây.

Đoan Hảo ái ngại nhìn bà Thảo Trúc, không biết nói gì thì bà tiếp tục ta thán :

- Tôi đi đứng cẩn thận chứ có phải lên xuống ào ào như bọn trẻ đâu mà vẫn bị.

- Rủi ro xảy ra, không biết sao mà tránh , bác ạ.

- Rủi ro cứ đến với tôi không hà . Sao bắt công vậy ? Tôi có ở ác đâu chứ.

Thấy bà Thảo Trúc có vẻ cáu gắt , Đoan Hảo hết hồn . Bà Thảo Trúc làm như nàng gây tai họa cho bà vậy . Đoan Hảo cố nhẹ nhàng xoa dịu bà :

- Rủi ro thì không chữa một ai đâu bác.

Có lẽ cần phải nói để giải tỏa bức dọc hay sao mà bà Thảo Trúc không chịu lặng im.

- Không hiểu sao bệnh đau cứ hành hạ tôi mãi thế này.

Đoan Hảo cố trấn an bà :

- Rồi bác sẽ khỏi như lần trước vậy . Bác đừng lo nghĩ nhiều . Vết thương sẽ lành lúc nào bác cũng chẳng hay nữa đó.

Nhưng bà Thảo Trúc đâu chịu nghe những lời của Đoan Hảo :

-Cô nói nghe sao mà dễ dàng quá . Có bệnh đau nào khỏi nhanh chóng đâu . Cái đau cứ hành hạ tôi mãi.

- Để cháu xem toa bác sĩ có cho bác uống thuốc giảm đau không.

Mặt nhăn nhó, bà Thảo Trúc lại chép miệng than :

- Uống thuốc , uống thuốc . Tôi ngán đến tận cổ rồi.

Dù bác ngán cũng phải uống . Thuốc chữa vết thương cho mau lành , thuốc đẩy lùi bệnh tật . Đoan Hảo định trả lời , nhưng sợ bà Thảo Trúc bắt bẻ . Người đàn bà khó tính này thì chuyện gì mà không vặn vẹo được.

- Tôi chỉ mong cái tay lành ngay tức khắc mà khỏi phải thuốc thang gì cả . Cô có cách nào không ?

Đột nhiên, bà Thảo Trúc thốt lên, bướng bỉnh như đứa trẻ nít và câu hỏi như là đánh đổ Đoan Hảo . Có là tiên, Đoan Hảo cũng không biến hóa mong muốn của bà thành sự thật được.

Nàng khẽ đáp :

- Bác đừng lo nghĩ gì cả . Rồi thời gian sẽ chóng qua.

- Tôi thấy thời gian dài đằng đặc . Một ngày trôi qua lâu quá.

Đoan Hảo nhiệt tình bảo :

- Cháu sẽ giúp bác giải trí để bác khuây khỏa , không còn thấy thời gian dài nữa.

Bà Thảo Trúc đáp không mấy tin tưởng.

- Mong rằng được như vậy.

Riêng Đoan Hảo thì đầu óc đang miên man nghĩ xem làm cách nào để giúp bà Thảo Trúc quên được thời gian.

Có lẽ hết những điều để than vãn, bà Thảo Trúc bỗng nhìn Đoan Hảo rồi buông lời nhận định.

- Chắc số tôi được cô chăm sóc , còn cô thì mắc nợ tôi hay sao ấy. Thật là một câu tuyên bố đáng sợ . Đoan Hảo mà mắc nợ bà ta ư ? Chắc trả một kiếp cũng không xong , Thôi , sợ lắm.

Thấy Đoan Hảo nín thinh , bà Thảo Trúc nói tiếp :

- Cô thấy tôi nói phải không ? Cô mắc nợ tôi, còn tôi thì mắc nợ lũ con tôi . Lo cho chúng nó cả đời cũng chưa xong.
- Cháu thấy các anh chị đều đã lớn cả rồi . Bác đâu cần phải lo nữa.
- Lo vợ con cho chúng nó.

Bà Thảo Trúc đáp gọn . Đoan Hảo hồi hợp , giọng bà thản nhiên :

- Tôi đã chuẩn bị cho Hoàng Lĩnh và Hạ Vũ rồi . Lần này khỏi bệnh , tôi sẽ tính ngay . Hai anh em nó cứ lông bông mãi làm tôi phát rầu. Đoan Hảo nghĩ ngay đến Hoàng Lĩnh cùng mối tình bế tắc với Quế Phượng . Còn nàng với Hạ Vũ...

Như một thính giả , nàng ngồi im nghe bà Thảo Trúc nói tiếp :

- Thăng Lĩnh sẽ cưới Giáng My , con gái ông bà bạn tôi, là chủ một tiệm vàng . Còn Hạ Vũ thì cưới Thúc Linh, còn anh Thúc Bằng . Cô biết chứ ?

Đoan Hảo bật thốt lên :

- Sao bác không để các anh ấy tự chọn ?

Bà Thảo Trúc tròn mắt :

- Đâu có được . Chúng nó chỉ chọn nhầm thôi. Con gái ngày nay xảo

quyết lắm . Mình phải biết gốc ngọn mới được.

Rồi để tỏ ra là một người đầy uy quyền trong nhà, bà Thảo Trúc bổ sung :

- Nhà này, mọi việc do tôi quyết định . Chuyện hôn nhân của hai thằng con trai cũng vậy.

Đoan Hảo cố giấu tiếng thở dài . Nghĩa là bà Thảo Trúc không nghĩ gì về tình yêu của các con . Sao bà độc tài đến thế ? Có lẽ Hạ Vũ biết ý định của mẹ . Chàng có thái độ ra sao ? Mong rằng chàng sẽ đủ sức phản kháng . Còn Thúc Linh nữa . Nghĩ đến cô con gái của bác sĩ Thúc Bằng , Đoan Hảo cảm thấy nhẹ nhõm , đầy hy vọng . Dù sao Thúc Linh cũng có người yêu rồi.

Không hiểu sao Đoan Hảo bật hỏi :

- Anh Hoàng Lĩnh và Hạ Vũ đồng ý để bác chọn vợ hả ?

- Đồng ý chứ . Tôi chọn thì chúng nó không thể chê được . Giáng My và Thúc Linh đều là hai cô gái tốt . Cô ở nhà anh Thúc Bằng đã biết Thúc Linh rồi đó . Thúc Linh đẹp người , đẹp nét , học cao , hiểu rộng , có tài . Hạ Vũ với Thúc Linh sẽ là một cặp đẹp đôi nhất.

Nét mặt rạng rỡ hẳn lên, chứng tỏ bà Thảo Trúc rất thích thú đề cập đến chuyện này . Bà như quên hẳn cái tay đau bị bó bột , và đưa tay còn lại nhặt mấy cành hoa sứ rơi mà từ lúc ra ngồi đến giờ, bà mới để ý đến chúng.

Đoan Hảo chợt nhớ lần trước đưa bà ra đây dạo chơi, bà và nàng cũng đã bàn về những bông hoa sứ rụng . Hôm nay, nàng thất ngột ngạt thế nào ấy . Giữa vườn hoa thoáng mát , ngào ngạt hương thơm mà nàng chẳng được thanh thản.

Thoáng thấy dáng Hạ Vũ ngoài cổng , bà Thảo Trúc nói như reo :

- Hạ Vũ về rồi kìa.

Và giọng bà có vẻ tự hào :

- Từ hôm tay tôi bị gãy, ngày nào Hạ Vũ cũng về sớm . Nó à đứa con ngoan , biết quan tâm tới mẹ.

Đoan Hảo nhìn ra . Hạ Vũ dắt xe vào , nụ cười tươi rói . Nụ cười làm Đoan Hảo chao đảo.

Giọng chàng ấm áp vang lên :

- Mẹ khỏe rồi hén ? Tay mẹ thế nào ?

Bà Thảo Trúc chỉ vào cánh tay đau :

- Vẫn còn bó bột đây này.

Hạ Vũ hóm hỉnh nói:

- Mẹ khỏi lo . Tháng sau sẽ tháo băng ra.

- Cái thằng ! tháng sau thì nói làm gì.

- Chứ mẹ định tháo băng bây giờ à ? không được đâu.

- Mẹ thấy vướng víu, khó chịu quá.

Đôi mắt lướt sang Đoan Hảo, Hạ Vũ cười :

- Đoan Hảo sẽ giúp mẹ hết khó chịu.

Bà Thảo Trúc vẫn với giọng kẻ bề trên :

- Đoan Hảo mất nợ mẹ nên phải trả đó.

Câu nói làm Đoan Hảo cau mặt . Hạ Vũ thoáng thấy , nói nhanh :

- Mẹ nói kỳ . Đoan Hảo chăm sóc cho mẹ chứ có mắc nợ hồi nào đâu mà phải trả.

Bà Thảo Trúc vẫn một mực :

- Mất nợ từ kiếp trước.

Hạ Vũ tinh nghịch bảo :

- Chắc là kiếp trước , Đoan Hảo là con gái của mẹ.

- Hừm !

- Con nói không phải sao ?

Đoan Hảo chen vào :

- Anh đừng đùa . Em đâu được may mắn làm con của bác gái.

- Em làm như làm con gái của mẹ anh là ghê lắm vậy.

Hạ Vũ thản nhiên, không thấy cái lừ mắt của bà Thảo Trúc . Đoan Hảo biết rất rõ , bà là một người kỳ thị giai cấp nhất trần gian . Dù trong mơ, dù kiếp trước , bà cũng không bao giờ chấp nhận Đoan Hảo là con gái . Nói cho thực tế , nàng đã ý thức rõ thân phận mình .
Mãi mãi, nàng chỉ là một người giúp việc.

- Bác gái nói chuẩn bị cưới Thúc Linh cho anh đó.

Hạ Vũ phá lên cười khi nghe Đoan Hảo nói.

- Trời đất ! Em lại tin chuyện hoang đường đó ư ?

Thấy thái độ bình thản cà rỡn của Hạ Vũ , Đoan Hảo nghiêm sắc mặt :

- Không hoang đường đâu . Mẹ anh luôn là người quyết định mọi việc.

Giọng Hạ Vũ chắc nịch, khẳng định :

- Nhưng việc hôn nhân của anh thì không bao giờ.

- Có chắc không ?

Hạ Vũ nhìn Đoan Hảo chằm chằm :

- Em không tin anh sao ?

Đoan Hảo có vẻ bị quan :

- Ở đời, có nhiều việc luôn thay đổi . Em sợ lắm.

Choàng tay qua vai Đoan Hảo , Hạ Vũ trấn an nàng :

- Em hãy tin vào tình yêu của anh dành cho em . Anh sẽ quyết định cuộc đời mình chứ không phải mẹ đâu.

- Anh nói thì rất dễ.

- Và anh sẽ thực hiện được.

Hạ Vũ đáp , rồi giải thích thêm :

- Em đã biết tình cảm của anh với Thúc Linh thế nào rồi.
- Nhưng mẹ anh rất thích Thúc Linh
- Thích đâu có nghĩa là bà ép buộc được anh.

Đoan Hảo buông tiếng thở dài . Hạ Vũ biết nàng rất băn khoăn :

- Em đừng lo . Chúng ta đã có Thúc Linh là đồng minh.

Dù Thúc Linh có từ chối điều mong muốn của bà Thảo Trúc , Đoan Hảo cũng biết nàng không hề có chỗ đứng trong lòng bà.

- Em biết mẹ anh sẽ không bao giờ chấp nhận em.

Đoan Hảo bỗng thốt lên với Hạ Vũ điều đang suy nghĩ . Giọng chàng đầy lạc quan, tin tưởng.

- Đừng lo . Từ từ rồi mẹ sẽ thấy em là một cô gái cực kỳ dễ thương.
- Nhưng bà không thương em.
- Sao lại không ? Anh đã thương và chăm em rồi, thì mẹ không thể chê được.

Đoan Hảo nhớ lại lời bà Thảo Trúc:

- Bác gái cũng nói như anh vậy . Bà đã chọn thì anh cũng không thể chê được.

Hạ Vũ nói như đang đối diện cùng bà Thảo Trúc :

- Mẹ thích thì cứ chọn , nhưng rồi bà sẽ thống nhất với anh, vì anh chọn đúng.

Đoan Hảo ngồi nín thinh . Trông Hạ Vũ có vẻ phần khởi yêu đời, chứ chẳng chút hoang mang, lo lắng . Đoan Hảo không có được sự vững tinh như chàng.

- Mong rằng không có gì cản trở chúng mình.

Hạ Vũ âu yếm siết nhẹ tay nàng :

- Anh sẽ vượt qua tất cả để được sống với em . Đừng quá lo nghĩ ,

Đoan Hảo à.

Cố đem niềm tin đến cho Đoan Hảo, Hạ Vũ giải thích thêm:

- Em thấy đó , mẹ tuy khó tính , nhưng không khe khắt , cay nghiệt .

Mẹ thương anh nhất nhà.

- Thương mới lo nhiều cho anh.

Hạ Vũ nheo nheo mắt với Đoan Hảo :

- Lo nhiều thì mẹ phải cưới Đoan Hảo cho anh chứ . Anh không chịu bất cứ cô gái nào đâu.

Đoan Hảo chột hỏi :

- Anh có dám nói với bác gái không ?

- Sao lại không ? Anh chờ mẹ hết bệnh rồi sẽ nói.

Hạ Vũ hào hứng đáp , rồi nghiêng đầu nhìn Đoan Hảo :

- Thật tình mà nói , giờ đây, anh rất nôn nao.

- Sao ?

- Không biết vì sao à ? Anh nôn nao vì được ở bên em luôn.

Đoan Hảo lắc đầu nguầy nguậy :

- Í ! đâu có được.

Giọng Hạ Vũ có vẻ như than :

- Anh tiếc vì chúng mình gần nhau như thế , mà anh chỉ được gặp em trong chốc lát.

- Anh đã bảo mình phải chờ đợi thời gian mà.

Hạ Vũ kéo dài giọng với vẻ khôi hài :

- Thời gian ơi ! sao lâu quá ? hãy lẹ lên cho ta với Đoan Hảo...

Đoan Hảo bật cười :

- Anh giống bác gái qua . Cứ ta thán thời gian vừa trôi chậm , vừa dài đằng đẳng.

Hạ Vũ gật gù :

- Tất nhiên rồi , Mẹ và anh đều có lý do.

Rồi chàng kể tai Đoan Hảo , nói nhỏ :

- Mẹ trông mau chóng được bình phục . Còn anh trông mau được cưới vợ . Vì thế, mẹ và anh đều thấy thời gian trôi qua lâu quá.

-Trông chờ thì thấy lâu.

- Thế em có trông không ?

- Không.

Thấy Đoan Hảo thản nhiên lắc đầu , Hạ Vũ dứ tay trên trán nàng :

- Nói dối nè.

- Thật mà.

Hạ Vũ cắn nhẹ vào vành vai Đoan Hảo :

- Em phải trông cho thời gian trôi nhanh để được sống bên anh, nghe rõ chưa ?

Đoan Hảo chột hỏi :

- Trông mà có được không anh ?

- Được chứ . Em phải luôn hy vọng.

" Em phải luôn hy vọng " . Nghe lời Hạ Vũ , Đoan Hảo dạt dào hy vọng.

Vì Hạ Vũ , Đoan Hảo đã trở về đây một cách hăm hở . Nàng bằng lòng với cuộc sống lặng thầm bên bà Thảo Trúc . Săn sóc bà Thảo Trúc , việc làm tưởng đơn giản mà chẳng đơn giản chút nào.

Chỉ trừ buổi tối mới về phòng riêng , còn hầu như suốt ngày , Đoan Hảo luôn ở bên cạnh bà Thảo Trúc . Bà ăn uống, thuốc men, nghỉ ngơi , tắm giặt đều cần đến Đoan Hảo . Ngay cả việc nghe nhạc , tắt đài, xem tivi cũng phải có Đoan Hảo . Bà thuận tay mặt mà cái tay này đã bị thương , bởi vậy , bà không ngừng than thở .

Anh Đào Rộ Nở

Chương 14

Một buổi trưa rảnh rỗi, Đoan Hảo tranh thủ xin phép bà Thảo Trúc về thăm ông bà bác sĩ Thúc Bằng . Bà Thảo Trúc gọi cho Hạ Vũ đến bảo :

- Con hãy đưa Đoan Hảo qua nhà anh Thúc Bằng, luôn tiện con thăm anh chị ấy và Thúc Linh luôn . Nhớ về sớm nghe.

Hạ Vũ nhìn mẹ , vui như mở cờ trong bụng . Thật là dịp may ít có .

Chàng sẽ đưa Đoan Hảo đi chơi.

Cổ nén nổi mừng , Hạ Vũ đáp lời bà Thảo Trúc :

- Vâng , mẹ yên tâm . Con sẽ đưa Đoan Hảo đi tới nơi về tới chốn cho mẹ.

Bà Thảo Trúc mừng yêu con :

- Cái thằng ! nhớ nói với Thúc Linh có rảnh sang chơi.

- Dạ.

Bà Thảo Trúc mỉm cười hài lòng . Bà hài lòng vì thấy con trai đang thực hiện điều ba yêu cầu . Bà thích như vậy đó . Sắp đặt mọi việc và ai trong nhà cũng phải nghe và làm theo . Kể cả ông Kỳ Lâm cũng phải chiều ý bà.

Hạ Vũ nhắc Đoan Hảo chuẩn bị thay đồ . Khi hai người rời khỏi nhà,

bà Thảo Trúc đi ngủ . Hạ Vũ nói nhỏ với Đoan Hảo :

- Tha hồ đi tới chiều.

Đoan Hảo le lưỡi :

- Chút xíu thôi.

Hạ Vũ vừa tăng ga xe, vừa đáp.

-Chút xíu thì có đi tới đâu.

Chiếc xe lướt êm trên con đường lung linh cây xanh, lung linh bóng nắng . Hạ Vũ cho xe chạy chậm và nói :

- Cho em ra ngoài thiên nhiên hít thở nhiều không khí.

Đoan Hảo buột miệng :

- Không khí đầy bụi bặm , khói xe.

Hạ Vũ cãi :

- Con đường này rất vắng vẻ và thoáng mát . Em không thấy sao ?

Xe cộ rất ít.

Đoan Hảo gật đầu, nhưng vì nàng ngồi phía sau xe, nên Hạ Vũ không thấy.

- Em đùa thôi . Đúng là con đường này sạch và xanh hén anh.

- Có dịp, em cứ tha hồ ngắm trời đất.

- Anh làm như em ít thấy trời đất lắm vậy.

- Thấy quanh quẩn trong nhà anh.

- Ở nhà anh mãi , em sẽ bị ngộp thở đó.

- Nhà anh là một biệt thự sang trọng xinh đẹp thế kia , làm sao em bị ngộp thở cho được ?

- Em bị ngộp thở vì bị giam hãm tù túng bên một bà lão khó tính.

Đoan Hảo le lưỡi :

- Eo ôi ! bác gái mà nghe anh nói thì...

Hạ Vũ cắt lời nàng :

- Em không nói lại, làm sao mẹ biết ?
- Nghĩa là anh nói rồi lại sợ ?
- Không đâu . Nếu có mẹ Ở đây , anh cũng sẵn sàng nói lại đó . Ở bên cạnh mẹ , chẳng dễ chịu chút nào.
- Người bệnh mà, anh phải thông cảm chứ.
- Không bệnh thì mẹ anh cũng vậy . Bản tính của bà mà.

Thấy Hạ Vũ không chạy xe trên con đường quen thuộc đến nhà bác sĩ Thảo Trúc , Đoan Hảo hỏi :

- Anh chạy đi đâu thế ? Ghé nhà bác sĩ Thúc Bằng đi.
- Đi chơi lòng vòng , chút về ghé luôn . Không muộn đâu.

Đoan Hảo chột bắn khoăn :

- Không biết bác ở nhà có cần gì em chẳng ?

Hạ Vũ cười khì khì :

- Cần gì phải chờ em về.

Ngồi phía sau , Đoan Hảo đập nhẹ vào vai Hạ Vũ :

- Anh đúng là ngang bướng.
- Còn em thì quá gò bó . Đi chơi mà cứ lo lắng, chẳng thú vị gì.

Đột nhiên , Hạ Vũ dừng xe lại , quay lại nói với Đoan Hảo :

- Nào ! em hãy quên hết mọi chuyện đi nghe . Bây giờ , chỉ nên nhớ mỗi một chuyện là đang đi chơi với anh.

Đoan Hảo giục :

- Được rồi . Đi đâu cũng phải nhanh lên rồi về, anh ạ.

Hạ Vũ tăng ga xe :

- Quên cả giờ về luôn.

Đoan Hảo đâm vào lưng chàng :

- Nếu đi không về thì anh cho em xuống đây đi.

Hạ Vũ cười :

-Em quên là anh đã hứa với mẹ đưa em đi đến nơi, về đến chốn sao ? Anh không bỏ em xuống dọc đường đâu.

Đoan Hảo tựa quây trên yên sau xe, không nói gì . Hạ Vũ kêu lên :

- Em ngồi yên , nếu té, làm sao anh đền đây ?

-Ai cần đền.

- Không đền thì lấy đâu ra hộ lý để săn sóc mẹ anh ?

- Anh chỉ cần em săn sóc cho mẹ anh thôi à ?

- Còn cần nhiều chuyện khác nữa.

- Thôi , để cho người khác làm đi.

- Chỉ có em mới làm được thôi.

Hạ Vũ dừng xe trước một quán giải khát cạnh bờ sông , khi không nghe tiếng trả lời của Đoan Hảo.

Ngồi nhìn dòng nước chảy, Đoan Hảo chợt nhớ con sông lặng lẽ trôi trước nhà . Bao năm rồi, nàng không trở về quê , vĩnh viễn rời bỏ quê nhà . Nơi gợi đến nỗi đau buốt trong lòng . Thật ra, quê nhà đâu có tội tình, chỉ có một người mới đáng nguyên rủa . Hỡi con người tàn nhẫn vô lương kia.

Thấy Đoan Hảo ngồi trầm ngâm, Hạ Vũ cười, hỏi :

- Em lại nhớ đến bốn phận rồi à ?

- Em chẳng nhớ gì hết.

- Cả bà mẹ khó tính của anh cũng không à ?

- Mẹ anh thì anh phải nhớ chứ.

- Có em nhớ dùm rồi.

Đoan Hảo nhìn Vũ, không định trả lời thì người phục vụ mang hai ly nước trái cây đến . Hạ Vũ đặt ly nước trước mặt nàng :

- Em uống đi.

Bưng ly nước lên , rồi Đoan Hảo lại để xuống , hỏi Hạ Vũ :

- Chiều nay, anh không đi làm sao ?
- Vì em, anh sẵn sàng bỏ buổi đi làm.
- Mai mốt bị đuổi việc, đừng đổ thừa tại em à nha.

Hạ Vũ vờ nhăn mặt :

- Em trù anh bị đuổi việc hả ?
- Em nói ví dụ.
- Không ai tệ bằng em.
- Sao ?
- Người ta đưa đi chơi, lại trù bị đuổi việc.
- Em rất thực tế , luôn nghĩ đến những việc xảy ra.

Nói chuyện vớ vẩn một lúc , Đoan Hảo giục Hạ Vũ đưa nàng đến nhà bác sĩ Thúc Bằng.

Hai người đến nơi thì gặp Thúc Linh đang tiếp khách . Gã con trai ăn mặc lịch sự , dáng vẻ phong độ nhìn thấy Hạ Vũ đã vồn vã :

- Kìa ! Hạ Vũ khỏe chứ ? Lâu quá mới gặp . Ngồi đi.

Làm như là chủ nhà vậy . Khởi nói, Đoan Hảo cũng biết đó là anh chàng thiết kế mẫu thời trang . Hạ Vũ cũng reo lên khi thấy hắn :

- Nhã Trường mới đến hả ? Làm ăn thế nào rồi ?

Nhã Trường niềm nở bắt tay Hạ Vũ và đáp với giọng vui pha chút tự hào :

- Làm ăn được , tức là vẫn thiết kế đều đều.

Hạ Vũ cắc có hỏi :

- Hè này, có mẫu nào mới cho nam giới không ?
- Nam giới có mẫu mới nhất là áo thun , quần đùi mặc hè.

Thúc Linh cười khanh khách , lên tiếng đáp thay cho Nhã Trường.

Hạ Vũ lắc nhẹ :

- Mẫu đó xưa rồi , cô ời.

- Xưa rồi , nên dành cho anh đó , Hạ Vũ.

Thúc Linh đáp, rồi đưa mắt nhìn hai người đàn ông , trách nhẹ :

- Hai ông làm gì mà ào ào cả lên , không nhìn thấy tôi và Đoan Hảo sao ?

Nhã Trường cười với Thúc Linh :

- Bạn bè gặp nhau, tay bắt mặt mừng chứ em.

- Lo mừng, nên anh không thấy Hạ Vũ đi với ai.

Nhã Trường buông gọn , sau khi ném tia nhìn dò hỏi về phía Đoan Hảo.

- Ai, thì Hạ Vũ phải có bốn phận giới thiệu chứ.

Rồi NT nháy mắt với Hạ Vũ :

- Tuy nhiên , nhìn thì cũng biết rồi.

Hạ Vũ ranh mãnh đáp :

- Nếu mày biết rồi thì khỏi phải giới thiệu.

- Ê ! đâu có được . Tao khiêu nại.

Nhã Trường kêu lên khi Hạ Vũ và Đoan Hảo cùng ngồi xuống . Hạ Vũ nói :

- Nếu mày khiêu nại thì hỏi Thúc Linh.

Nãy giờ, Đoan Hảo vẫn chưa nói gì . Nàng đưa mắt nhìn chung quanh rồi hỏi Thúc Linh :

- Hai bác đâu hử Linh ?

- Ba ở bệnh viện , còn mẹ đi công việc rồi.

Hạ Vũ lên tiếng :

- Rủi cho Đoan Hảo , về thăm mà không có hai bác ở nhà.

Thúc Linh cười , nói :

- Thì hôm khác đến nữa . Không lẽ Đoan Hảo đi luôn sao ?

- Cũng tính đi luôn đấy.

Hạ Vũ nheo mắt , trả lời Thúc Linh thay cho Đoan Hảo . Thúc Linh hỏi vặn lại :

- Đi luôn mà sao lại còn đến đây ?
- Thì thăm Thúc Linh.
- Quý hóa quá.

Đoan Hảo xen vào :

- Bác gái mới nhắc Thúc Linh đó.

Thúc Linh hỏi thăm :

- Bác khỏe chứ anh ?
- Khỏe nhiều . Mẹ anh bảo hôm nào rảnh , Thúc Linh ghé chơi.
- Được . Để hôm nào em ghé.
- Sẵn ghé chơi, Thúc Linh giúp anh một việc.
- Giúp anh việc gì ?
- Chuyện quan trọng sẽ nói sau.

Hạ Vũ trịnh trọng đáp rồi quay sang Nhã Trường , ranh mãnh :

- Hôm nay có Nhã Trường, ai dám xen vào thời gian quý báu của hai người.

Thúc Linh trề môi :

- Làm như tốt dữ.

Hạ Vũ hướng mắt về Đoan Hảo :

- Anh luôn tốt , hén Đoan Hảo ?

Thúc Linh giơ ngón tay, dứ dứ vào Hạ Vũ :

- Anh coi chừng đó.
- Coi chừng gì ?
- Để Đoan Hảo ghé đây một mình không được sao , bày đặt đưa rước kè kè vậy ?
- Người ta đi chơi cũng như hai người vậy.

- Thì ra hai người đi chơi rồi mới ghé đây ?

Bị Thúc Linh hỏi , Hạ Vũ chưa nói gì , Đoan Hảo đỡ lời :

- Biết Linh có khách , tụi này đâu dám ghé sớm.

Nhã Trường xen vào :

-Tôi là người nhà , không phải khách đâu.

Đoan Hảo mỉm cười :

- Khởi nói cũng biết anh là nhà thiết kế thời trang của Thúc Linh.

Bốn người nói chuyện thật vui . Lát sau, Hạ Vũ và Đoan Hảo ra về .
Đến nhà, Chàng có việc phải đi ngay.

Đưa Đoan Hảo vào trong, chàng vui vẻ bảo :

- Thoải mái nhé . Mẹ anh chẳng phải là người hẹp hòi đâu.

Rồi chàng lại phóng xe vọt thẳng . Đoan Hảo chạm mặt với Trúc Mai ở phòng khách.

- Chị đi đâu mà giờ này mới về ? Trong lúc mẹ tôi cần chị lại chẳng thấy chị đâu hết.

Về mặt Trúc Mai đành lại , giọng điệu gắt gỏng của một bà chủ .

Đoan Hảo biết tính Trúc Mai giống bà Thảo Trúc, thích tỏ uy quyền .

Nàng hỏi khế :

- Bác cần gì tôi ?

- Uống sữa mà không có người pha.

Bà Thảo Trúc có thói quen uống sữa và ăn bánh ngọt lúc xế trưa .

Đoan Hảo quên khuấy điều đó . Nàng nói theo suy nghĩ của mình :

- Có thể nhờ chị Tám pha sữa cho bác mà.

Trúc Mai liếc Đoan Hảo với đôi mắt sắc lẹm :

- Chăm sóc mẹ tôi là bổn phận của chị . Còn chị Tám có việc riêng của chị ấy.

Còn cô làm gì ? Làm con mà không pha cho mẹ ly sữa được hay sao

? Đoan Hảo ngán ngẩm khi nghĩ đến thân phận mình , một người giúp việc . Nhưng Đoan Hảo không phải là người giúp việc , cũng chẳng phải là y tá riêng , mà là người phục vụ cho một người bệnh . Nàng phải đáp ứng mọi yêu cầu của bệnh nhân khó tính . Khi nào bà bình phục , nàng được cho nghỉ việc.

Thấy Đoan Hảo còn đứng xớ rớ , Trúc Mai cau mày giục :

- Còn đứng đây làm gì nữa ? Chị lên phòng xem mẹ tôi cần gì.

Giọng Trúc Mai cứ như là ra lệnh . Đoan Hảo vừa đi, vừa ầm ức trong lòng.

Bà Thảo Trúc đón nàng với bộ mặt nặng trịch :

- Tôi đã dặn rồi , sao cô đi lâu quá vậy ?

- Dạ , cháu cũng tính về sớm , nhưng...

Đoan Hảo không biết phải phân bua thế nào . Bà Thảo Trúc cắt ngang :

- Nhưng mãi vui chơi, nên quên chứ gì ?

Trách Hạ Vũ cũng không được . Chàng thích cùng Đoan Hảo đi chơi . Hai người ít khi có thời gian trò chuyện bên nhau . Thôi thì cứ mặc cho bà Thảo Trúc phàn nàn.

- Hạ Vũ đâu rồi ?

- Anh ấy đi làm rồi , thưa bác.

Bà Thảo Trúc hỏi tiếp :

- Hạ Vũ đưa cô đến nhà anh Bằng rồi đi ngay hả ?

Đoan Hảo không biết trả lời thế nào , nói thật thì không dám, mà nói dối cũng không xong.

- Có gặp Thúc Linh không ? Cô thấy hai đứa nó thế nào ?

Sao bà Thảo Trúc hỏi nhiều thế ? Đoan Hảo gật nhẹ và đáp cho bà yên tâm :

- Có Thúc Linh ở nhà đó bác.
- Nó có nói chừng nào qua đây thăm tôi không ?
- Thúc Linh nói sẽ qua, nhưng không nói cụ thể là ngày nào.
- Cũng được . Con nhỏ đó luôn bận rộn.

Chấm dứt những câu truy hỏi , bà Thảo Trúc lại phán :

- Cô pha nước cho tôi tắm đi . Muộn rồi đấy .

Anh Đào Rộ Nở

Chương 15

Từ ngày gặp anh , em mới biết thế nào là mùa xuân . Anh đến , cuộc đời em không còn chìm trong đen tối nữa . Anh là vầng mặt trời chói lọi của em.

- Thôi đừng ca tụng anh nữa . Anh chỉ tiếc là anh đến muộn.
- Chỉ tại dì em quá vội vả gả em cho Hứa Phong . Hấn rất ích kỷ , luôn hành hạ em chứ có yêu thương gì, lại còn dẫn bỏ về nhà nữa.
- Chẳng lẽ chúng ta đành bất lực ?
- Em tin rồi em sẽ ly dị được với Hứa Phong . Em không cần của hấn một thứ gì cả . Bằng không , em cũng bỏ trốn.

Vô tình , Đoan Hảo nghe được những câu đối đáp của Hoàng Linh và Quế Phượng . Hai người đang ở ngoài vườn hoa nơi một góc kín đáo , không ai phát hiện được . Đoan Hảo tình cờ len lỏi vào đây ,

khám phá ra cỗi riêng của họ và cảm thấy kỳ . Nàng nhanh chóng rút êm về phòng.

Những câu đối thoại của Hoàng Lĩnh và Quế Phương ám ảnh Đoan Hảo mãi . Tình yêu của họ ngọt ngào , nhưng cũng đầy nổi gian nguy . Liệu hai người có bỏ trốn không ? Đoan Hảo thấy thông cảm cho tình cảnh của họ . Không như Hạ Vũ , sôi động và phóng khoáng, Hoàng Lĩnh là anh chàng âm thầm , ít nói . Hoàng Lĩnh như là cái bóng trong gia đình . Anh chàng có vẻ khắc khổ làm sao.

Lúc trước không biết , nhưng bây giờ Đoan Hảo đã hiểu rõ được tình yêu mãnh liệt của Hoàng Lĩnh dành cho Quế Phương . Trong nghịch cảnh mà mối tình của Hoàng Lĩnh và Quế Phương ngày càng sâu đậm.

- Em đang nghĩ gì đó Đoan Hảo ?

Câu hỏi của Hạ Vũ vang lên bất ngờ . Đoan Hảo đáp rất tự nhiên :

- Nghĩ đến tình yêu của anh Hoàng Lĩnh và Quế Phương.

Hạ Vũ đến ngồi bên Đoan Hảo :

- Ôi ! Sao không nghĩ đến anh , mà lại nghĩ đến người khác ?

- Em vẫn luôn nghĩ đến anh đó chứ.

Hạ Vũ thích thú ôm ngang lưng nàng :

- Anh chỉ mong như thế.

- Nhưng phải có lúc giải lao.

Hạ Vũ nhìn nàng, không hiểu.

- Giải lao gì ?

- Là ngưng nghĩ đến anh , mà nghĩ đến người khác.

Cù vào hông Đoan Hảo , Hạ Vũ lắc đầu :

- Anh không đồng ý đâu . Cấm em nghĩ đến người khác.

Đoan Hảo cười khúc khích :

- Cái gì càng cấm người ta càng làm.
- Em không được làm bắt chước người ta.

Đoan Hảo vẫn bướng bỉnh ?

- Em vẫn bắt chước.
- Anh phạt.
- Cứ phạt.
- Thách hén . Anh phạt nè.

Nhanh như chớp , Hạ Vũ kè đôi môi mình lên đôi môi Đoan Hảo nồng ấm , dịu dàng . Nụ hôn đầu đời con gái , làm Đoan Hảo ngỡ ngàng, thoáng ngợp.

- Chị Đoan Hảo ! Mẹ tôi gọi kìa.

Giọng lạnh lùng của Trúc Mai vang lên lạnh lạnh , phá tan phút giây tuyệt diệu của hai người . Câu nói cứ như là một vết mực làm lem trang giấy trắng , một vết màu vừa rơi trên bức tranh hoàn mỹ.

Hạ Vũ và Đoan Hảo vội rời khỏi nhau , sau khi Trúc Mai bước vào phòng và khựng lại với tia nhìn khó chịu.

Hất đầu nhìn Đoan Hảo , Trúc Mai nhắc lại :

- Mẹ tôi gọi chị.

Đoan Hảo đứng bật dậy . Trúc Mai cau có phàn nàn :

- Làm công việc chưa xong đã vội về phòng.

Đoan Hảo lẳng lặng bước ra . Hạ Vũ nhăn nhó ngó Trúc Mai :

- Em thật là kỳ.
- Sao mà kỳ ?
- Vào phòng người ta, sao không gõ cửa ?

Trúc Mai vênh mặt lên , vẻ trâng tráo :

- Không gõ cửa nên mới thấy đó.

Hạ Vũ xua tay :

- Ê ! đừng nói bậy nghe.

Trúc Mai gân cổ cãi :

- Bậy à ? Sự thật rành rành , mà anh còn chối à ?

Không muốn đôi co với em gái , Hạ Vũ đứng dậy , rời khỏi phòng

Đoan Hảo . Trúc Mai lảo đảo chạy theo :

- Bộ anh với Đoan Hảo thật hả ?

Hạ Vũ làm thinh , không nói gì . Trúc Mai bồi thêm với giọng khinh miệt :

- Cô ấy là người giúp việc , tứ cố vô thân.

Hạ Vũ tức khí, gắt :

- Im đi ! Em biết gì mà nói.

Trúc Mai thản nhiên đáp :

- Biết cô ta lợi dụng anh đó . Thấy nhà mình giàu sang , định nhào vô.

Hạ Vũ trừng mắt nhìn Trúc Mai :

- Nè ! Em không được đánh giá người ta bằng đầu óc suy luận đến tởm của em nghe.

- Em nói bằng sự thật . Anh bệnh hả ? Bị mê hoặc rồi phải không ?

- Cấm em xen vào chuyện của anh.

Trúc Mai bướng bỉnh :

- Cấm , em cũng xen vào . Vì em không muốn anh yêu cô ta.

Cơn giận nổi lên , Hạ Vũ quát :

- Yêu ai , mặt tao . Mà không có quyền nói.

Trúc Mai vẫn lải nhải :

- Anh không được yêu Đoan Hảo . Cô ta đâu bằng Thúc Linh.

Hạ Vũ cười khẩy :

- Bằng hay không , có quan trọng gì chứ ?

- Có chứ . Mẹ vẫn thường nói , anh với chị Thúc Linh...

- Tao với Thúc Linh là bạn . Mà đừng nói gì nữa.

Bất chấp thái độ giận dữ ,cáu gắt của Hạ Vũ , Trúc Mai hoang mang nói :

- Có nghĩa là Đoan Hảo chen vào cản trở tình cảm của anh với chị Thúc Linh phải không ? Cô ta dùng thủ đoạn quyến rũ anh chứ gì ? Anh như thế này mà để cho một đứa con gái tầm mê hoặc . Thôi, chấm dứt đi là vừa . Em sẽ nói với mẹ cho cô ta nghỉ việc là xong.

- Nói bậy mà tưởng mình là hay lắm.

Hạ Vũ căn nhắc Trúc Mai rồi bỏ vào phòng , Trúc Mai vẫn một mực :

- Em không muốn anh bị Đoan Hảo lợi dụng.

Hạ Vũ đồng ý bảo :

-Tao yêu Đoan Hảo đó . Mà đừng nói gì nữa.

Nói xong, Hạ Vũ đóng sầm cửa lại, bỏ mặc Trúc Mai đứng ngoài tức tối.

oOo

Mấy ngày sau, trận cuồng phong đã giáng xuống đầu Đoan Hảo .

Tuy nàng biết việc này sớm muộn gì cũng xảy ra.

Câu mở đầu của bà Thảo Trúc là một lời chỉ trích :

- Thật là nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà mà.

Đoan Hảo chỉ biết lặng thinh . Bà Thảo Trúc nhếch mép nàng :

- Cô thật tồi tệ , đi phá hoại gia đình tôi.

Đoan Hảo thấp giọng :

- Cháu không hề phá hoại gia đình bác.

Bà Thảo Trúc liếc xéo nàng :

- Không à ? Cô đã biết thằng Hạ Vũ với Thúc Linh , sao cô còn quyến rũ nó ?

Đến lúc này , Đoan Hảo đành thú thật :

- Cháu yêu Hạ Vũ.

- Yêu gì mà bừa bãi vậy ? Cô biết Hạ Vũ yêu Thúc Linh mà.

- Anh Hạ Vũ với Thúc Linh chỉ là bạn thôi.

Đôi mắt bà Thảo Trúc tóe lửa :

- Nói bậy . Cô là người ngoài mà biết gì . Chúng nó yêu nhau . Cô định nhào vô phá hả ? Tôi thừa biết bụng dạ cô mà . Cô không biết thân phận mình sao ?

Bà Thảo Trúc tuôn một hơi dài rồi nhếch môi cười nhạt :

- Gia đình tôi danh giá thế này, chẳng lẽ lại chấp nhận cô ?

Giọng bà thẳng thừng như thế , Đoan Hảo có hy vọng gì không ?

Sau khi chạm mặt ngoài ý muốn với Trúc Mai , Đoan Hảo có băn khoăn lo lắng , nhưng nỗi băn khoăn cũng vơi dần theo những lời động viên của Hạ Vũ.

- Em sợ Trúc Mai sẽ méc mẹ anh.

- Cũng chẳng sao . Là dịp để anh nói với mẹ.

- Anh có dám nói không ?

- Nói chuyện tình yêu của chúng mình , chứ có làm gì ghê gớm đâu mà không dám.

- Không làm gì ghê gớm , nhưng em vẫn sợ.

Mắt Hạ Vũ nhìn Đoan Hảo sáng lên :

- Đừng sợ . Em biết mẹ nói thế nào không ?

Đoan Hảo lắc đầu , Hạ Vũ hào hứng :

- Mẹ tưởng Thúc Linh với anh yêu nhau . Anh khẳng định là không có . Mẹ cười khì thôi , chứ có ép buộc gì đâu . Mẹ đồng ý chuyện chúng mình rồi.

Đoan Hảo bồi hồi hỏi lại :

- Mẹ đồng ý ?

- Em cứ yên tâm . Đừng lo ngại gì cả . Anh bảo đảm mọi chuyện đều tốt đẹp . Anh đã...(*mất hai trang*)

Giọng bà Thảo Trúc lạnh lùng , sắc bén :

- Đã đến lúc cô hết nhiệm vụ săn sóc tôi rồi . Tôi sẽ mượn người khác.

Đau xót bể bàng trước mặt bà Thảo Trúc, Đoan Hảo chỉ nín thinh, không nói gì .

Anh Đào Rộ Nở

Chương 16

Đoan Hảo âm ức trong lòng, mong gặp Hạ Vũ để thổ lộ cho chàng nghe và để hỏi cho ra lẽ, nhưng hai đêm chờ đợi mà chẳng thấy Hạ Vũ đâu.

Buổi tối, nàng thơ thẩn ngoài vườn hoa, lại gặp Hoàng Linh và Quế Phượng tình tự . Đêm vắng lặng, gió đưa ngào ngạt hương thơm. Hai người say sưa trò chuyện bên nhau . Đất trời lắng đọng, quanh họ là một thế giới yên ả . Chuyện của họ rồi sẽ ra sao, chỉ có trời mới biết được.

Cả Hạ Vũ và Đoan Hảo nữa, sẽ ra sao đây ?

Trở về phòng, Đoan Hảo trăn trở mãi mà không ngủ được . Nàng rón

rén sang phòng Hạ Vũ. Chàng không có nhà . Sợ Trúc Mai nhìn thấy, nàng vội vã trở về phòng mình.

Trong lòng, bao nỗi buồn vương mang, làm Đoan Hảo quá mệt mỏi . Nàng cô đơn, không người thân, không bạn bè để tâm sự, để được chia sẻ, an ủi.

Nơi này, Đoan Hảo chỉ có duy nhất Hạ Vũ là chỗ dựa, là niềm tin . Thế mà chàng đi đâu biệt biệt ? Hay là Hạ Vũ cố tình nói dối để Đoan Hảo yên tâm và dạt dào hy vọng ? Giờ thì chàng lánh mặt . Nếu anh làm thế, em sẽ giận và anh mãi đó Hạ Vũ.

Sự chờ đợi làm Đoan Hảo héo hắt . Thời gian nặng nề trôi . Vẫn công việc nhàm chán, tẻ nhạt, vẫn đối diện với khuôn mặt lạnh lẽo của bà Thảo Trúc.

Rồi cũng có tiếng gõ cửa phòng Đoan Hảo, và Hạ Vũ xuất hiện với nụ cười tươi rói . Thấy chàng Đoan Hảo hỏi ngay:

- Anh đi đâu mấy bữa nay vắng bóng ?

Ngồi xuống bên nàng, Hạ Vũ đáp từ tốn:

- Anh đi thực tế để viết phóng sự thành phố về đêm.

-Có xông vào các hang ổ không ?

Nghe Đoan Hảo hỏi, Hạ Vũ bắt cười:

- Xông tất, "Hang ổ" hay hang cùng, ngõ hẻm nào anh cũng đến cả.

Đoan Hảo tò mò:

- Anh thấy gì ?

Hạ Vũ tinh nghịch:

-Thấy những cô gái . Cô nào cũng đẹp

-Hứ!

Đoan Hảo hứ một tiếng rõ dài rồi nói tiếp, vẻ trách móc:

-Vì thế mà anh quên về nhà ?

-Quên đâu . Anh vẫn về đấy chứ.

-Về, sao em không thấy mặt anh ?

-Em đang thấy mặt anh nè.

-Thế mấy đêm trước ?

- Anh vẫn về nhà

- Em tưởng...

- Tưởng anh ngủ ở hang cùng ngõ hẻm nào hả ?

-Biết đâu đó . Anh đii thực tế thì cũng phải ngủ thực tế.

Hạ Vũ tròn mắt , kêu lên:

- Trời ạ! Em xuyên tạc công việc của anh quá.

- Không phải sao? Không thực tế, làm sao biết mà viết thật ? Anh này ghê lắm.

- Em nghe ai nói vậy?

- Nhiều người nói.

- Nhưng anh đâu có ghê.

- Không ghê mà anh đi mất biệt . Em muốn gặp lại chẳng thấy anh.

- Chẳng thấy là phải, vì khi anh về thì em đã ngủ rồi.

Đoan Hảo bật hỏi:

- Ai nói em đã ngủ ?

- Anh về khuya lắm, ghé đây thấy phòng em vắng lặng, đèn tắt cả .

Nghĩ là em ngủ, nên anh không gọi.

- Trái lại, em không ngủ được.

Vuốt tóc nàng, Hạ Vũ thì thầm:

- Sao thế ? Nhớ anh phải không ?

Mắt Đoan Hảo long lanh:

- Tức anh thì có.

- Anh có làm gì cho em tức đâu ?

- Không hả ? Anh đi hỏi bác gái đi.

Hạ Vũ tỏ ra nghiêm túc:

- Có chuyện gì ?

Đoan Hảo ầm ức:

- Anh chỉ gieo cho em niềm tin hão huyền . Anh có làm được gì đâu.

Không hiểu vì sao Đoan Hảo giận dỗi thế này, Hạ Vũ bảo:

- Anh vẫn làm, vẫn lo.

Đoan Hảo cau kỉnh:

- Nhưng mọi quyết định đều do mẹ anh phải không?

Rồi Đoan Hảo bắt đầu kể cho Hạ Vũ nghe về những gì bà Thảo Trúc nói . Chàng lộ vẻ ngạc nhiên:

- Sao lại như thế ? Mẹ anh đã bằng lòng rồi kia mà . Hay là em nói gì cho mẹ giận ?

- Em có nói gì đâu.

Bỗng chàng như khám phá ra điều gì:

- À ! Anh hiểu rồi . Mẹ thử xem phán ứng của em thế nào đó mà . Mẹ luôn cần tới em.

- Mẹ cứ làm em lo sợ.

Giọng Hạ Vũ đầy tự tin:

- Đừng sợ . Mẹ chấp nhận em mà

Thế là Đoan Hảo lại thấy yên tâm . Lúc nào nàng cũng tin vào Hạ Vũ . Tình yêu đã làm nàng thấy Hạ Vũ luôn rục rỡ.

- Máy ngày không gặp, nhớ em ghê.

- Em vẫn ở đây chứ có đi đâu mà nhớ.

Hạ Vũ ôm ngang người nàng:

- Anh chỉ muốn ở mãi bên em thế này.

Đoan Hảo ngả người vào vai chàng, thì thầm:

- Em cũng như thế . Được sống bên anh là em sung sướng nhất đời
Vòng tay Hạ Vũ siết chặt Đoàn Hảo, mê đắm yêu đương. Hơi thở
chàng nồng ấm, quyến rũ . Dường như có pha mùi rượu

- Anh uống rượu à ?

- Mấy lon bia thôi . Hồi chiều, anh đi ăn với thằng bạn , mới lãnh
nhuận bút nên nó khao anh.

Đáp xong, Hạ Vũ áp đôi môi nóng bỏng vào đôi môi mềm mại, ngọt
ngào của Đoàn Hảo. Nụ hôn vừa êm ái vừa cuồng nhiệt , kéo như
dài bất tận, ngất ngây. Đôi môi tham lam của Hạ Vũ như không muốn
rời khỏi môi nàng.

Hạ Vũ kích động mạnh mẽ, cất giọng thì thào:

- Anh yêu em. Anh sẽ cưới em.

Đoàn Hảo khép hờ mắt . Hạ Vũ say sưa hôn lên mặt lên cổ nàng.

Rồi không nén nổi, Hạ Vũ đặt Đoàn Hảo nằm xuống giường . Nàng
chợt bàng hoàng vì chuyện cũ bỗng ủa tới.

Cấn môi, Đoàn Hảo thẳng thốt kêu lên:

- Đừng anh. Em không còn nguyên vẹn.

Như bị điện giật, Hạ Vũ rụt tay lại, ngó nàng:

- Cái gì ? (???)

Đoàn Hảo ngồi bật dậy, giọng cay đắng xót xa:

- Em không còn là con gái nữa.

Đôi mắt Hạ Vũ trân trối nhìn Đoàn Hảo từ đầu tới chân . Kinh ngạc
tột độ và chàng thốt lên :

- Sao bây giờ cô mới nói ?

Đoàn Hảo cúi đầu như kẻ phạm tội:

- Em định nói với anh chứ không cố giấu.

Hạ Vũ hất đầu hỏi:

- Thế cô với kẻ nào vậy ?

Đoan Hảo chưa kịp đáp thì chàng chép miệng phê phán :

-Tội tệ quá !

Đoan Hảo cắn môi muốn bật máu . Quá khứ đau lòng đó vẫn không buông tha nàng . Cái điều muốn chôn kín đi vẫn phải đào lên, nói ra.

Cái điều mà khi nhớ đến, Đoan Hảo chỉ muốn đâm đầu vào xe hơi.

Cái điều Đoan Hảo muốn quên, nhưng không được quyền quên ..

Lão Tước ơi ! Tôi căm thù ông suốt đời, suốt kiếp . Hết kiếp này đến kiếp sau. Tôi sẽ không bao giờ gặp lại ông nữa, hỡi loài ác thú.

Không hiểu sao, Đoan Hảo lại biện hộ cho mình.

- Không phải do em.

- Sao?

Nét mặt đanh lai, Hạ Vũ nhìn nàng, cất giọng mỉa mai:

- Trông cô hiền thực đoan trang mà cũng ghê thế.

Câu nói và thái độ của Hạ Vũ làm Đoan Hảo nhói lòng .. Nhưng nàng quyết định đối diện với sự thật. Mắt nhìn thẳng Hạ Vũ, nàng kể tất cả mọi chuyện cho chàng nghe và kết luận:

- Em biết là chuyện xảy ra quá bất ngờ đối với anh.

Đúng là quá bất ngờ, vì Hạ Vũ không bao giờ chờ đợi cái điều quá tồi tệ này . Nét mặt lạnh băng, chàng đứng bật dậy:

- Ai ngờ cô đã đánh mất đi cái quý nhất của người con gái . Cô nói với tôi làm chi cái điều xấu xa đó ?

Và chàng lao thẳng ra khỏi phòng trước vé ngỡ ngàng của Đoan Hảo. Nàng hoàn toàn chới với về phản ứng của Hạ Vũ. Không mấy may xúc động, không một chút cảm thông, chàng bỏ đi với sự bức dộc, khinh khi.

Đớn đau đến tan nát cõi lòng, Đoan Hảo muốn hét to lên cho đất trời

thấu hiểu . Nhưng rồi nàng chỉ lặng im nuốt thổn thức vào tim. không bao giờ xóa được vết đen ô nhục của đời nàng.

- Có thật sự cháu yêu Hạ Vũ không, hả Đoan Hảo ?

Bây giờ mà bà Thảo Trúc còn hỏi câu đó làm gì kia chứ ? Đoan Hảo đưa mắt nhìn bà, cảnhnh giác.

- Hạ Vũ nói với bác là Thục Linh với nó chỉ là bạn . Nó yêu cháu thật sự . Bác quá bất ngờ . Đúng là người lớn tính, còn bọn trẻ thì quyết định.

Đoan Hảo thật lạ lùng khi nghe bà Thảo Trúc nói không hiểu bà có ý gì .. Hay là cánh tay đã được tháo băng rồi, bà dễ chịu và đâm ra dễ dãi.

- Nếu cháu biết làm cho Hạ Vũ bớt long nhong ngoài đường, biết dừng lại và cần một mái ấm gia đình thì tốt lắm . Bác rất mừng.

Đoan Hảo tròn mắt nhìn bà Thảo Trúc. Lạ lùng thật ! Và nàng chỉ biết kêu lên :

- Cháu không biết nữa.

- Cái gì mà không biết ? Mới hôm nào, Hạ Vũ đã nằng nặc nói với bác kia mà . Bây giờ, cả bác và Hạ Vũ đều cần cháu đó.

Hạ Vũ có cần Đoan Hảo không? Có trời mới biết được . Đoan Hảo nhìn bà Thảo Trúc, không thể hiểu nổi hai mẹ con bà.

Bà đã cảm thông và chấp nhận Đoan Hảo ư? Nhưngng điều đó giờ đây không làm nàng nôn nao, sung sướng nữa . Nàng chỉ muốn khóc trước thái độ thờ ơ của Hạ Vũ. Chàng đã cố tình lánh mặt nàng.

Tưởng chàng phóng khoáng, vị tha, ai dè đầu óc nặng nề cố chấp đến thế . Đoan Hảo đã nhầm . Hạ Vũ không bao giờ chấp nhận nàng đâu . Nàng ngu ngốc quá . Sao nàng lại tin tưởng hảo huyền như thế ? Đoan Hảo đã đánh mất cái quý nhất của đời con gái . Nàng không

còn gì cả, thì tình yêu và hạnh phúc tuyệt vời không đến với nàng đâu.

Suốt đời, Đoan Hảo bị ám ảnh bởi thái độ vội vã, khinh bỉ quay đi như kinh tởm nàng của Hạ Vũ.

Hạ Vũ không muốn gặp Đoan Hảo. Sự lãnh đạm của chàng như từng mũi dao cứa vào da thịt nàng . Không một lời hỏi han, khi chạm mặt thì Hạ Vũ dừng dưng như người xa lạ.

- Kể cũng lạ . Hạ Vũ với Thúc Linh thân nhau như thế, sao nó không yêu Thúc Linh mà lại yêu con nhĩ ?

Câu hỏi của bà Thảo Trúc không làm cho Đoan Hảo chú ý nữa .

Ngày nào nàng lo lắng, trông mong bà chấp nhận . Sự phân biệt danh giá sang hèn của bà đã làm nàng sầu khổ biế Thảo Trúc bao nhiêu. Giờ bà mở lòng quảng đại thì con trai bà không quảng đại .

Tình yêu không dành cho những kẻ bất hạnh như Đoan Hảo . Ai bảo nàng chủ quan, không suy xét thân phận mình.

Hạ Vũ muốn là người đầu tiên hái hoa và đóa hoa phải vẹn nguyên hương nhụy . Hảo đã là đóa hoa héo tàn rồi.

Trước vẻ dừng dưng của Hạ Vũ, Đoan Hảo nhói lòng .

Hồi chiều, Hạ Vũ về sớm, khi bà Thảo Trúc và Đoan Hảo còn ngồi ngoài sân nhà . Chàng chỉ chào mẹ rồi lật đặt bước nhanh . Dường như trước mắt chàng không hề có Đoan Hảo . Nàng trở thành người thừa.

Không thể nào chịu đựng nổi, hôm sau, khi Hạ Vũ đã đi làm, Đoan Hảo cũng rời khỏi nơi đây. Nàng xin phép bà Thảo Trúc về nhà bác sĩ Thúc Bằng. Nhưng sự thật nàng không về nơi đó . Nàng quyết định đi xa biệt để không bao giờ còn gặp lại Hạ Vũ nữa.

Nghe xong câu chuyện Đoan Hảo kể, Liên Quế tức khí chép miệng

kêu lên:

- Thời đại này mà còn có kẻ cố chấp, hẹp hòi như Hạ Vũ. Thật hết biết.

Đoan Hảo tự trách mình :

- Tại ta không biết thân phận của mình . Ta đâu còn xứng đáng với ai nữa.

- Mi có lỗi gì đâu. Chính hấn kia.

- Ta nghĩ, có lẽ Hạ Vũ đúng.

- Đúng cái gì ?

Liên Quế phát giận. Nàng nhìn Đoan Hảo, nói tiếp :

- Tưởng Hạ Vũ rộng lượng, luôn trải lòng mình cảm thông với người khác . Ai dè... Thôi, hãy quên đi . Đừng nghĩ đến hấn nữa ..

Đoan Hảo im lặng . không muốn nghĩ đến Hạ Vũ nữa , nhưng sao đầu óc nàng vẫn miên man nhớ đến . Thật khó quên người đàn ông đầu tiên đã đến cho Đoan Hảo tình yêu ngọt ngào sâu lắng . Nàng đã biết thế nào là nỗi mong ngóng, chờ đợi những bước chân chàng đi về . Ngôi nhà chàng và bác sĩ Thúc Bằng luôn gọi dấu vết một Hạ Vũ thân thương, cũng chính là một Hạ Vũ đã chối bỏ nàng một cách phũ phàng.

Đoan Hảo khẽ thở ra :

- Thì phải quên thôi, người ta có nghĩ đến mình đâu

Liên Quế ôm vai bạn :

- Mi hãy ở đây với vợ chồng tao

Đoan Hảo lắc đầu:

- Ta cũng chưa nghĩ đến những ngày tới

Liên Quế ngồi bật dậy:

- Không nghĩ gì cả . Ở đây với tao

- Mi còn có anh Khiết Nam
- Anh Khiết Nam thì sao ?
- Ta làm ảnh hưởng cuộc sống bọn mi.
- Xí !

Liên Quế lại nằm xuống bên Đoan Hảo. Đêm nay, Khiết Nam trực ở bệnh viện, nên hai cô ngủ chung với nhau. Không có Khiết Nam ở nhà, Đoan Hảo cảm thấy thật tự nhiên, thoải mái với Liên Quế. Hai cô trở lại như ngày nào chung lớp, thân thiết bên nhau.

Nhớ đến dì Ngạn, mẹ của Liên Quế và nhỏ em gái Liên Oanh, Đoan Hảo vội nói :

- Để ta ở đằng dì nhận đi.

Liên Quế gật gù:

- Phải đẩy Mi đến hủ hỉ với mẹ ta, vì nhỏ Liên Oanh đi học ở thành phố hơn tháng mới về nhà.
- Liên Oanh học ngành nào vậy ?
- Kinh tế năm thứ hai rồi . Từ ngày Liên Oanh vào đại học, nhà mẹ ta hiu quạnh lắm . Mi đến ở, mẹ ta mừng lắm đấy.

Thế là Đoan Hảo đến ở nhà dì Nhạn .

Từ nhà dì Nhạn đến nhà Liên Quế khoảng ba, bốn trăm mét, không xa lắm, nhưng vì bận rộn, thỉnh thoảng Liên Quế mới ghé qua thăm mẹ.

Đoan Hảo bắt đầu những ngày mới . Nàng làm việc trong một xí nghiệp sản xuất hàng mỹ nghệ xuất khẩu . Những chiếc kẹp tóc, bình hoa, đồ gạt tàn thuốc, những món đồ chơi, các con thú trang trí trong tủ ly làm bằng gáo dừa rất xinh đẹp . Khách nước ngoài luôn thích những món hàng sáng tạo kỳ thú từ bàn tay lao động của con người. Dì Nhạn làm ở đây đã lâu. Ông chủ là chỗ quen biết với dì, nên dì xin

cho Đoan Hảo làm cũng dễ dàng.

Tuy buổi đầu còn bỡ ngỡ, nhưng rồi Đoan Hảo quen dần và cảm thấy thích thú với công việc mới mẻ này

Chiều đi làm về khi gần đến nhà Đoan Hảo nghe văng vẳng tiếng gọi:

- Nhã Vy! Nhã Vy!

Biết không phải gọi mình, Đoan Hảo bình thản rảo bước . Tiếng gọi lại cất lên:

- Nhã Vy! Nhã Vy!

Anh Đào Rộ Nở

Chương 17

Lần này, Đoan Hảo quay mặt lại và đưa mắt kiếm tìm . Cũng chẳng thấy ai cả. Quái lạ! Tiếng gọi cất lên từ đâu ? Đoan Hảo về xứ này đâu có người quen . Trừ dì Nhạn và Liên Quế ra, sẽ chẳng có ai gọi đến Đoan Hảo, huống hồ là cái tên Nhã Vy lạ hoắc kia.

Cổng nhà dì Nhạn hiện ra, không mảy quan tâm về Nhã Vy nào đó nữa, Đoan Hảo vội bước vào nhà.

Đang chuẩn bị cơm chiều với dì Nhạn thì Đoan Hảo nghe dì gọi:

- Đoan Hảo ! Có ai kiếm con kìa .

- Liên Quế hờ gì ? bộ gấp sao mà không vào tận đây ?

Dì Nhạn không trả lời mà cười, nói về bí mật:

- Con ra thì sẽ biết ai.

Đoan Hảo phóng vội ra phòng khách

- Ê Liên Quế ! Hôm nay làm bộ làm khách hả ? Hay nhỉ . Có chồng rồi về nhà mẹ mà còn rụt rè sao?

Nói vừa dứt lời, Đoan Hảo đã khựng lại, tròn xoe hai mắt nhìn người đang đối diện . Trước mặt Đoan Hảo không phải Liên Quế mà là một gã đàn ông lạ hoắc lạ quơ . Ai nhỉ ? Đoan Hảo chưa từng quen hẳn bao giờ . Đoan Hảo nhớ kỹ, hẳn cũng chẳng phải làm chung trong xí nghiệp với Đoan Hảo.

Thoáng thấy Đoan Hảo, nét mặt gã đàn ông ánh lên nét mừng, miệng lắp bắp thốt lên:

- Nhã Vy ! Nhã Vy!

Đoan Hảo ngơ ngác . Chính tiếng gọi lúc ban nãy . Nàng lắc đầu thật nhanh:

- Xin lỗi . Tôi không phải là Nhã Vy.

Gã đàn ông hoảng hốt đến bên Đoan Hảo:

-Em đừng đùa với anh nữa, Nhã Vy. Gặp được em anh mừng biết bao.

Đoan Hảo bối rối :

- Anh nhầm rồi . Tôi không phải là Nhã Vy đâu.

- Làm sao nhầm được chứ ? Nhã Vy ! Em đi đâu mất tăm mất biệt, anh đã tìm kiếm em cả năm nay (????)

Đôi mắt gã đàn ông nhìn Đoan Hảo chòng chọc . Nàng luống cuống . Có lẽ nào hẳn bị bệnh tâm thần ? Trông người cũng chẳng đến nỗi nào . Điển trai nữa là khác . Sao hẳn lại nói năng kỳ lạ thế ?

Một lần nữa, Đoan Hảo lắc đầu:

- Tôi không phải là Nhã Vy.

Mắt không rời khỏi khuôn mặt Đoan Hảo giọng anh quả quyết:

- Em là Nhã Vy. Chẳng lẽ em cố tình không nhận ? Em quên anh Khải Thuần rồi ư ?

Trời ạ! Đoan Hảo có biết Khải Thuần là ai đâu . Nàng bắt đầu cảnh giác . Rõ ràng anh chàng có điều không ổn.

Nhìn Khải Thuần, Đoan Hảo chậm rãi khẳng định:

- Tôi là Đoan Hảo . Tôi chưa từng quen biết anh Khải Thuần.

Khải Thuần nhồm dậy trên ghế:

- Em thay đổi nhiều quá Nhã Vy ạ, không chịu nhận là em, mà em cũng không chịu nhận ra anh . Tại sao thế hả Nhã Vy ? Anh đã đau khổ tìm em cả năm nay . Lúc này thấy em, anh mừng muốn phát điên lên được.

Đúng là điên rồi! Đoan Hảo không thể nào hiểu nổi những lời Khải Thuần nói. Nàng đấm chính hoài mà anh chàng chẳng nghe . Hay người yêu đi lấy chồng rồi hấn đâm ra quần trí, đầu óc căng thẳng, nên hấn nhìn ai cũng thấy giống Nhã Vy của hấn.

Tò mò, Đoan Hảo đưa mắt quan sát Khải Thuần bắt chợt nàng thốt lên:

- Nhã Vy của anh đã bỏ đi phải không?

Tức thì Khải Thuần cúi kinh gất lên :

- Không . Nhã Vy không bỏ đi đâu cả . Chỉ đùa trốn anh thôi . Bây giờ, Nhã Vy xuất hiện rồi . Em thật là tinh quái nghe Nhã Vy.

Vừa nói Khải Thuần vừa đưa tay chụp lấy bờ vai Đoan Hảo . Nàng hoảng hốt lùi lại :

- Anh có điên không mà bảo tôi là Nhã Vy ?

- Anh không điên, không nhầm . Chính em là Nhã Vy.

- Nhận bừa bãi thế mà anh không xấu hổ à ? Tôi là Đoan Hảo . Anh nghe rõ chưa ?

Nghe Đoan Hảo lạnh lùng nói thế, Khải Thuần ôm đầu rên rỉ :

-Trời ơi ! Sao lại thế ? Nhã Vy ơi ! Đừng làm tình làm tội anh nữa . Anh đã tìm em suốt bao ngày.

- Anh nên tìm Nhã Vy ở nơi khác . Đừng nhầm lẫn với tôi nữa.

Câu nói của Đoan Hảo làm Khải Thuần phân vân, chàng lẩm bẩm:

- Sao lại thế ? Không phải Nhã Vy ư? Không thể được . Chính là Nhã Vy mà.

Đoan Hảo đứng dậy, về quả quyết:

- Nếu anh cứ bảo tôi là Nhã Vy mãi, tôi sẽ không nói chuyện với anh nữa.

Khải Thuần luống cuống khi thấy Đoan Hảo dậm bước:

- Khoan đã Nhã Vy . Tại sao lại có chuyện này ? Cô không phải là Nhã Vy sao?

Đoan Hảo muốn phát điên lên, vội hét đầu :

- Không , tôi là Đoan Hảo. Xin lỗi tôi đang bận.

Khải Thuần hỏi lại :

- Không phải Nhã Vy . Sao cô giống Nhã Vy quá vậy ? Giống ghê gớm lắm. Tôi không thể làm đâu.

Không muốn nghe Khải Thuần nói lung tung nữa, Đoan Hảo vội nói:

- Nếu anh có thắc mắc gì cứ hỏi dì Nhạn.

Khải Thuần bật dậy:

- Nếu cô không phải là Nhã Vy thì thôi tôi cũng không có gì để nói.

Nói rồi anh chàng vụt quay ra đột ngột nhanh như tia chớp.

Đoan Hảo nhìn theo lắc đầu:

- Người gì mà kì quặc.

- Dì Nhạn ơi anh chàng lúc nãy là ai vậy ?

Dì Nhạn ngạc nhiên trước câu hỏi của Đoan Hảo :

- Ủa ! Con không biết sao ? Cậu ấy là cháu bác Sang, giám đốc xí nghiệp mình đó.

Đoan Hảo chép miệng:

- Chắc anh ta bị tâm thần . Cứ gọi con là Nhã Vy nào đó mà con chẳng biết gì.

Dì Nhạn lại ngạc nhiên:

- Ủa ? con không quen cậu ấy ?

- Đây là lần đầu tiên con gặp anh ta, cứ như là ở trên trời rơi xuống vậy , nói năng lạ lùng.

- Dì thấy cậu ấy có gì lạ đâu.

Dì Nhạn cầm chén cơm lên và , rồi nhìn Đoan Hảo :

- Có điều cậu ấy ở trong nhà suốt, ít xuất hiện bên ngoài lắm . Không hiểu sao cậu ấy biết con ? Lúc nãy cậu ấy đến kiếm, dì còn tưởng hai đứa quen biết rồi, chắc gặp đâu trong xí nghiệp.

Thế là dì Nhạn cũng chẳng biết gì hơn về anh chàng Khải Thuận kỳ lạ . Người yêu đi lấy chồng, anh chàng lẫn thần mất hồn nên gặp ai cũng ngỡ là nàng . Đoan Hảo bực dọc khi nghĩ đến điều này . Rõ ràng là người không biết tự chủ.

Rồi công việc ở xí nghiệp đã cuốn hút tâm trí Đoan Hảo . Nàng quên ngay anh chàng Khải Thuận bí ẩn.

Buổi chiều đi làm về đã thấy Khải Thuận xuất hiện trước cổng chờ đợi Đoan Hảo. Thấy nàng Khải Thuận cất giọng ngay:

-Kìa cô đã về.

Đoan Hảo thoáng cau mặt:

- Hy vọng lần này anh sẽ không nhầm tôi với Nhã Vy nào đó nữa.

Khải Thuần vọt miệng nói nhanh:

- Ngược lại, tôi cứ muốn mình được nhầm như thế mãi.

Thật là điên! Đoàn Hảo liếc Khải Thuần. Không lẽ để anh chàng quấy rầy nữa ? Xem ra thì anh chàng cũng không có vẻ gì muốn đi.

Đoàn Hảo đưa mắt ngó mông . Trời chiều nhạt nắng . Hàng dừa ven sông lao xao trước gió.

Thật trùng hợp , ngôi nhà của dì Nhạn cũng đối diện với dòng sông êm ả lượn lờ , giống như ngôi nhà của Đoàn Hảo ở quê . Những ngày tháng dịu ngọt thời thơ ấu không còn nữa.

Giờ đây, Đoàn Hảo sẽ gắn bó với xứ Bến Tre này và ngôi nhà thân thàng cũ dì Nhạn sẽ là chỗ dung thân mãi mãi của nàng . Ôi định mệnh đầy đura! Nếu không quen, không biết Liên Quế thì không biết lúc này cuộc đời của nàng sẽ trôi về đâu.

- Tôi có thể vào nhà được không ? Tôi muốn trò chuyện với cô.

Đoàn Hảo giật mình trước lời lẽ đầy khẩn thiết của Khải Thuần. Thì anh cũng đã vào nhà rồi . Anh cũng đã nói chuyện với Đoàn Hảo rồi . Mong rằng lần này những lời nói không có vẻ kỳ quặc nữa.

Đoàn Hảo đẩy mạnh cánh cổng . Hai người bước vào trong mảnh sân nhà dì Nhạn rộng lớn đầy cây kiểng . Khải Thuần đề nghị ngồi ngoài sân, Đoàn Hảo vào trong đem ghế ra.

Khải Thuần đưa tay chỉ ra dòng sông phía trước :

- Tôi rất thích có ngôi nhà đối diện với dòng sông thoáng mát, thơ mộng thế này . Cô ở đây tuyệt quá.

Như vậy là Khải Thuần không có gì bất ổn , Đoàn Hảo đưa mắt nhìn chàng dò xét

- Hình như cô mới đến đây?

- Khoảng vài tháng nay.
- Cô không phải là con dì Nhạn?
- Anh đoán đúng .

Những câu trả lời ngắn ngủn, Đoan Hảo rất e dè trước Khải Thuần.

Khải Thuần thoáng nhìn Đoan Hảo rồi mắt trở nên xa xăm:

- Cô mới đến, bởi vậy tôi ở đây cả năm rồi mà không hề gặp cô .
- Bỗng nhiên hôm qua cô xuất hiện, ngỡ gặp lại Nhã Vy, tôi mừng muốn phát điên lên được.

Lại Nhã Vy nữa, Đoan Hảo nhăn mũi:

- Tôi phải nói anh bao nhiêu lần nữa đây ? Tôi là Đoan Hảo chứ không phải là Nhã Vy.
- Cô giống Nhã Vy vô cùng . Tôi không hiểu nổi.
- Trùng hợp người giống người thôi anh ạ Đừng làm!
- Tôi không muốn mình làm và chỉ mong ảo tưởng biến thành sự thật .

Đoan Hảo liếc Khải Thuần biết mình tàn nhẫn nhưng vẫn nói :

- Tiếc thay, ảo tưởng của anh không thể biến thành sự thật. Tôi và Nhã Vy là hai người khác nhau.

Khải Thuần gạt nhẹ, gương mặt thoáng nét buồn:

- Tôi không muốn tin sự thật đó .
- Nhã Vy của anh làm gì hoặc đã đi đâu rồi ?
- Nhã Vy chết rồi.

Chết rồi ! Đoan Hảo sững sờ nhìn Khải Thuần. Chàng ngồi lặng lẽ, mặt hằn nét đau đớn . Đoan Hảo hỏi như cái máy:

- Tại sao Nhã Vy chết ?

Khải Thuần như muốn gào lên :

- Tôi không muốn tin là Nhã Vy đã chết . Tôi không muốn tin.

Như người bạn, Đoan Hảo lựa lời an ủi Khải Thuần:

- Tôi biết anh không thể nào chịu đựng nỗi mất mát quá lớn đó.

Mắt Khải Thuần đăm đăm nhìn Đoan Hảo:

- Cô có phải là Nhã Vy không? Cô nói đi.

- Tôi là Đoan Hảo.

- Đoan Hảo. Đoan Hảo là cái gì ?

Khải Thuần cúi kính rồi nói tiếp, giọng nhẹ nhàng hơn:

- Hôm qua ngồi bên cửa sổ nhìn thấy cô tôi ngỡ là Nhã Vy đã trở về .

Nhã Vy không bao giờ chết . Nhưng rồi cô cứ khẳng khẳng không nhận nên tôi biết mình đã lầm.

Đoan Hảo lắc đầu nhẹ nhàng:

- Làm sao nhận được, khi tôi không phải là Nhã Vy?

- Tôi thật hồ đồ.

Thấy Khải Thuần lộ vẻ đau xót, Đoan Hảo lại an ủi tiếp:

- Anh hãy bình tĩnh lại đi! Hãy chấp nhận sự thật và quên hết mọi đau thương đã xảy ra.

Đoan Hảo vừa dứt lời thì Khải Thuần nổi cơn thịnh nộ:

- Quên à ? Cô bảo tôi quên à ? Làm sao tôi quên được Nhã Vy.

Thật là khó chịu . Anh muốn quát tháo ai cũng được ư ? Đoan Hảo muốn cự lại nhưng thôi . Chẳng ích gì. Nàng dịu giọng đánh chính :

- Tôi không bảo anh quên Nhã Vy mà hãy quên chuyện buồn.

- Nhã Vy chết nỗi ám ảnh suốt đời, tôi không thể quên được . Cô biết không ? Nhã Vy rất dễ thương . Cô ấy xinh đẹp dịu dàng, hiền hậu, lại học giỏi nữa . Sinh viên ngoại thương năm cuối, sắp ra trường . Tuổi xuân phơi phới tương lai rực rỡ đang chờ đón, có ai ngờ Nhã Vy lại ra đi đột ngột như thế.

Nghe Khải Thuần tuôn một hơi dài, Đoan Hảo đã hình dung ra Nhã

Vy sang trọng, quý phái kiêu sa biết ngần nào. Phải cái chết của Nhã Vy đã làm Khải Thuần suy sụp. Anh chàng chơi với huyệt hắc là đúng rồi.

- Nhìn cô, tôi cứ ngỡ như đang nhìn thấy Nhã Vy.

Khải Thuần vừa dứt, Đoan Hảo đã chặn ngay:

- Tôi làm sao sánh được với Nhã Vy sang trọng quý phái của anh.

- Tôi đang bình tâm tĩnh lặng, sao cô lại xuất hiện ở đây vậy ?

Hỏi mới vô duyên và như là muốn kết tội Đoan Hảo . Nàng nhăn mặt, nhìn Khải Thuần:

- Con người ta, ai muốn xuất hiện ở đâu mà chẳng được .

- Nhưng cô thì không nên xuất hiện ở đây.

Thật quá đáng . Đoan Hảo không thể nào chịu nổi . Tôi đã thông cảm với nỗi bất hạnh của anh . Còn anh chỉ muốn gây sự và trút giận dữ .

Tức khí Đoan Hảo hỏi lại :

- Chỉ có anh mới có quyền ở đây phải không ?

- Đây là quê nội của tôi . Còn cô ?

Đoan Hảo muốn phì cười, rồi thản nhiên đáp :

- Quê bạn.

Khải Thuần lại truy tiếp:

- Nghĩa là cô chưa từng ở đây ? Cô mới đến . Vậy trước đây cô ở đâu ?

Đoan Hảo lắc đầu:

- Tôi miễn trả lời câu hỏi của anh, vì chẳng có gì quan trọng để nói cả.

- Trái lại với tôi cái gì cũng quan trọng cả.

- Tại sao ?

- Vì nghề nghiệp của tôi là thế.

Câu trả lời không rõ ràng của Khải Thuần càng làm cho Đoan Hảo không hiểu gì:

- Anh nói nghề của anh thế nào ?
- Nghề của tôi là luôn tìm hiểu cuộc sống tìm hiểu con người.

Đoan Hảo tò mò:

- Nghề nghiệp gì vậy ?
- Nghề viết.

Nhà văn ư ? Đoan Hảo thoáng giật mình:

- Xin được chia sẻ nỗi buồn cùng anh . Mong rằng từ nay anh đừng nhằm tôi với Nhã Vy nữa.

Nói xong Đoan Hảo dậm đứng dậy định chấm dứt câu chuyện . Khải Thuần vội nói nhanh :

- Thành thật xin lỗi cô . Hôm qua, tôi hơi mất bình tĩnh.

Đoan Hảo gạt nhẹ ra chiều cảm thông :

- Tôi biết anh đã đau đớn tột cùng, nên nhìn thấy ai cũng ngỡ là Nhã Vy.

- Cô nói tôi điên chắc ? Tôi đâu bừa bãi đến nỗi nhìn ai cũng tưởng Nhã Vy . Chỉ mình cô thôi . Cô như bản sao của Nhã Vy vậy.

Sự khó chịu lộ ra, mặt Đoan Hảo nhăn nhó như chiếc lá héo:

- Tôi không thích giống Nhã Vy đâu . Tôi không phải là bản sao, không phải là hình, là bóng của cô ấy.

Biết Đoan Hảo phật ý . Khải Thuần lặng thinh . Chàng tự trách mình quá hồ đồ . Có cô gái nào mà không tự ái khi bị nhìn lầm là người khác.

Còn chàng, sao cứ quả quyết Đoan Hảo là Nhã Vy ? Có lẽ vừa gặp Đoan Hảo, chàng mừng phát điên lên được và không còn bình tĩnh để phân biệt.

Nhã Vy đã chết thật rồi . Chính Khải Thuần đã chứng kiến . Tai nạn giao thông đã vĩnh viễn cướp đi Nhã Vy . Nàng chết khi vừa vào bệnh viện . Lúc đó , Khải Thuần như điên dại, muốn hét lên cho trời sụp đổ.

Sau cái chết của Nhã Vy, Khải Thuần suy sụp hoàn toàn . Không thể chịu nổi, Khải Thuần rời thành phố , trốn chạy những kỷ niệm với Nhã Vy . Chàng về quê nội sống với chú thím . Lặng thầm như một người ẩn dật .

Nhiều khi Khải Thuần mong ước Nhã Vy sống dậy như cô Tấm , như nàng Xuân Nương vậy . Nhưng ở đời này không có tiên bụt để chàng cầu xin.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 18

Hôm nay là giỗ ba Liên Quế . Hai vợ chồng Liên Quế cùng đưa con gái Quế Châu về nhà . Quế Châu lên bốn, đang học mẫu giáo . Con bé rất kháu khỉnh, dễ thương . Cả hai bên nội ngoại đều cưng chiều nó.

Vợ chồng Liên Quế bận rộn suốt nên Quế Châu thường ở nhà nội hay ngoại . Lần đầu, khi Đoàn Hảo đến nhà Liên Quế không gặp, vì

con bé ở chơi bên nội.

Đến lúc gặp nhau, nghe Liên Quế bảo chào Đoan Hảo, Quế Châu lễ phép vòng tay:

- Thừa dìi Hảo.

Và con bé hồn nhiên hỏi :

- Dì Hảo có con như con không ?

Câu hỏi ngây thơ của con bé khiến Đoan Hảo quặn lòng . Mặt Đoan Hảo thoáng nét u buồn . Sẽ không bao giờ nàng có đứa con gái xinh xắn, dễ thương như Quế Châu. Nàng biết rõ số phận mình.

Đoan Hảo vẫn sống trên đời . Nhưng không có người đàn ông nào dành cho nàng . Phải . Làm sao có người đàn ông nào bao dung chấp nhận vết tích đầy cay đắng , tủi nhục của Đoan Hảo.

Vừa thoáng thấy Quế Châu thì câu hỏi cũ lại chọt về trong tâm trí . Đoan Hảo cố xua đi.

Quế Châu tung tăng khắp nơi trong nhà . Con bé bi bô nói chuyện với mọi người . Sự có mặt của nó làm cho căn nhà quạnh vắng ấm áp hẳn.

Liên Quế và Đoan Hảo cùng phụ dì Nhạn làm bếp . Ngồi bên Đoan Hảo, Liên Quế cất tiếng hỏi:

- Sao , ở đây vui chứ ? Mi đã quen với công việc chưa ? Hy vọng công việc và xứ này sẽ giúp được nhiều cho mi.

Đoan Hảo đáp ngay:

- Người giúp ta nhiều nhất là mi và dì Nhạn đó .

Nụ cười nở trên môi , Liên Quế vui vẻ hào hứng:

- Ở mi đã chịu ta giúp hờ ? Thế thì ta giúp nữa.

- Đủ rồi . Mi đã giúp ta có chỗ ăn chỗ ở, công việc làm, có dì Nhạn bầu bạn, có vợ chồng con cái mi để tâm sự . Còn đòi giúp gì nữa . Ta

không dám lạm dụng lòng tốt của mi đâu.

Thấy Đoan Hảo lắc đầu và tuôn ra một hơi dài, Liên Quế mỉm cười, tiếp liền:

- Nhưng ta thấy chưa đủ nên cần phải làm cho mi chuyện quan trọng nữa.

- Là chuyện gì ?

- Lo kiếm cho mi một anh chàng điển trai, lịch sự mẫu mực để gả mi chứ còn gì nữa.

Đoan Hảo vỗ nhẹ vào vai Liên Quế:

- Ờ không giống ghen.

Liên Quế cố giấu nụ cười:

- Ta đâu có ghen, nói nghiêm túc mà. Mi nhất định phải ở đây làm dâu xứ này.

Đột nhiên Đoan Hảo lém lỉnh đùa :

- Ta cũng muốn làm dâu xứ này, nhưng tiếc là mi không có anh trai.

- Vì không có anh trai nên ta mới phải đi tìm.

Dì Nhạn đang đứng bên bếp lửa lên tiếng với Liên Quế :

- Mẹ nghĩ con khỏi phải tìm mà vẫn có người tìm đến Đoan Hảo.

Liên Quế hỏi ngay :

- Có người tìm hỏi mẹ. Ai thế ? Tin đặc biệt đấy.

Đoan Hảo nói với dì Nhạn :

- Con chỉ có mẹ con nhỏ Liên Quế tìm chứ có ai đâu .

Liên Quế nhìn Đoan Hảo cười cười:

- Thôi đi, đừng làm bộ đánh trống lảng . Mẹ ta nói thì chẳng sai đâu

Dì Nhạn tiếp:

- Mẹ thấy cậu gì , cháu bác Sang đó . Chắc có cảm tình với Đoan Hảo nên qua đây hoài.

Đoan Hảo đính chính:

- Không phải đâu dì ơi . Anh ta gặp con hỏi thăm một người.

- Ai vậy ?

Liên Quế tò mò hỏi Đoan Hảo đáp nhanh :

- Người yêu của anh ta.

- Ôi ! Chuyện kỳ đây . Mi quen cô ta à ?

Đoan Hảo thản nhiên đáp:

- Quen từ kiếp trước.

Liên Quế tròn mắt :

- Trời ! Nói gì khủng đây ?

- Anh ta điên khủng thì có.

- Ta không hiểu mi nói gì cả.

Đoan Hảo ôn tồn giải thích:

- Ta bị nhìn lầm

- Sao, nhìn lầm mi với ai ?

- Với người đã chết.

Liên Quế tròn mắt:

- Trời ạ !

Liên Quế kê lên rồi nhìn Đoan Hảo chăm chăm

- Chắc mi rất giống người đã chết ?

- Làm sao ta biết được.

- Hay mi là hồn ma của người chết hiện về ?

- Con khỉ ! Nói bậy không hà . Ta đã tức tối anh ta rồi giờ đến mi.

Liên Quế tò mò hỏi :

- Mới quen mà tức tối rồi sao ? Anh ta đã nói gì với mi ?

Đoan Hảo kể cho Liên Quế nghe về chuyện gặp Khải Thuận rồi kết luận:

- Mi xem hấn hồ đồ như thế đó.

Liên Quế cười, khoe những chiếc răng trắng ngà đều như bắp:

- Biết nhìn lầm, người ta đã sửa sai rồi đó. Mi không thấy sao?

- Cái gì sửa sai?

Liên Quế không đáp mà khế bảo:

- Rồi mi sẽ là bóng hình quen thuộc của người ta.

Là bóng hình quen thuộc của con người bất ổn đó ư? Không bao giờ. Đừng bông đùa như thế, Liên Quế ơi. Thụi vào hông Liên Quế một cái, Đoan Hảo đe:

- Mi còn nói bậy nữa thì ta sẽ chẳng tha.

- Mi sẽ làm gì ta, hả con nhỏ hung dữ? Hiền thực, người ta mới để ý nghe.

- Mi tưởng ta ham có người để ý đến hả? Còn lâu.

Liên Quế thôi không nói gì nữa, mà tiếp tục công việc thái thịt lột rau. Ba người phụ nữ thoăn thoắt luân tay. Có mấy người hàng xóm đến phụ nấu nướng giúp dì Nhận.

Ở quê, đám giỗ thật vui. Tình làng nghĩa xóm thăm đượm. Mỗi người một việc, quây quần bên nhau, nói cười rộn rịp.

Chẳng mấy chốc, bữa cỗ đã nấu xong. Đoan Hảo Liên Quế mang bày biện trên phòng khách. Khiết Nam lăng xăng tiếp khách.

Khi khách mời đã đến đủ, bữa tiệc bắt đầu.

Đoan Hảo giật mình khi thấy Khải Thuận. Anh chàng đang tươi cười bắt tay Khiết Nam rồi lịch sự gật đầu chào Liên Quế thân thiết. Vậy mà nhỏ Liên Quế làm ra vẻ không quen biết anh ta lúc nói chuyện với Đoan Hảo.

Chào Liên Quế xong, Khải Thuận tiến đến bên Đoan Hảo, giọng vui vẻ:

- Rất hân hạnh được gặp lại cô . Cô gì nhỉ ?

Vẫn không nhớ tên Đoàn Hảo . Phải rồi làm sao anh nhớ được, khi đầu óc anh luôn bất ổn, chỉ nhớ đến Nhã Vỹ đã đi vào cõi vĩnh hằng. Đoàn Hảo thấy không cần thiết phải nêu tên mình nữa, cô mời Khải Thuần vào ngồi chung bàn với mấy người đàn ông vừa đến.

Đám giỗ nhà dì Nhạn đông vui đầm ấm. Ai cũng mến dì Nhạn mẹ góa con cô. Dì sống chan hòa đầy thân tình với mọi người . Đoàn Hảo thấy gia đình dì hạnh phúc biết bao . Như một cánh chim lẻ loi cô độc, bỗng chốc Đoàn Hảo khát khao một mái ấm gia đình có đầy đủ ba mẹ anh chị em.

Nhưng nỗi khát khao cháy bỏng đó với Đoàn Hảo hoàn toàn xa vời. Nhìn Liên Quế đút cơm cho con gái Quế Châu ăn mà Đoàn Hảo thêm thường thiên chức làm mẹ . Ước mơ, hạnh phúc của Đoàn Hảo như là bọt nước vỡ tan.

Hạ Vũ đã khinh Đoàn Hảo và thật sự quên Đoàn Hảo một cách dễ dàng . Nói yêu đó nhưng rồi cũng chóng thay đổi, bởi một lý do là nỗi bất hạnh của nàng. Tâm lý đàn ông là như thế . Đoàn Hảo không thể trách Hạ Vũ. Trách chẳng là ông trời quá tàn nhẫn với Đoàn Hảo.

- Hôm đám giỗ nhà dì Nhạn tôi thấy cô có vẻ buồn.

- Tôi lúc nào cũng thế.

Nghe Khải Thuần hỏi Đoàn Hảo gật đầu xác nhận . Khải Thuần không đồng tình:

- Tức là lúc nào cô cũng buồn bã ? Không được đâu.

Giọng Đoàn Hảo trĩu nặng:

- Có những việc không được, hoặc mình không muốn nhưng vẫn xảy ra.

- Hình như Đoàn Hảo có tâm sự ?

- Tâm sự của tôi không giống tâm sự của anh đâu, nhưng cũng bi đát lắm

Đoan Hảo đáp rồi hỏi lại Khải Thuần :

- Về đây anh thấy thế nào ? Chẳng lẽ sống ảm đạm mãi

Im lặng khuôn mặt Khải Thuần vẫn thoáng nét u ám . Một lúc, Khải Thuần mới nói :

- Có phần nào thanh thản, nhưng tôi không thể chấp nhận sự đau đớn khủng khiếp đó Nỗi mất mát Nhã Vy quá lớn, khiến tôi không thể chịu đựng nổi khi về thành phố .

- Nghĩ là anh muốn trốn tránh sự thật.

- Tôi cứ thầm mong đó không phải là sự thật

Đoan Hảo buông lời nhận định:

- Sự thật nào rồi cũng chìm theo thời gian. Anh phải cố quên chứ chẳng lẽ ôm mối sầu mãi sao ?

Hỏi Khải Thuần hay nói với chính mình . Đoan Hảo cũng vậy, có bao giờ quên được vết thương tột cùng của mình đâu . Khải Thuần người yêu đã chết, còn Đoan Hảo thì chết cả cuộc đời.

Khải Thuần cất tiếng đáp lời Đoan Hảo :

- Người ta nói thời gian sẽ làm cho quên đi, nhưng tôi thì không muốn quên. Mãi mãi tôi không tin Nhã Vy đã chết.

Hạnh phúc cho cô Nhã Vy nào đó khi người yêu rất đổi chung tình .

Nhưng tiếc thay Nhã Vy lại không biết được.

Khải Thuần tiếp tục bộc bạch :

- Nhiều người khuyên tôi quên, nhưng tôi vẫn nhớ Nhã Vy mãi.

- Nhưng chẳng lẽ nhớ Nhã Vy mà anh cứ sống trong mộng ảo mãi ?

Buông xuôi tất cả, bỏ gia đình người thân, thành phố về đây sống ảm đạm, có ích lợi gì đâu ?

Bỗng nhiên Đoan Hảo buông lời chất vấn Khải Thuần. Anh chàng bất mãn nhìn Đoan Hảo vẻ khó chịu tỏ rõ trên nét mặt:

- Cuộc sống của tôi có liên quan gì đến cô ? Cô khuyên tôi quên Nhã Vy nhằm mục đích gì ?

Nghe câu hỏi thẳng thừng của Khải Thuần Đoan Hảo giận đỏ mặt.

Trời ạ! Hấn nghĩ nàng thế nào hả ? Tưởng Khải Thuần xem Đoan Hảo là bạn nên đã thật. Nào ngờ...

Nhìn Khải Thuần đăm đăm, giọng Đoan Hảo lạnh tanh:

- Lẽ ra tôi không nên nói chuyện với anh.

Nói xong Đoan Hảo bỏ đi thẳng. Chính anh tìm đến nhà dì Nhạn để tìm tôi . Tôi biết anh u sầu cần người tâm sự nên tôi đã nghe và thông cảm. Có người trò chuyện thì nỗi đau chất chứa trong tâm tư sẽ vơi bớt Đoan Hảo đơn giản như thế, nhưng Khải Thuần lại không đơn giản . Đúng là một anh chàng rắc rối . Từ nay đừng hòng tìm Đoan Hảo nói chuyện.

Sự có mặt của Khải Thuần lại khiến dì Nhạn hiểu lầm nữa . Như người mẹ quan tâm đến con gái, thấy sự có mặt của Khải Thuần dì đã nhận định với Đoan Hảo:

- Dì thấy cậu Khải Thuần để ý đến con đó.

Đoan Hảo dấy nẩy đĩnh chính ngay:

- Không phải đâu gì ời.

Dì Nhạn có vẻ khẳng định:

- Thật mà, dì thấy là biết ngay . Cũng tốt thôi , cậu ấy trông đàng hoàng, đứng đắn, lại hiền nữa. dì ủng hộ đó. Kể cũng lạ, cậu ấy về đây đã lâu mà có thấy gì đâu . Từ lúc con xuất hiện thì cậu ấy cũng năng lui tới . Chắc chắn là duyên số rồi .

Thấy dì Nhạn hiểu lầm một cách trầm trọng, Đoan Hảo chặn đứng

ngay:

- Không phải anh Khải Thuần để ý đến con đâu. Anh ấy có chuyện buồn nên tâm sự với con cho nguôi ngoai đó mà.

Dì Nhạn làm vẻ rành:

- Thì tâm sự với con để có dịp gần nhau nhiều hơn, còn chuyện buồn thì nói với ai mà chẳng được.

Không biết nói sao cho dì Nhạn hiểu đây . Hiểu như dì thật là tai hại .

Cố lấy giọng thật nghiêm nghị, Đoan Hảo nói với dì :

- Anh Khải Thuần có người yêu rồi . Dì đừng nói vậy người ta nghe được thì phiền con lắm.

Tưởng dì nghe ra, ai ngờ dì nói:

- Chắc người yêu đi lấy chồng. Chứ cậu ấy ở đây đã lâu, dì thấy có ai đến thăm đâu.

Đoan Hảo suýt bật cười:

- Chẳng lẽ người yêu đến thăm, anh ấy phải báo cho dì biết.

Dì Nhạn không chịu :

- Dì không tin đâu, thái độ của Khải Thuần mền con dì đã rõ. Thôi giấu dì làm chi .

Thật hết nói nổi dì Nhạn. Đoan Hảo không làm sao phân trần được với dì. Lạy trời cho dì chỉ nói lời vớ vẩn này với Đoan Hảo. Chứ Khải Thuần nghe được, chắc Đoan Hảo phải bỏ xứ đi.

Trong khi Đoan Hảo đang khó chịu thì dì Nhạn lại tiếp tục:

- Thấy con bơ vơ côی cút, dì rất mong con sớm được tìm hạnh phúc.

Gặp người tốt là mừng con ạ.

Biết dì Nhạn rất quan tâm đến Đoan Hảo nhưng chẳng lẽ để dì hiểu lầm mãi thế này ư ?

Và hôm nay Khải Thuần lại làm cho Đoan Hảo vô cùng bức dọc.
Được rồi , nàng sẽ không bao giờ gặp mặt anh chàng nữa là xong.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 19

Những điều Đoan Hảo kể khiến Hạ Vũ chới với, hụt hẫng . Một Đoan Hảo ngây thơ trong trắng mà bị hoen ố ư ? Hạ Vũ không tin, không muốn tin, nhưng đó là sự thật. Sự thật là cú sốc nặng đối với Hạ Vũ. Hạ Vũ bỗng giận nàng. Tất cả có như Đoan Hảo nói không ? Hay là đồ thừa cho hoàn cảnh, cho ông dượng ghẻ bao năm làm cộng tác viên đã từng xông vào mọi nơi tìm hiểu để viết phóng sự. Hạ Vũ đã gặp rất nhiều trường hợp. Có người vẫn luôn đồ cho hoàn cảnh để tìm sự cảm thông, chia sẻ đồng tình... Đoan Hảo cũng vậy thôi.

Yêu nhau rất lâu, sao Đoan Hảo không sớm cho Hạ Vũ biết điều đó ?
Định im lặng đến bao giờ ?

Hôm ấy Đoan Hảo đã làm Hạ Vũ chao đảo bàng hoàng vì mất hứng. Cảm giác bị lừa gạt làm cho Hạ Vũ giận Đoan Hảo tột độ và phản ứng trước tiên là lạnh lùng với Đoan Hảo. Thật ra Hạ Vũ cũng không thể có thái độ nào khác hơn nữa . An ủi Đoan Hảo ư ? Làm sao có thể xem mọi chuyện là bình thường, không có gì? Giả dối ! Vốn quý nhất của người con gái Đoan Hảo đã đánh mất. Dù với bất cứ lý do

gì, Hạ Vũ vẫn thấy cay đắng. Hạ Vũ là người đàn ông bình thường, chứ đâu phải thánh nhân. Thất vọng. Hạ Vũ cứ lao đi biên biệt. Hút thuốc, uống bia liên tục để cố quên mọi chuyện gì. Và lại lạnh lùng. Khi Đoan Hảo bỏ đi, Hạ Vũ cảm thấy chới với, trống vắng tẻ nhạt. Đoan Hảo thật sự quan trọng trong trái tim chàng. Nàng như ngọn cỏ nhỏ nhoi, như cánh chim lẻ loi giữa dòng đời bao la nghiệt ngã không biết đi đâu về đâu ?

Lúc đầu, Thúc Linh không hay biết. Một hôm, khi ghé thăm bà Thảo Trúc thấy vắng Đoan Hảo, Thúc Linh hỏi thì bà Thảo Trúc cho hay Đoan Hảo đã về nhà bác sĩ Thúc Bằng. Thúc Linh ngạc nhiên vì Đoan Hảo có về nhà đâu. Thế là Thúc Linh lao đi tìm Đoan Hảo, về mặt Thúc Linh thật căng thẳng.

- Nói cho em biết Đoan Hảo đi đâu ?

Hạ Vũ ngập ngừng không nói. Thúc Linh hỏi tiếp:

- Giữa anh và Đoan Hảo có vấn đề gì phải không ?

Hạ Vũ giơ tay lên trời :

- Í ! Làm gì mà phỏng vấn anh ghê thế ?

Thúc Linh nghiêm giọng:

- Hỏi anh thế, chứ em đã biết chuyện gì xảy ra rồi. Đàn ông các anh chỉ toàn là những kẻ ích kỷ, hẹp hòi, cố chấp. Ai cũng chỉ nghĩ đến cá nhân, chẳng ai có một chút lòng bao dung, vị tha. Cả anh cũng vậy. Sao anh tệ bạc thế ?

Bị Thúc Linh chỉ trích, Hạ Vũ đưa tay gãi ót, Giọng chàng phân trần rất nhỏ :

- Anh có làm gì đâu.

Thúc Linh nổi giận cắt lời Hạ Vũ :

- Anh không làm gì cả ? không làm gì mà Đoan Hảo bỏ đi. Em hỏi

anh, Đoan Hảo có tội gì chứ ?

- Thật ra, anh không ngờ Đoan Hảo bỏ đi . Anh có nói gì đâu.

Lời phân bua thật vụng về . Thúc Linh ngó Hạ Vũ bằng nửa con mắt :

- Không làm gì, không nói gì mà Đoan Hảo bỏ đi . Em thừa biết vì sao . Vì tính ích kỷ, nhỏ nhen của anh . Anh là người đã từng biết nhiều nỗi đau, nỗi bất hạnh của con người . Tại sao anh không cảm thông cho Đoan Hảo ? Đoan Hảo không có lỗi gì cả . Sự xấu xa tồi bại của gã đàn ông mặt người dạ thú đã giết chết nó . Giờ đây, sự ích kỷ, hẹp hòi, cố chấp của anh lại giết chết Đoan Hảo một lần nữa. Trước sự giận dữ của Thúc Linh, Hạ Vũ kêu lên:

- Em có vẽ lên án anh ?

- Lên án anh à ? Chưa đủ đâu . Em còn muốn kết tội ích kỷ của anh kia . Uổng công em thân thiết với anh bao năm nay . Cứ tưởng anh là người tốt, ai ngờ anh chẳng có chút lòng cao thượng.

Hạ Vũ biện hộ cho mình:

- Anh chỉ là người phạm trần . Chuyện xảy ra đột ngột quá, làm sao anh dễ dàng chấp nhận được.

Thúc Linh cau kỉnh:

- Người phạm thì không có lòng cao thượng hả ? Anh nói thật khó nghe, thảo nào Đoan Hảo đã bỏ đi . Người đáng giận đáng trách là anh chứ không phải là Đoan Hảo.

Lên án Hạ Vũ thật gay gắt, rồi Thúc Linh lại chép miệng:

- Tội nghiệp Đoan Hảo thật bất hạnh, đáng thương !

Hạ Vũ buột miệng:

- Anh cũng thấy thế.

Thúc Linh nhìn xoáy vào Hạ Vũ, vẻ nôn nóng:

- Thấy thế, cuối cùng thì anh có tìm Đoan Hảo không ? Anh có biết

Đoan Hảo đi không ?

Hạ Vũ nói như than:

- Giữa thành phố mênh mông, biết tìm Đoan Hảo ở đâu đây.
- Anh thừa biết phải tìm Đoan Hảo ở đâu mà.

Thúc Linh nói với Hạ Vũ như thế, nhưng bản thân cô thì ngồi thờ nghĩ ngợi . Giờ này, Đoan Hảo ở đâu ? Thật khó mà tìm được Đoan Hảo . Không người thân, không bạn bè, chẳng biết Đoan Hảo đi đâu ? Đoan Hảo từng nói với Thúc Linh, Hạ Vũ là chỗ dựa, là niềm tin của Đoan Hảo . Hảo mong được sống với Hạ Vũ mãi mãi . Nhưng không biết khi rõ được sự thật về đời Đoan Hảo, Hạ Vũ sẽ có thái độ thế nào . Thúc Linh đã từng an ủi động viên Đoan Hảo và bảo rằng Hạ Vũ có lòng quảng đại bao dung, chứ không như những người đàn ông thường tình khác. Hạ Vũ từng viết về những mảnh đời bất hạnh trong xã hội thì hơn ai hết Hạ Vũ hiểu được nỗi đau của Đoan Hảo. Thế mà Hạ Vũ đã làm Thúc Linh ngỡ ngàng, thất vọng . Hay tại Thúc Linh quá chủ quan . Hạ Vũ không thể chấp nhận sự mất mát của Đoan Hảo biết phải trả lời ra sao.

Thúc Linh khẽ thở dài và cất lời trách cứ Hạ Vũ:

- Mọi việc sắp tới hồi kết thúc tốt đẹp, tự nhiên anh làm hỏng tất cả.

Im lặng nãy giờ, chợt nghe lời trách của Thúc Linh, Hạ Vũ hỏi lại:

- Thúc Linh nói thế với ý gì ?

Thúc Linh ngạc nhiên:

- Vậy ra anh không muốn kết thúc với Đoan Hảo phải không ?

Và rồi Thúc Linh kể lể :

- Thế lúc trước, ai nói với em là bác Thảo Trúc khó quá. Đấu tranh để bác chấp nhận Đoan Hảo thật là gian khổ và nhờ em giúp đỡ .

Nhưng khi em đã thuyết phục được bác Thảo Trúc thì anh lại phá vỡ.

Hạ Vũ chống chế:

- Đã bảo anh không làm gì mà.

Thúc Linh vẫn giữ giọng chì chiết :

- Anh không làm gì, nhưng anh hẹp hòi, cố chấp . Uống công em đã làm nhíp cầu giúp anh.

Hạ Vũ nín thính . Thúc Linh nhìn anh chàng mà tức anh ách trong lòng . Nhớ lại những lần trò chuyện thuyết phục bà Thảo Trúc mà Thúc Linh chưa kể cho Hạ Vũ nghe.

Khi Thúc Linh đến thăm bà Thảo Trúc đã nghe bà nói:

- Con với Hạ Vũ thân thiết từ nhỏ đến giờ, bác mong con sớm về làm dâu nhà này.

Biết thế nào bà Thảo Trúc cũng đề cập đến vấn đề này, Thúc Linh đã chuẩn bị tinh thần:

- Được làm dâu nhà bác thật là hạnh phúc, nhưng con với anh Hạ Vũ chỉ là bạn thân thôi . Con mãi mãi là cháu bác.

Bà Thảo Trúc phật ý :

- Cái gì ? Con không làm dâu bác à ?

Thúc Linh nói đại :

- Con với anh Hạ Vũ không có duyên số chồng vợ.

Bà Thảo Trúc cau mày :

- Ai nói không có duyên số ? Thế đã thân nhau gần ấy năm rồi mà không gắn bó keo sơn được sao ?

- Tội con chỉ là bạn bè rất thân.

Bà Thảo Trúc vẫn giữ ý mình :

- Bạn thân mới hiểu nhau từng li từng tí . Hai đứa lại giống tính ý nhau , rất tâm đầu ý hợp . Con với Hạ Vũ thành chồng vợ là điều hiển nhiên tốt đẹp . Hai đứa là cặp lý tưởng nhất.

Thúc Linh cười cười :

- Hợp nhau, nhưng chỉ là bạn thân thì tốt chứ bác . Với anh Hạ Vũ , sống chung một mái nhà không ổn đâu bác.
- Sao không ổn ? Nói cho bác nghe . Có gì gút mắc , khó khăn gì bác giải quyết cho.

Thúc Linh buông gọn :

- Chẳng có gì gút mắc khó khăn , đơn giản là con với anh Hạ Vũ mỗi người đi một hướng.

Bà Thúc Linh thắc mắc :

- Nghĩa là sao ? Bác không hiểu.
- Nghĩa là con với anh Hạ Vũ đều đã có đối tượng riêng . Bác đừng gán ghép tụi con nữa.

Bà Thảo Trúc trở mắt nhìn Thúc Linh đăm đăm như cố xem cô có nói đùa không.

- Có người khác à ? Con chê nhà bác à ?

Giọng Thúc Linh vui vẻ :

- Mãi mãi , nhà con với nhà bác thân nhau . Con với anh Hạ Vũ cũng như vậy, mãi là bạn thân . Còn chuyện tình cảm của tụi con , bác khỏi là mà để tụi con quyết định.

Bà Thảo Trúc ngạc nhiên :

- Quyết định gì ?

Thúc Linh thản nhiên :

- Quyết định chuyện hôn nhân đó bác.

Chuyện của con đã ổn . Con xin bác bằng lòng chuyện của anh Hạ Vũ . Con không làm dâu nhà bác thì phải có một cô gái khác.

Bà Thảo Trúc chép miệng :

- Cháu không chịu , thật bác rất khổ tâm . Thôi thì đành chọn cô gái

khác.

- Chuyện tình yêu tự nó đến, khỏi phải chọn lựa bác à . Anh Hạ Vũ đã tìm được người rồi . Thấy bác chưa khỏe hẳn nên anh ấy còn chần chừ chưa nói . Hôm nay, bác đề cập đến chuyện này con nói luôn . Con mong bác tán thành cho anh Hạ Vũ.

Thúc Linh nói trơn tru như một người làm môi giới , còn bà Thảo

Trúc bực dọc gắt :

- Nghĩa là Hạ Vũ tự tìm người chứ không để bác định đoạt.

Thúc Linh nói thẳng :

- Chuyện quan trọng của anh Hạ Vũ , phải để anh ấy tự giải quyết chứ bác.

Rồi không để bà Thảo Trúc phản ứng, Thúc Linh nói tiếp với giọng vui vẻ :

- Anh Hạ Vũ đã tiếp xúc với nhiều người , hiểu biết nhiều . Cô gái mà anh Hạ Vũ yêu rất tốt , không tệ đâu bác.

Bà Thảo Trúc bật hỏi :

- Ai vậy ?

- Dạ , Đoan Hảo.

Bà Thảo Trúc muốn nhảy dựng lên trước vẻ điềm nhiên của Thúc Linh , giọng bà gắt lên :

- Không được.

- Con thấy Đoan Hảo rất tốt.

- Nhưng bác không đồng ý.

Đưa mắt nhìn bà Thảo Trúc, Thúc Linh cố gắng thuyết phục :

- Bác chê Đoan Hảo ở điểm nào ? Đoan Hảo hiền lành , siêng năng , lễ độ , hòa nhã , nét na , đảm thắm , lại rất xinh đẹp . Đoan Hảo sẽ là người vợ hiền và tốt của anh Hạ Vũ.

Bà Thảo Trúc nhíu mày :

- Bác không hiểu sao con lại đi quảng cáo cho con nhỏ đó.
- Con nói đúng sự thật về Đoan Hảo . Anh Hạ Vũ và Đoan Hảo đã yêu nhau , bác nên tán thành cho họ.

Bà Thảo Trúc thở ra . Thúc Linh tấn công tiếp :

- Con nói về Đoan Hảo đâu có sai . Bác cũng thấy thế mà . Cưới Đoan Hảo cho anh Hạ Vũ là hợp nhất . Nếu bác cưới người con gái cho anh Hạ Vũ , sống không được , chưa gì họ đã ly dị , cuộc hôn nhân nhanh chóng đổ vỡ , bác chỉ khổ mà mọi người cũng khổ thôi.
- Bà Thảo Trúc lặng thinh . Không biết những lời Thúc Linh nói có làm bà nghĩ ngợi không . Thúc Linh biết không thể thuyết phục bà ngay được . Một người đàn bà chuộng giàu sang địa vị , hay phân biệt giai cấp như bà thì Đoan Hảo không phải là đối tượng để bà để mắt . Nhưng Thúc Linh cũng biết bà là một bà mẹ thương con , luôn nghĩ đến hạnh phúc của con . Bà sẽ sợ tai tiếng nếu con bà lấy vợ rồi lại ly dị.

Dựa vào điểm đó , Thúc Linh ôn tồn nói tiếp :

- Đoan Hảo sống bên cạnh bác hàng ngày , bác có thể tìm hiểu được tính nết cô ấy dễ dàng . Bác mà chọn những cô gái con nhà giàu khác , cháu thấy không ổn đâu.

Bà Thảo Trúc gật đầu :

- Nghe con nói , bác có nghĩ đến.
- Con nói thiệt . Nếu gặp người vợ như thế thì hôm sau Hạ Vũ sẽ ly dị ngay . Anh ấy không yêu những người đó . Chi bằng bác hãy đồng ý người anh ấy yêu.
- Chấp nhận Đoan Hảo, bác thấy thế nào ấy.

Nghe câu nói của bà Thảo Trúc, Thúc Linh mừng rơn :

- Có gì khó đâu bác.
- Bác chẳng biết gì về gốc gác nó.
- Ôi ! Bác đừng lo , có ba mẹ con bảo đảm.

Bà Thảo Trúc dứ tay trước mặt Thúc Linh :

- Bác chưa thấy ai kỳ quái như con . Sao lại lo cho Đoan Hảo ? Tính làm bà mai ha?

Thúc Linh nhoẻn miệng cười :

- Con luôn mong cho anh Hạ Vũ và Đoan Hảo hạnh phúc.
- Còn con thì sao ?

Thúc Linh hớn hở :

- Khi nào con với anh Nhã Trường đám cưới thì bác làm chủ hôn.

Bà Thảo Trúc lắc đầu :

- Thôi đi cô , đó là nhiệm vụ của anh chị Thúc Bằng . Tôi không dám.

Thúc Linh ôm vai bà Thảo Trúc :

- Có ba mẹ con , nhưng vẫn phải có bác chứng kiến.
- Tôi không chứng kiến . Ai bảo cô không chịu làm dâu của tôi.
- Đoan Hảo mới là dâu của bác.
- Tự dưng lại lo cho Đoan Hảo . Bộ nó hỏi lộ con hả ?

Thấy bà Thảo Trúc vui vẻ , Thúc Linh bật cười :

- Thấy việc thiện thì con làm, đâu cần Đoan Hảo hỏi lộ.

Bà Thảo Trúc ngó Thúc Linh :

- Lạ không ! Bàn chuyện hôn nhân mà bảo là việc thiện . Bác biết con và Hạ Vũ toa rập với nhau . Trong khi bác đã tính rồi , hai đứa lại tính khác . Cuối cùng phải thay đổi.

Thúc Linh ngọt ngào :

- Dạ con chỉ tính tốt cho bác và anh Hạ Vũ.

Rồi Thúc Linh vỗ tay mừng rỡ reo lên :

- Tức là bác thay đổi theo ý kiến của con . Bác hứa rồi đó nghe .
Anh Hạ Vũ với Đoan Hảo.

- Phải vậy thôi , bởi vì con không chịu mà.

Thúc Linh lém lỉnh :

- Con không chịu vì biết ông trời xe duyên Đoan Hảo với anh Hạ Vũ rồi.

- Bọn chúng bày xe thì có.

Ai xe duyên cũng được , miễn bà Thảo Trúc đồng ý . Thúc Linh rất vui , vì không ngờ lại thành công sớm thế . Đoan Hảo ơi ! yên tâm rồi đó . Và Hạ Vũ sẽ không phải căng thẳng khi chống đối lại bà Thảo Trúc.

...

Kể chuyện cho Hạ Vũ nghe xong , Thúc Linh kết luận :

- Mọi việc đang diễn ra tốt đẹp , anh lại làm rối tung lên tất cả . Bây giờ phải tính sao đây ?

- Anh đi tìm Đoan Hảo ngay.

Thúc Linh chợt nhớ :

- Thế vắng mặt Đoan Hảo , bác Thảo Trúc có hỏi gì không ?

Hạ Vũ gật nhẹ :

- Có , Anh nói Đoan Hảo đang làm việc cho ba em . Mẹ nói như vậy là tốt . Rồi mẹ sẽ rước cô ấy về.

- Bác đã đồng ý rồi , anh thấy chưa ? Chính anh lại là kẻ rắc rối khó chịu.

Hạ Vũ xua tay , vẻ ray rức :

- Thôi mà Thúc Linh . Chì chiết anh đến bao giờ đây ?

- Đến bao giờ anh tìm được Đoan Hảo.

Đến bao giờ anh tìm được Đoan Hảo ?? Câu hỏi làm Hạ Vũ nhức

nhối.

Bị Thúc Linh chỉ trích cũng phải thôi . Hạ Vũ cứ tự hỏi tại sao mình lại hẹp hòi , cố chấp như thế ? Làm thằng đàn ông mà không có lòng vị tha thật đáng trách.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 20

Bắt đầu cuộc tìm kiếm liên tục , tìm kiếm không mệt mỏi . Những ngõ đường thành phố , những nơi Hạ Vũ từng in dấu chân đến để viết phóng sự đều được bước tới nữa . Không người thân quen ở chốn này để nàng có thể tá túc , Hạ Vũ nghĩ Đoan Hảo làm một công việc nào đó quanh quẩn đây . Hạ Vũ chú ý cả những cửa hàng , hiệu ăn , nhưng bóng dáng Đoan Hảo vẫn biệt tăm.

Lang thang cả ngày và tối nào cũng trở về trong nỗi thất vọng rã rời , Hạ Vũ vô cùng ân hận . Thái độ hờ hững lạnh nhạt của Hạ Vũ làm cho Đoan Hảo tủi hờn bỏ đi . Giá như lúc đó Hạ Vũ bình tĩnh nói chuyện với Đoan Hảo thì bây giờ đâu đến nỗi thế này . Đúng là Hạ Vũ cư xử như một kẻ ích kỷ , kém cỏi.

Chắc chắn Đoan Hảo đã thất vọng về chàng . Hạ Vũ xót xa sầu não . Đoan Hảo như cánh chim mất hút Đoan Hảo đã xa tầm tay . Nỗi nhớ quay quắt . Bây giờ Hạ Vũ mới thấy yêu Đoan Hảo hơn lúc nào hết .

Đoan Hảo ơi ! Em đang ở phương trời nào ?

Hạ Vũ bận kiếm tìm nên ban ngày luôn vắng nhà , tối mịt mới về , có khi lại đi liên tục suốt mấy hôm . Bà Thảo Trúc thường phàn nàn :

- Thằng Hạ Vũ làm gì mà cứ đi suốt ngày suốt đêm không biết ?

Bao giờ Hạ Vũ cũng ngắn gọn trả lời mẹ :

- Con phải đi lấy tin, đi viết phóng sự mẹ ạ.

Bà Thảo Trúc chép miệng , cầu nhàu :

- Biết làm việc này cực khổ như thế , lúc trước chọn nghề khác có sướng hơn không.

Nghe thế , Trúc Mai chen vào châm chọc Hạ Vũ :

- Anh Hạ Vũ đã lỡ mang lấy nghiệp vào thân rồi mẹ Ơi.

Bà Thảo Trúc buông lời nhận định :

- Đi suốt ngày suốt đêm như thế, có vợ con nào chịu cho nổi.

Trúc Mai cười láu lỉnh :

- Tốt nhất , anh Hạ Vũ cưới vợ làm cùng công việc . Hai người cùng ngành mới hợp . Chị ấy khỏi ghen.

Hạ Vũ trừng mắt với Trúc Mai :

- Em biết gì mà nói . Chuyện của anh , cấm xen vào.

Thấy vẻ cau có của Hạ Vũ, Trúc Mai nhún vai :

-Xí, làm như em thích xen vào chuyện của anh lắm . Khó khăn nên hèn gì... ế.

Nói xong , Trúc Mai chạy tuốt . Bà Thảo Trúc chợt hỏi :

- Con bận việc hay túc trực bên nhà anh Thúc Bằng đó ?

Hạ Vũ đáp nhanh :

- Con ở bên ấy làm gì hở mẹ . Thúc Linh cũng đi làm suốt ngày , có nhà đâu.

Bà Thảo Trúc hóm hỉnh nói :

- Thúc Linh không có, nhưng Đoàn Hảo thì có nhà đấy.

Hạ Vũ lặng thinh. Cái tên Đoàn Hảo đang xé lòng Hạ Vũ . Bà Thảo Trúc và Trúc Mai không hiểu được tâm u uất của Hạ Vũ . Giá như Đoàn Hảo đang đứng trước mặt Hạ Vũ . Ước mơ lớn nhất hiện giờ của Hạ Vũ là được nhìn thấy Đoàn Hảo . Một Đoàn Hảo hiền hậu, dịu dàng chăm sóc bà Thảo Trúc . Một Đoàn Hảo duyên dáng làm chao đảo tâm hồn Hạ Vũ.

Bà Thảo Trúc bỗng nhắc :

-Tính gì thì nhanh lên đi con . Cứ bắt mẹ chờ mãi sao ?

Hạ Vũ trả lời cho qua :

- Từ từ chờ con xong việc đã mẹ.

Bà Thảo Trúc thở ra :

- Biết đến chừng nào con xong công việc đây.

Nếu không tìm được Đoàn Hảo , Hạ Vũ không biết phải nói với mẹ thế nào đây . Khi bà đã đồng ý chuyện Đoàn Hảo với Hạ Vũ thì Đoàn Hảo lại bật tăm. Ôi ! phải chi Đoàn Hảo biết được điều này sẽ vui mừng biết bao nhiêu.

Bác sĩ Thúc Bằng nheo mắt cười khi thấy Hạ Vũ :

- Rảnh ghé thăm bác hay đi phỏng vấn đây ?

Hạ Vũ cũng cười , đáp :

- Cháu cũng định phỏng vấn bác đấy.

Bác sĩ Thúc Bằng xua tay, lắc đầu :

-Tôi sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào của cậu đâu nhé.

Hạ Vũ vờ than :

- Như vậy là bác không hợp tác với cháu . Gay go cho cháu rồi.

Bác sĩ Thúc Bằng cười khà :

- Tôi chỉ trả lời một câu duy nhất với cậu là Thúc Linh đưa du khách đi

Tiền Gian rồi , không có nhà đâu mà tìm.

Hạ Vũ buông gọn :

- Dạ cháu tìm Đoàn Hảo ạ.

Vẻ ngạc nhiên , bác sĩ Thúc Bằng đưa mắt nhìn Hạ Vũ dăm dăm :

- Tìm Đoàn Hảo ? Thế cô ấy không ở bên nhà cậu sao ?

Nghĩa là Thúc Linh chưa nói gì , và bác sĩ Thúc Bằng cũng chưa biết chuyện . Hạ Vũ dăm lúng túng gãi đầu :

- Dạ cháu với Đoàn Hảo có chút hiểu lầm . Cháu tưởng Đoàn Hảo về bên đây với hai bác.

Bác sĩ Thúc Bằng lắc nhẹ :

- Đoàn Hảo không về đây . Hay là Đoàn Hảo đi với Thúc Linh về Mỹ Tho thăm quê nhà, lâu quá rồi còn gì.

Mắt Hạ Vũ sáng lên tia hy vọng . Phải rồi , có thể Đoàn Hảo về quê ở Mỹ Tho từ bấy lâu nay . Đoàn Hảo không đi với Thúc Linh , nhưng Hạ Vũ biết đến Mỹ Tho. Thúc Linh chắc sẽ tìm Đoàn Hảo giúp Hạ Vũ . Hôm nọ, Thúc Linh có gọi điện cho Hạ Vũ : " Linh đưa du khách đi tham quan nơi đâu cũng cố tìm kiếm bóng dáng Đoàn Hảo cho anh , nhưng Hảo cứ như là cách chim bay mất hút trong mây . Anh phải nghĩ cách đi "

Nghe bác sĩ Thúc Bằng nói, Hạ Vũ hỏi dồn :

- Bác có biết địa chỉ nhà Đoàn Hảo ở Mỹ Tho ?

Bác sĩ Thúc Bằng lại lắc đầu :

- Đoàn Hảo bảo cha mẹ , bà con họ hàng không còn ai, nên bác đâu có hỏi chỗ ở của nó làm chi.

Hạ Vũ than thầm :

- Tiếc thật ! Giờ chẳng biết làm sao.

Rồi chàng quả quyết :

- Dù thế nào, cháu cũng phải về Mỹ Tho tìm Đoàn Hảo.

Như chợt nhớ , Bác sĩ Thúc Bằng nói :

- À, cũng có thể bác gái biết . Để bác hỏi xem sao.

Nói rồi , ông đi gọi bà Thúc Bằng lên . Vừa thấy Hạ Vũ , bà vui vẻ :

- Hạ Vũ mới đến chơi hả cháu ? Chị Thảo Trúc vẫn khỏe chứ ?

- Dạ.

Hạ Vũ chưa đáp xong thì ông Thúc Bằng lật đật hỏi bà :

- Bà có biết địa chỉ nhà Đoàn Hảo ở Mỹ Tho không ?

Bà Thúc Bằng ngẫm nghĩ rồi như nhớ ra :

- Nghe Đoàn Hảo nói nhà ở cạnh con sông.

Ông Thúc Bằng kêu lên :

- Số nhà cụ thể kia, chớ con sông thì ở đâu chẳng có . Biết làm sao tìm được.

Bà Thúc Bằng lộ vẻ lo lắng :

- Ủa ! Ông hỏi nhà Đoàn Hảo chi vậy ? Có chuyện gì à ?

Ông Thúc Bằng hướng mắt sang Hạ Vũ :

- Cậu này hỏi có chuyện, chứ tôi hỏi làm chi.

Bà Thúc Bằng lại hỏi Hạ Vũ :

- Cháu định viết bài gì đó, Hạ Vũ ?

Ông Thúc Bằng nhăn mặt nhìn vợ :

-Có viết bài gì đâu . Bà lại méo mó nghề nghiệp của Hạ Vũ rồi.

Như đứng trên ổ kiến lửa , lòng dạ bồn chồn , bứt rứt, Hạ Vũ đáp nhanh :

- Vâng , cháu định viết bài đó bác à.

Nói rồi Hạ Vũ đột ngột xin phép ông bà bác sĩ Thúc Bằng ra về . Bà

Thúc Bằng đưa mắt ngó theo , vẻ ngạc nhiên :

- Cái thẳng , có việc gì mà lật đật dữ vậy.

Ông Thúc Bằng cười cười với bà :

- Bà không nghe Hạ Vũ bảo đi viết bài đó ư ?

Bà Thúc Bằng vẫn không khỏi thắc mắc :

- Hạ Vũ viết bài gì ? tại sao lại hỏi địa chỉ nhà Đoan Hảo ?

-Ôi ! Nghề nghiệp cậu ấy mà.

Bà Thúc Linh vẫn chưa chịu :

- Sao Hạ Vũ không hỏi ngay Đoan Hảo, lại đi hỏi ông với tôi ?

Trước câu hỏi rất hợp lý của bà Thúc Bằng , ông chỉ cười trừ, rồi ông cũng khéo léo đáp :

- Đó là bí mật nghề nghiệp.

Bà Thúc Bằng lắc đầu :

-Tôi thật không hiểu gì cả.

Ông Thúc Bằng nheo nheo mắt với bà giọng vui vẻ :

- Rồi bà sẽ hiểu thôi . Tuổi trẻ chúng nó luôn dành bất ngờ cho mấy ông bà già mình đó.

- Tôi vẫn không hiểu ông nói gì.

Mặt ông Thúc Bằng thật tươi :

- Tôi bảo bà chuẩn bị gả Đoan Hảo đó.

Bà Thúc Bằng ngơ ngác :

- Sao ?

- Bà vẫn không hiểu gì ư ? Kể cũng lạ . Lúc trước , thấy Hạ Vũ với Thúc Linh thân nhau ,tôi cứ ngỡ mình sẽ làm sui với anh chị Thảo Trúc.

Bà Thúc Bằng chen ngang :

- Nhưng con gái mình lại yêu Nhã Trường.

Ông Thúc Bằng gật gù , tiếp lời bà :

- Còn Hạ Vũ với Đoan Hảo.

Bà Thúc Bằng hỏi nhanh :

- Thế à ? Liệu chị Thảo Trúc có đồng ý không ?

Ông Thúc Bằng cười khà, giọng quả quyết :

- Chị Thảo Trúc phải đồng ý thôi . Cưới vợ cho Hạ Vũ chứ có phải cho chị ấy đâu.

- Ông nói cứ như đã xong mọi chuyện.

- Thì xong.

Như hiểu ra , bà Thúc Bằng gật gù :

- Như vậy , Hạ Vũ hỏi thăm nhà Đoan Hảo ở Mỹ Tho để bước tới đó à ?

- Đoan Hảo chẳng còn ai . Tôi với bà sẽ lo cho nó.

Bà Thúc Bằng lại thắc mắc :

- Thế Hạ Vũ về Mỹ Tho làm gì cho mắc công ?

- Hạ Vũ có việc riêng . Bà đừng thắc mắc chuyện của Hạ Vũ.

Ông Thúc Bằng đáp lời bà với vẻ yên tâm . Ông tin rằng một chút hiểu lầm nhỏ rồi sẽ đi qua . Tuổi trẻ yêu đương giận dỗi vu vơ , khoảng cách vắng nhau là chuyện thường tình . Với tình yêu ngùn ngụt trong trong, có gì mà tuổi trẻ không vượt qua . Chợt nhớ câu nói của Thúc Linh , ông bật cười một mình . Thấy Thúc Linh với Nhã Trường , ông bảo :

- Ba tưởng con yêu Hạ Vũ.

Thúc Linh cười , đáp :

- Ông trời xe duyên con với Nhã Trường chứ không phải với Hạ Vũ đâu ba.

- Thế ông trời xe duyên Hạ Vũ với ai ?

- Với Đoan Hảo.

Qua Thúc Linh , ông mới biết tình cảm của Hạ Vũ với Đoan Hảo .

Thế cũng tốt . Chuyện của bọn trẻ sông sẽ , chẳng trở ngại gì . Rồi sẽ kết thúc vui vẻ như ý.

Ông phần khởi nói với bà :

- Ngay từ bây giờ, bà chuẩn bị cho hai cô con gái đi là vừa.
- Tôi cũng đang mong cho tụi nó tiến tới nhanh nhanh . Nhưng có nghe Thúc Linh nói gì đâu , sốt cả ruột.
- Thúc Linh chưa, thì chuyện Đoan Hảo trước.

Bà Thúc Bằng buông câu nhận định :

- Hạ Vũ yêu Đoan Hảo thật tốt . Con bé rất dễ thương . Mong rằng nó sẽ luôn được hạnh phúc.

Hạ Vũ vội đi Mỹ Tho nên đâu hay ông bà bác sĩ Thúc Bằng bàn chuyện của chàng và Đoan Hảo . Hai bà cứ say mê nói mãi chuyện tình yêu và sự kết thúc tốt đẹp của hai người.

Chẳng biết kết thúc ra sao khi mà Hạ Vũ vẫn còn lang thang về phố nhỏ kiếm tìm Đoan Hảo.

Bao ngôi nhà cạnh dòng sông, ngôi nhà nào là của Đoan Hảo ? Khó khăn nào Hạ Vũ cũng vượt qua . Nhưng việc kiếm tìm này gian truân quá , mong manh quá, như mò kim đáy biển . Chẳng ai biết Đoan Hảo cả.

Không tìm được Đoan Hảo , trở về thành phố , Hạ Vũ chỉ còn một cách duy nhất là đăng báo nhắn tin cho Đoan Hảo . Việc này, lẽ ra Hạ Vũ đã phải làm ngay khi Đoan Hảo bỏ đi . Bây giờ thì đã muộn . Tuy nhiên , Hạ Vũ vẫn hy vọng.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 21

Ngày nghỉ Đoan Hảo ghé Liên Quế chơi . Vừa thấy Đoan Hảo , Liên Quế trách ngay :

- Dữ hông ! hôm nay mới thấy bóng mi . Bộ mi định ở mãi trong xí nghiệp sao chứ ?

Đoan Hảo cười tươi :

- Ta định đến đây mỗi ngày , nhưng ngại mi với anh Khiết Nam mắc bận tiếp bệnh nhân.

Liên Quế liếc Đoan Hảo , dài giọng :

- Mi làm như ta bận khám bệnh rồi chẳng có thời gian dành cho bạn bè.

- Hẳn nhiên rồi, vì ông bà bác sĩ nào chẳng mong phòng mạch luôn đầy bệnh nhân.

Liên Quế giờ nắm tay dứ dứ trước mặt Đoan Hảo :

- Chỉ có mi vô lương tâm mới nói thế , còn ta luôn mong cho mọi người khỏe mạnh.

Đoan Hảo rút cổ :

- Chà ! Làm bộ tốt dữ . Thử một ngày phòng mạch vắng ngắt, không một bệnh nhân, xem mi có kêu ca không ?

Liên Quế tinh nghịch :

- Ta chỉ kêu ca khi mi lười ghé đây chơi và bế con bé Quế Châu của ta thôi.

- Xí ! Lợi dụng ta trông con cho mi.

- Để xem ai lợi dụng . Ta cho bế ké còn không biết ơn...

Liên Quế nói xong , cười giòn . Đoan Hảo rất thích nhìn Liên Quế, một người bạn đang viên mãn , hạnh phúc.

- Bé Quế Châu đâu rồi ?

- Anh Khiết Nam đang dắt nó đi chơi lòng vòng đâu đó.

Rồi Liên Quế nói thêm, vẻ vui sướng , tự hào :

- Anh Khiết Nam cưng con lắm , mà con bé cũng thích đeo theo cha.

Đoan Hảo đùa :

- Nghe nói là biết mi không tròn trách nhiệm làm mẹ.

Liên Quế lườm Đoan Hảo :

- Nè, phê phán sai coi chừng ta trị tội mi đó nghe.

- Ta mà nói sai ?

Liên Quế gật đầu :

- Chứ sao . Suốt ngày ở trong xí nghiệp nên đâu thấy ta là một bà mẹ cực kỳ tốt.

Đoan Hảo lại châm chọc :

- Tốt mà cứ gởi cháu cho bà nội giữ.

-Tại nội yêu cháu, thích được trông nom săn sóc.

- Mi là kẻ đại phúc nhất trần gian.

Nghe Đoan Hảo buông câu nhận xét , Liên Quế đưa mắt nhìn bạn, vừa xót xa vừa thương cảm . Hơn ai hết , Liên Quế hiểu rất rõ nỗi

lòng của Đoan Hảo . Thôi không đùa nữa , Liên Quế nghiêm túc hỏi :

- Sao công việc của mi ở xí nghiệp thế nào ? Chắc là tiến bộ nhiều.

Đoan Hảo từ tốn đáp:

- Ta kết toán sổ sách chứ có چرا bào đực đẽo cắt gọt gì đâu mà tiến bộ.

Liên Quế bật cười :

- Thế mà ta cứ tưởng mi đang miệt mài sản xuất gạo dừa.

Đoan Hảo thiệt tình :

- Ta cũng muốn sản xuất lắm chứ , nhưng học hoài mà chẳng gọt nổi cái gọt tàn thuốc.

Liên Quế kêu lên :

-Trời đất ! Mi định kiếm ông chồng ghiền thuốc nặng hay sao mà tính sấm gọt tàn ? Y sĩ cấm hút thuốc nghe chưa.

Đoan Hảo nhăn mày :

- Khổ qua bà ơi ! Chưa gì đã xuyên tạc . Người ta thích những món đồ đẹp.

Liên Quế tuôn một hơi :

- Nhiều món đẹp như là con khỉ nè , bình hoa, bình trà, tách, chén đĩa , muỗng , cả kẹp tóc nữa... Thiếu gì món sao không thích, lại thích cái gọt tàn thuốc ?

- Món gì, ta cũng thích hết.

- Lại ba phải rồi . Nhưng thích thì cứ ráng đẽo gọt cho được một món đi.

Đoan Hảo cười tinh nghịch :

- Ta sẽ cố gắng chọn một món dễ nhất là đôi đĩa bếp để đẽo gọt .

Khi nào làm xong ta sẽ tặng vợ chồng mi.

Liên Quế cũng lém lỉnh đáp lại :

- Ta cũng ráng chờ nhận đôi đĩa bếp từ bàn tay vụng về của mi.

Đoan Hảo hỏi lại :

- Mi chê ta vụng về , vậy bàn tay mi có khéo léo hơn không ?

- Ta biết làm đũa ăn cơm đó.

Đoan Hảo cười xòa:

-Hay nhỉ ?

Rồi Đoan Hảo bình luận :

- Kể ra, con người giỏi ghê hén Liên Quế. Từ gạo dũa mà chế biến ra đủ thứ mặt hàng.

- Bởi thế, khách nước ngoài mới ưa chuộng . À, mà mi có giới thiệu hàng với khách nước ngoài không ?

- Khâu đó có người làm mà . Ta chỉ có khả năng thống kê, kết toán sổ sách.

Đang nói chuyện vui vẻ với Liên Quế, bất chợt Đoan Hảo hạ giọng, ngậm ngùi :

- Đời ta mà không mi với dì Nhạn, không biết sẽ trôi nổi về đâu . Một việc làm nhẹ nhàng, một chỗ dung thân yên ổn giúp ta trốn tránh cuộc sống đầy cay đắng này.

Liên Quế nhìn Đoan Hảo , vẻ ái ngại :

- Mi lại bi quan rồi . Việc gì phải trốn chạy cuộc sống ? Cứ sông một cách đường hoàng, bình thản.

Giọng Đoan Hảo chùng xuống thấp :

-Làm sao ta bình thản được chứ.

Liên Quế choàng tay qua vai Đoan Hảo động viên :

-Hãy quên hết chuyện cũ đi ! Mọi việc bắt đầu lại từ đầu , cuộc sống mới đang chờ đợi mi.

Đoan Hảo nín thinh . Nàng chẳng mong một cuộc sống mới làm gì, chỉ muốn được yên thân . Đừng ai biết đến Đoan Hảo bất hạnh đáng thương, cũng đừng ai thương hại Đoan Hảo . Đoan Hảo nghiêm túc

trả lời Liên Quế :

- Giờ đây , ta chỉ muốn ở ẩn.
- Ta sẽ kéo người ra khỏi kiếp sống ẩn dật đó.

Rồi Liên Quế phán tiếp :

- Có một người đàn ông rất rộng lượng tốt bụng, rất đỗi yêu mi.

Đoan Hảo lắc mạnh đầu :

- Mi đừng nói chuyện đó với ta, ta chán ngán lắm rồi.

Liên Quế tỏ ra hào hứng :

- Mi không muốn nghe , ta vẫn có bổn phận nói dùm cho người ta .
- Anh chàng Khải Thuần đang cảm mến mi nặng đấy.

Đoan Hảo bịt tai lại :

- Đừng . Hãy để anh ta giữ vẹn tấm chung tình với người đã chết.

Liên Quế nghiêm nghị :

- Bây giờ, anh ta đã nhận ra rằng, chung tình với người còn sống mới có ích lợi , chứ chung thủy với người chết thì có nghĩa lý gì.

- Mi nói bậy quá, Liên Quế ơi.

- Ta nói thật đó . Anh Khải Thuần yêu mi . Anh ấy tâm sự với mẹ .

Nhờ mẹ làm nhịp cầu... nối liền...

Giọng Đoan Hảo như van lơn :

- Ta sợ lắm . Đừng nói với ta chuyện đó . Liên Quế ạ.

Liên Quế vẫn tiếp tục nói :

- Có gì mà sợ ? Mi phải nghe để biết rõ lòng người ta chứ Đoan Hảo . Anh Khải Thuần bảo với mẹ là rất yêu vẻ trầm lặng và sự hiền hậu, dịu dàng của mi.

Đoan Hảo khỗ sở :

- Mi đừng nói gì về anh ta nữa . Lòng ta đã khép rồi.

Liên Quế nhìn Đoan Hảo, cười nhẹ :

- Mi còn trẻ , đời còn dài . Ai cho phép mi tắt lửa lòng hử Đoan Hảo ?
Mi định làm tan nát trái tim của anh Khải Thuần ư ?

- Không có ta, anh ấy vẫn sống , tim vẫn đập.

Liên Quế chép miệng :

-Không biết phải nói thế nào cho mi chịu nghe đây . Sao mi khô khan vậy Đoan Hảo ?

Đoan Hảo trầm tư một lúc rồi đáp :

-Mi bảo ta lạnh lùng , khô khan hay gì gì cũng được . Ta biết phận mình , Liên Quế ạ . Có người đàn ông nào bao dung, rộng lượng chấp nhận ta không, khi họ đã biết rõ sự thật . Ta biết rõ thân mình . Ta sợ phải chuốc lấy sự bẽ bàng , tủi nhục.

- Mi tưởng người đàn ông nào cũng như Hạ Vũ sao ?

-Ai cũng vậy.

-Anh Khải Thuần khác chứ .

- Khải Thuần cũng vậy . Ta tránh anh ta luôn.

- Điên !

Đâu phải Đoan Hảo không biết lòng Khải Thuần , nhưng vết thương lòng chưa lành, Đoan Hảo rất sợ chuyện cũ tái diễn.

Đâu phải Đoan Hảo chỉ nghe từ miệng Liên Quế, mà cô cũng đã nghe chính Khải Thuần thổ lộ.

- Bác Sang khen Đoan Hảo làm việc rất tốt , mọi hồ sơ sổ sách đều chu đáo . Đoan Hảo giúp bác thật nhiều.

-Bác Sang quá khen , tôi chỉ làm tròn bổn phận.

Khải Thuần có vẻ văn hoa :

-Nếu con người chỉ sống vì bổn phận mà không có tình cảm thì tẻ nhạt biết chừng nào . Với Đoan Hảo thì anh biết, em không bao giờ tẻ nhạt.

Đoan Hảo điềm nhiên :

- Tôi rất bình thường.

- Đoan Hảo bình thường một cách dễ thương.

Khải Thuần nói và đưa mắt dăm dăm nhìn Đoan Hảo . Đoan Hảo né tránh . Giọng Khải Thuần vẫn tiếp tục với vẻ trầm ảm :

-Em quan tâm đến người khác, chứng tỏ em đâu có tẻ nhạt.

Đoan Hảo lắc đầu :

-Tôi chỉ sống cho mình, chứ chẳng quan tâm đến ai đâu anh.

-Quan tâm đến anh.

Nghe Khải Thuần nói, Đoan Hảo hơi bực , ngồi nín thinh không nói gì . Khải Thuần sôi nổi nói tiếp :

-Ngay lần đầu gặp em, em đã ân cần động viên , an ủi anh . Anh thấy em là một cô gái rất tốt.

Nếu biết sự thật về tôi, anh sẽ không khen như thế . Đoan Hảo thăm nhủ trong lòng và nín lặng . Đoan Hảo không muốn nghe Khải Thuần nói gì nữa cả . Nhưng dường như không hiểu điều đó, nên anh chàng vẫn cứ thao thao :

- Em là cô gái có trái tim nhân hậu . Em luôn quan tâm giúp đỡ người khác , trong xí nghiệp thì rất cởi mở , hòa nhã với mọi người . Anh rất yêu quý sự dịu dàng , nhân hậu của em.

Nghe Khải Thuần tán dương ca tụng mình , Đoan Hảo lúng túng phủ nhận :

- Anh đã sai lầm khi ca ngợi tôi . Tôi không được như anh nói đâu.

Khải Thuần nở nụ cười :

-Sự thật còn hơn anh nói nữa kia . Anh luôn quan sát em.

Đoan Hảo nóng mặt :

-Ai cho phép anh theo dõi tôi ?

Khải Thuần đĩnh chính :

-Không phải theo dõi . Anh muốn nói là em đã chinh phục được trái tim bằng giá của anh.

Đoan Hảo nghiêm giọng :

- Anh lại nói nhảm nữa rồi . Tôi nghĩ trái tim anh mãi dành cho chị Nhã Vy.

Khải Thuần gật đầu xác nhận :

- Đúng , Anh luôn nhớ đến Nhã Vy . Nhưng cô ấy đã chết . Anh không còn sống trong mộng ảo nữa . Anh đã rung động trước bóng hình em . Đoan Hảo ! Cảm ơn em đã đến nơi đây.

Không một chút xúc cảm , Đoan Hảo vẫn trơ ra trước lời tỏ tình đột ngột của Khải Thuần . Tin Khải Thuần hay không , Đoan Hảo cũng không bao giờ chấp nhận.

Những lời cháy bỏng nồng nàn của Khải Thuần chỉ vang lên trong phút giây bông bột rồi sẽ như cơn gió bay đi khi Khải Thuần biết sự thật về Đoan Hảo.

- Liên Quế ơi ! Ra xem báo mới có mẩu nhắn tin cho Đoan Hảo nè.
Dắt con đi chơi về, vừa vào đến cổng Khiết Nam đã cất tiếng gọi to .
Chợt thấy Đoan Hảo , Khiết Nam mừng rỡ :

-Ồ ! Có Đoan Hảo đây , may quá.

Nói rồi Khiết Nam chìa tờ báo ra . Đoan Hảo chưa kịp cầm, Liên Quế đã nhanh tay đón lấy :

-Đâu ? Đâu ? Xem ai nhắn cho Đoan Hảo đây.

Đoan Hảo hồi hộp nhìn theo tờ báo, trong khi Liên Quế cố nhả nhả lật tờ báo tìm kiếm.

Khiết Nam giục :

- Em đọc nhanh đi . Đoan Hảo sốt ruột rồi kìa.

Liên Quế chậm rãi đọc : " ĐOAN HẢO ! EM Ở ĐÂU ? VỀ NHÉ . MẸ ĐAU NẶNG . ANH , HẠ VŨ "

Đoan Hảo ngỡ ngàng khi nghe đọc mẩu tin . Còn mặt Liên Quế như quả bóng bị xì hơi , cất tiếng bình phẩm :

- Tưởng ai nhắn cho Đoan Hảo , hóa ra là anh ta . Nhắn tìm Đoan Hảo chi vậy ?

Đoan Hảo chưa chát :

- Mi không thấy sao ? Mẹ anh ta đau, cần người săn sóc.

Liên Quế nhún vai :

-Cần người hầu hạ bà mẹ thì đăng báo tìm, có sao lại réo Đoan Hảo về cơ chứ?

Khiết Nam chen vào :

- Mẹ đau chỉ là lý do . Anh nghĩ chủ yếu Hạ Vũ muốn tìm gặp Đoan Hảo.

Liên Quế chau mày, giọng bức tức :

- Anh ta không có lý do gì để gặp Đoan Hảo cả.

Khiết Nam nhìn vợ :

- Em mới lạ ,

- Anh không biết chuyện riêng của Đoan Hảo đâu.

Nghe hai vợ chồng Liên Quế bàn luận, Đoan Hảo lên tiếng :

- Ta chẳng quan tâm đến mẩu nhắn tin khó ưa này đâu.

Liên Quế chợt nói :

- Coi chừng cần mi về hầu hạ mẹ nên anh ta đi lòng sục khắp nơi để tìm đó.

- Ta trốn thì làm sao tìm được . Đừng hòng gặp.

Liên Quế bỗng hỏi nhỏ :

- Có khi nào anh chàng này lặn lội về xí nghiệp của bác Sáng làm

phóng sự không ?

- Anh ta thường viết về đề tài xã hội chứ không phải về kinh tế.
- Xã hội hay kinh tế gì vẫn về xí nghiệp của bác Sáng được chứ . Mi coi chừng đó . Anh ta đến , mi trốn không kịp đâu.

Đoan Hảo thản nhiên đáp :

- Trốn không kịp thì cứ gặp.

Liên Quế liếc nhìn Đoan Hảo :

- Vậy mà làm bộ nói anh chàng khó nên không muốn gặp . Ta lo quá . Gặp mi, chắc anh ta sẽ rinh về Sài Gòn luôn.

Đoan Hảo giọng quả quyết :

- Ta không bao giờ về thành phố với anh ta đâu.
- Nói thì nhớ đó nha . Ta nghi mi sẽ xiêu lòng khi gặp anh ta quá.

Đoan Hảo nín lặng . Đoan Hảo không hề nghĩ là sẽ gặp lại. Hạ Vũ . Nhớ đến Hạ Vũ thì Đoan Hảo cảm thấy bất an . Liên Quế chỉ đùa chứ Hạ Vũ chẳng tìm Đoan Hảo đâu . Anh ta nhắn tin chỉ vì bà mẹ chứ không vì Đoan Hảo.

Thấy Đoan Hảo nín thinh không nói gì, Liên Quế khẽ hỏi :

- Ta hỏi thật . Mi có quên anh Hạ Vũ được không ?

Có quên Hạ Vũ được không ? Đoan Hảo đã luôn tự hỏi lòng mình .

Trong lúc Đoan Hảo đơn độc, Đoan Hảo héo sầu thì Hạ Vũ đến bên đời Đoan Hảo . Hạ Vũ là tia nắng ấm bừng lên xua tan giá băng, lạnh lẽo .

Bên Hạ Vũ, tim Đoan Hảo đập khác thường , niềm vui náo nức vây quanh.

Những giây phút bên Hạ Vũ, đi chơi với Hạ Vũ đã trở thành kỷ niệm ngọt ngào . Tuy thời gian ngắn ngủi nhưng cũng đủ đọng đầy nỗi nhớ.

Mỗi lần khoát tay Đoan Hảo cùng ra khỏi nhà, Hạ Vũ hay nói :

- Mẹ chiếm lĩnh thời gian ở bên em nhiều hơn anh . Anh khiêu nại vì mình ít ỏi quá.

Đoan Hảo tựa vào vai Hạ Vũ:

- Không được than . Thời gian ít ỏi hiếm quý thì hãy lo tận hưởng.

Hạ Vũ siết nhẹ tay Đoan Hảo:

- Ngu sao không tận hưởng . Anh chỉ muốn dắt em đi luôn , khỏi về nhà để mẹ khỏi giành.

Đoan Hảo đâm vào lưng Hạ Vũ thùm thụp :

- Anh nói kỳ ghê.

- Không phải sao ? Lần nào đưa em đi chơi , đi phố phải kiếm có này nọ . Hoặc là về thăm bác Thúc Bằng hoặc là đi chợ mua sắm.

Đoan Hảo cười dễ dãi :

- Có gì cũng được , miễn chúng ta được đi chơi bên nhau là vui rồi.

Khi đã nổ máy xe rồi , Hạ Vũ cất tiếng hỏi :

- Bây giờ được ở bên nhau rồi, em muốn đi chơi ở đâu ?

Đoan Hảo đáp nhanh , không nghĩ ngợi :

- Đưa em đến nơi nào có sông nước.

Hạ Vũ châm chọc :

- Để đỡ nhớ quê hả ? Nghe nói là biết em sinh ra ở chín tỉnh đồng bằng sông Cửu Long.

Đoan Hảo cười khúc khích :

- Một tỉnh thôi cũng đủ cho anh tìm đồ mất , mỗi chân.

Hạ Vũ vui vẻ :

- Em ở nhà anh rồi, đâu cần tìm kiếm chi nữa.

- Lỡ em thất lạc ?

- Anh sẽ nhắn tin tìm trẻ lạc.

- Em không đọc tin.
- Bộ không biết chữ hả ?
- Không.
- Để anh làm thầy giáo dạy em nghe.
- Đừng ham !

Hạ Vũ nhăn mặt :

- Ối ! Em làm anh mừng hụt rồi . Anh đã định làm thầy giáo dạy em nhiều thứ.

Đoan Hảo thúc vào lưng Hạ Vũ :

- Bộ nói em dốt lắm sao mà đòi dạy hoài vậy ?

Hạ Vũ cười hì hì :

- Anh chỉ muốn dạy em học yêu.

Đoan Hảo đỏ mặt :

- Không thèm học.

Hạ Vũ năn nỉ :

- Học đi mà , dễ lắm.
- Dễ thì anh học đi.
- Thế em muốn học gì ?

Đoan Hảo buông gọn :

- Học luật đi đường.

Hạ Vũ cười phá lên :

- Trời ạ ! Bộ em sợ đi lạc thật hả ?

Đoan Hảo đáp tỉnh bơ :

- Không biết đường thì sợ lạc chứ sao.
- Đừng lo . Em chứ hỏi thăm mấy anh công an.

Nói rồi , Hạ Vũ thôi cười , đưa tay ra nắm lấy tay Đoan Hảo, giọng nghiêm túc :

- Em đã ở nhà anh rồi thì không phải sợ lạc đâu.

Đoan Hảo bật hỏi :

- Bộ nhà anh rồi không đi lạc hả ?

- Lạc làm sao được ? Anh đâu cho em ra khỏi nhà một mình.

Đoan Hảo giãi bày :

- Anh định không chế em à ? Không được đâu.

Hạ Vũ phân trần :

- Đâu có không chế . Anh chỉ hộ tống và bảo vệ em thôi . Bằng chứng là bây giờ anh đang làm tài xế đưa em dạo khắp phố phường nè.

- Dạo khắp phố phường mà em chẳng thấy gì hết.

- Thế này giờ em làm gì ?

- Em nói chuyện với anh.

- Thế bây giờ em ngắm phố xá đi.

Đoan Hảo lắc nhẹ :

- Khỏi . Anh hãy đưa em đến chỗ có sông nước đi . Em thèm được...

Hạ Vũ cắt ngang khi Đoan Hảo chưa dứt lời :

- Chắc em đang thèm được... tắm sông . Được rồi, em sẽ toại nguyện.

Đoan Hảo phản ứng :

- Anh kỳ quá.

Hạ Vũ dừng xe ở bến Bạch Đằng . Tới nơi, đưa tay chỉ ra xa . Hạ Vũ khôi hài:

- Có sông nước rồi đấy . Em tha hồ... tắm đi.

Đoan Hảo nở nụ cười hiền hậu :

- Ngắm chứ không phải tắm.

Hai người ngồi trong quán nhìn ra . Chiều tím mênh mông . Dòng

sông bao la ngập ngừng xuôi chảy . Mặt nước lao xao . Nơi bến sông, tàu thuyền tấp nập.

Đoan Hảo chạnh nhớ quê nhà . Con sông trước cửa nhà bình yên vắng vẻ . Nước trôi êm ả hiền hòa . Con sông mà Đoan Hảo xa cách từ lâu . Mỗi lần nhớ đến, nỗi đau càng thêm xé lòng , nhức buốt con tim.

Ở bên Hạ Vũ , Đoan Hảo muốn quên tất cả . Mọi việc cũ xảy ra trong cơn chiêm bao đã xóa mờ .Ngây ngất trong tình yêu nồng thắm với Hạ Vũ , Đoan Hảo xem như chẳng có cơn ác mộng kinh hoàng đó . Tình yêu đầu đời cháy bỏng như tia lửa , sức nước hương thơm. Nhưng rồi sự thật vẫn phủ phàng . Hạnh phúc đâu dành cho Đoan Hảo . Chuyện cũ vẫn phải nhắc , cơn ác mộng kinh hoàng vẫn phải kể . Tất cả không bao giờ tan biến mà mãi mãi còn đó . Nó như bức tường rêu phong kiên cố, thành trì vững chắc ngăn cản không cho Đoan Hảo đến với tình yêu và cuộc sống tươi vui.

Tưởng rằng sẽ ở bên Hạ Vũ, nhưng rồi phải chia xa . Hạ Vũ nói là ở nhà chàng, Đoan Hảo sẽ không thất lạc . Thế mà giờ đây , Đoan Hảo lại lưu lạc ở xứ Bến Tre xa lạ này . Hạ Vũ có đóai hoài, có tìm kiếm không ?

Cầm tờ báo, Đoan Hảo thần thờ đọc mẫu nhắn tin . Bà Thảo Trúc đau thì gia đình kiếm người chăm sóc , cần gì Hạ Vũ nhắn tin tìm Đoan Hảo . Về ư ? không bao giờ . Về để thấy sự ghẻ lạnh của Hạ Vũ , làm sao Đoan Hảo chịu được thái độ hờ hững khinh thường của Hạ Vũ.

Tâm tư Đoan Hảo đầy xáo trộn . Mẫu nhắn tin đã làm Đoan Hảo bối rối . Những ngày tháng bên cạnh Hạ Vũ lại hiện về . Dù giận hờn xót đau, nhưng vẫn còn cào nỗi nhớ.

Thấy Đoan Hảo cứ trầm ngâm ngồi nhìn tờ báo , Liên Quế lên tiếng :

- Nói không quan tâm đến mẩu nhắn tin mà sao đọc hoài chẳng chịu rời bỏ tờ báo vậy Đoan Hảo ?

Rồi Liên Quế trêu ghẹo :

- Đọc mãi xem có thấy bóng hình anh ấy không chứ gì ?

Đoan Hảo cải chính :

- Ta đọc xem anh ta muốn gì.

Liên Quế nháy mắt với Đoan Hảo :

- Muốn về nhà anh ta ngay chứ còn muốn gì nữa.

- Đừng tưởng muốn là được.

- Biết đâu đó.

Liên Quế đáp rồi ngoảnh Đoan Hảo một lúc lâu :

-Ta hỏi thiệt . Mi vẫn còn yêu anh Hạ Vũ phải không ? Nhìn mi là ta biết, mi không thể quên anh ta.

- Ai nói ?

- Ta nói . Bởi thế, mi mới từ chối anh Khải Thuận.

Đoan Hảo đồng dục tuyên bố :

- Ta từ chối tất cả.

- Trừ Hạ Vũ.

- Cũng thế thôi.

Liên Quế phì cười :

- Nếu bây giờ anh Hạ Vũ đứng đây , mi sẽ không nói thế đâu.

Mắt Đoan Hảo lộ vẻ dăm chiêu :

- Chuyện của ta, ta biết giải quyết thế nào , Liên Quế a.

Bất chợt, Liên Quế hỏi :

- Thế mẩu nhắn tin, mi giải quyết thế nào đây ?

- Im lặng và không về.

Liên Quế lại trêu chọc :

-Í ! Cứu người quan trọng lắm . Mi phải về làm nhiệm vụ.

Đoan Hảo xua tay :

- Nhiệm vụ y sĩ của mi thì đúng hơn.

Liên Quế bẻ lại :

- Nên nhớ, người ta cần Đoan Hảo , chứ không cần y sĩ Liên Quế.

- Mi vẫn thay thế được , để săn sóc người bệnh mà.

Liên Quế trở giọng trêu ghẹo :

- Người bị bệnh... yêu cầu phải đúng đối tượng săn sóc . Không thể được đâu.

Đoan Hảo la :

- Mi nói bậy hoài, Liên Quế ời.

Liên Quế trở nên nghiêm túc :

- Thôi không đùa nữa . Ta nghi ông Hạ Vũ kiếm chuyện nhẩn mi về . Không phải mẹ đau mà ông ấy đau vì nhớ mày đấy.

Đoan Hảo lắc đầu ngầy nguậy :

- Mười anh ta đau, ta cũng không về.

- Nói thì nhớ nghe . Ta tin mi không sắt đá mãi được đâu.

- Chẳng những sắt đá mà ta còn bằng giá nữa kia.

Nghe câu tuyên bố đồng dục của Đoan Hảo, Liên Quế phán ngay :

-Sắt đá cũng mềm, bằng giá rồi cũng tan.

- Còn lâu.

Nói rồi, Đoan Hảo quày quả ra về, trên tay vẫn còn cầm tờ báo quên trả lại . Liên Quế nhìn theo mỉm cười vu vơ.

oOo

- Ủa Đoan Hảo ! Đoan Hảo ở đây hả ?

Đang ngồi xem mấy người thợ tỉ mỉ chạm khắc những món đồ chơi

bằng gáo dừa , Đoan Hảo giật mình khi nghe tiếng gọi . Ngẩng lên, Đoan Hảo càng ngạc nhiên khi thấy Thúc Linh đứng đấy tươi cười cùng mấy người khách du lịch.

Thúc Linh nhào đến , ôm chầm lấy Đoan Hảo , giọng mừng rỡ :

- Đoan Hảo ở đây ư ? Báo hại mình đi tìm hụt hơi mà không gặp.

Đoan Hảo thờ ơ hỏi :

- Thúc Linh tìm Đoan Hảo làm gì ?

Thúc Linh lắc lắc tay Đoan Hảo :

- Linh tìm Hảo phụ anh Hạ Vũ.

- Bác Thảo Trúc bệnh nên tìm Hảo về phải không ?

Thúc Linh không trả lời mà hỏi lại :

- Bộ đợi bác Thảo Trúc đau mới tìm Đoan Hảo về hả ? Thì ra bấy lâu nay Hảo trốn biệt ở đây . Hảo vô tình quá.

Bị Thúc Linh trách, Đoan Hảo thờ người ra . Gặp lại Thúc Linh, Đoan Hảo hơi bất ngờ . Đoan Hảo chưa từng nghĩ đến điều này . Từ ngày về sống ở đây, dường như Đoan Hảo đã quên hẳn Thúc Linh, một hướng dẫn viên du lịch sẽ hướng dẫn du khách tham quan bất cứ nơi đâu . Đoan Hảo chỉ nghĩ đến Hạ Vũ và tin chắc anh chàng sẽ không đặt chân đến nơi đây . Bây giờ thì Thúc Linh đến . Lúc nào Thúc Linh cũng sôi nổi , tươi vui . Đoan Hảo thật sự lúng túng , không biết phải nói gì với Thúc Linh.

Thúc Linh đưa mắt nhìn Đoan Hảo, trách nhẹ :

- Sao bỏ nhà anh Hạ Vũ đến đây ở mà không báo cho Linh biết một tiếng nào vậy Đoan Hảo ?

Người ta trốn chạy mà báo . Đoan Hảo nói khế :

- Cho Linh biết thì anh Hạ Vũ biết sao.

- Còn hơn để anh Hạ Vũ đi tìm Hảo khắp nước.

Đoan Hảo lắc đầu :

- Hảo không tin anh Hạ Vũ đi tìm Hảo.

Thúc Linh cao giọng :

- Không tin hả ? Thôi được , để tính sau . Đoan Hảo tặc lưỡi nghe .

Trong khi ba mẹ và mình tưởng Hảo sống ở bên nhà anh Hạ Vũ thì Hảo lại đi mất , không từ biệt.

Đúng là Hảo tặc thật, Đoan Hảo vô tình với ông bà bác sĩ Thúc Bằng và Thúc Linh . Nhưng biết làm sao được, vì Đoan Hảo muốn trốn tất cả mà.

Thúc Linh vô tư hỏi :

- Sao Đoan Hảo không viết thư cho Linh ?

- Hảo muốn im hơi lặng tiếng.

Thúc Linh thoáng giận :

- Có im mãi được không ? Cũng may là hôm nay Linh đưa khách đi du lịch xanh ở miền Tây và tham quan xí nghiệp này mới gặp Hảo.

Đoan Hảo thành thật :

-Hảo quên nghĩ đến trường hợp Linh sẽ tới đây.

Thúc Linh đùa :

- Nên trốn không kịp phải không ?

Đoan Hảo gật đầu :

- Nếu biết Linh đến , Hảo đã trốn rồi.

Thúc Linh lờm Đoan Hảo :

- Trời cao có mắt , Đoan Hảo không trốn mãi được đâu.

Rồi Thúc Linh kể :

- Đoan Hảo biết không ? Hôm nọ mình có đưa du khách về Mỹ Tho , cũng đi tìm Hảo quá trời luôn.

- Tìm Hảo những nơi đâu ?

- Hết xứ Mỹ Tho . Hỏi thăm không một ai biết Đoan Hảo.
- Đoan Hảo đâu phải người nổi tiếng mà cả xứ Mỹ Tho phải biết.

Thúc Linh nhăn mặt :

- Còn nói nữa . Trong lúc người ta vất vả đi tìm Hảo thì Hảo trốn biệt ở đây . Hỏi có đáng bị lên án không chứ ? Mà nào phải tìm Hảo cho Linh đâu . Vì ai mà phải khổ thế ?

Đoan Hảo lắng nghe rồi bật cười :

- Bây giờ Linh kể khổ với Hảo hả ?
- Chẳng lẽ lại kể với mấy ông Tây.

Thúc Linh buông gọn và đưa mắt nhìn những người khách nước ngoài . Họ đang trở mắt nhìn những bàn tay khéo léo của những người thợ sản xuất các mặt hàng bằng gáo dừa.

Những chiếc máy ảnh bấm lia . Ai cũng thích những món hàng xinh đẹp , tinh xảo.

Chợt nhớ , Thúc Linh cất tiếng hỏi :

- Đoan Hảo làm ở đây hả ? Đã đẽo gọt được món gì rồi ?

Bỗng nhiên nhớ đến lời Liên Quế, Đoan Hảo cười đáp :

- Hảo vót đĩa bếp . Khi nào Thúc Linh với anh Nhã Trường ra riêng , Hảo sẽ tặng.

Thúc Linh cười giòn :

- Cám ơn . Không dám từ chối.

Cuộc gặp gỡ ngắn ngủi quá , chưa nói hết bao điều , Thúc Linh còn phải thuyết minh với khách và đưa khách đi mấy nơi nữa.

Khi chia tay, Thúc Linh siết chặt tay Đoan Hảo, hỏi nhỏ :

- Đoan Hảo định chừng nào trở về thành phố ?

Đoan Hảo khẽ lắc đầu không đáp , chỉ dặn Thúc Linh :

- Cho Hảo gọi lời thăm hai bác.

Thúc Linh cũng lắc đầu :

- Hảo gặp ba mẹ mình mà nói , chớ gởi lời thì Linh không nhắn đâu.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 22

Cuộc gặp gỡ ngắn ngủi với Thúc Linh khiến Đoan Hảo nao nao . Giá như ngày ấy Đoan Hảo đừng qua nhà Hạ Vũ, chỉ làm việc với bác sĩ Thúc Bằng, sống cùng ông bà bác sĩ và Thúc Linh thì hạnh phúc vui vẻ biết mấy.

Ai khiến xui gặp gỡ Hạ Vũ, tình yêu không trọn , nỗi sầu vương mang để giờ phải trốn biệt nơi này.

Đã một lần Đoan Hảo phải trốn biệt quê nhà, trường lớp, bạn bè, sống mất hút ở một nơi mà không ai biết Đoan Hảo . Đau đớn tủi hờn đến phải cắt đứt với Liên Quế, người bạn thân.

Rồi một lần nữa, Đoan Hảo lại trốn biệt, xa cách cả những người đầy tình thâm.

Đoan Hảo muốn sống hồn nhiên, tươi vui, cởi mở như Thúc Linh mà không được , bởi cuộc đời Đoan Hảo đã có đám mây u ám nặng nề phủ giăng.

Thúc Linh đến rồi đi đột ngột như cơn mưa bất ngờ ập xuống và tan nhanh, để cho Đoan Hảo ngẩn ngơ nhớ về thành phố với những

tháng ngày mộng mơ xao động.

Thúc Linh đi rồi , giờ đây Đoan Hảo chẳng biết làm gì . Công việc và cuộc sống nơi đây tẻ nhạt quá . Những Đoan Hảo cũng biết mình sẽ không trở lại thành phố . Nghĩ đến Hạ Vũ, trong lòng Đoan Hảo dâng lên nỗi tủi hờn . Hẳn là Hạ Vũ đã tìm được cô gái khác hơn Đoan Hảo gấp ngàn lần . Chỉ nghĩ đến thôi mà tim Đoan Hảo nhói đau . Thôi mặc kệ anh ta . Cố quên . Chẳng ai cần đến Đoan Hảo nữa đâu . Đoan Hảo quên chưa kịp hỏi thăm sức khỏe bà Thảo Trúc thế nào . Dù sao Đoan Hảo vẫn mong bà được bình yên vui vẻ , và luôn thấy rằng mọi người thân lúc nào cũng quan tâm đến bà.

Xin trả lại Đoan Hảo những chuỗi ngày bình yên ở nhà dì Nhạn.

Tuy nhiên, dì Nhạn lại không hiểu tâm trạng của Đoan Hảo . Thấy Đoan Hảo rảnh rang (mất hai trang) ... lảng bảo bọc cuộc đời con. Đừng từ chối , Đoan Hảo.

Đoan Hảo nhăn nhó :

- Con đã nói rồi, sao anh Khải Thuận còn nhờ dì mở lời ?
- Dù cậu Khải Thuận không nhờ, dì vẫn nói . Con nhớ không ? Ngay từ đầu, khi Khải Thuận ghé đây thường xuyên, dì đã biết tình ý rồi. Khải Thuận đối với con rất tốt.

Đoan Hảo xác nhận :

- Con biết anh Khải Thuận rất tốt.
- Tốt sao còn chần chừ ?

Dì Nhạn đâu biết nỗi lòng Đoan Hảo . Làm sao Đoan Hảo xứng với Khải Thuận và có yêu Khải Thuận đâu mà đồng ý.

Hỏi, nhưng không cần Đoan Hảo đáp, dì Nhạn ôn tồn nói tiếp :

- Khải Thuận muốn kết hôn cùng con . Cậu ấy về thưa chuyện với ba mẹ rồi bước tới . Con chuẩn bị đi.

Nghe lời thông báo của dì Nhạn, Đoan Hảo đâm hoảng :

- Anh Khải Thuần không phải dành cho con . Dì giới thiệu người khác cho anh ấy đi.

- Khùng quá , Đoan Hảo !

- Thật mà. Con biết có người thương anh Khải Thuần.

- Nhưng Khải Thuần chỉ thương con.

Dì Nhạn cất giọng rành rọt và đưa đôi mắt hiền từ, ầm áp nhìn Đoan Hảo :

- Hạnh phúc đã đến, con nên đón nhận , đừng để mất, vì đời con gái chỉ một lần thôi.

Dì Nhạn quan niệm rất đơn giản . Nhưng hạnh phúc đâu dành cho Đoan Hảo mà đón nhận . Người đàn ông nào cũng chỉ muốn cưới người con gái nguyên vẹn trắng trong . Nhất là Khải Thuần, người đàn ông nhiều lý tưởng, chân tình, trong sáng . Liên Quế bảo Khải Thuần rộng lượng bao dung , không hẹp hòi như Hạ Vũ, nhưng Đoan Hảo không tin . Người nào cũng thế thôi . Sự thật ê chề đắng cay mà Đoan Hảo đã gặp rồi đó . Đoan Hảo muốn thét to lên trước nỗi đau không cùng, Đoan Hảo bị hại , Đoan Hảo vô tội , nhưng phải gánh lấy hậu quả suốt một đời.

Cổ lấy giọng vui vẻ , Đoan Hảo nói với dì Nhạn :

- Hạnh phúc không dành cho con đâu dì à.

- Chứ dành cho ai ? Nghe con nói mà dì tức . Dì đã nói chuyện này cho Liên Quế biết . Nó đồng ý hết mình , bảo con gặp Khải Thuần thì không còn ai hơn.

Đoan Hảo buột miệng :

- Anh Khải Thuần sẽ thất vọng khi biết rõ về con.

Dì Nhạn khẳng định :

- Sao lại thất vọng ? Khải Thuần biết tính ý con nhiều . Thử hỏi bao nhiêu cô gái sao không yêu mà lại yêu con ? Chắc chắn con với Khải Thuần có duyên số rồi . Bỗng dưng con đến đây ở , mọi việc có sự sắp đặt của ông tơ bà nguyệt, con không thể tránh được đâu.

Đoan Hảo một mực từ chối :

- Dì nói anh Khải Thuần tìm người khác.

Đoan Hảo biết Hải Chi ở xí nghiệp rất quan tâm đến Khải Thuần .

Mỗi lần trò chuyện với Đoan Hảo . Hải Chi đều nhắc đến Khải Thuần và khen anh chàng hết lời . Tình cảm bộc lộ khó giấu diếm ai được .

Đoan Hảo sẽ bắc nhịp cầu nối giữa hai người . Nhẹ nhõm với ý nghĩ vừa đến , Đoan Hảo nói với dì Nhận :

- Dì khỏi lo chuyện của con.

Dì Nhận rất tự nhiên :

- Dì như mẹ của con, nên phải lo cho con chứ.

Rồi dì quan tâm hỏi Đoan Hảo :

-Ở Mỹ Tho, con còn người bà con nào không ? Chuyện trọng đại này cần phải báo cho họ biết.

Dì Nhận cứ làm như Đoan Hảo đã bằng lòng Khải Thuần rồi vậy .

Sao dì không dứt chuyện này ra khỏi đầu óc được nhỉ ?

oOo

- Hải Chi rất quý anh . Người ta có cảm tình đặc biệt với anh đấy.

Khải Thuần lắc mạnh đầu :

- Anh không biết Hải Chi nào cả.

- Làm bộ hoài . Anh là cháu bác Sáng mà không biết Hải Chi, tài vụ xí nghiệp ư ?

Khải Thuần nhìn Đoan Hảo đăm đăm :

- Anh chỉ biết Đoan Hảo thôi.

Đoan Hảo nói nhanh :

- Còn Hảo rất muốn anh biết đến Hải Chi . Một cô gái xinh đẹp, rất xứng với anh . Hải Chi nhắc nhở và khen ngợi anh luôn.

Mặt Khải Thuần nhăn nhó :

- Em thật là tàn nhẫn , Đoan Hảo ạ . Trong khi anh đang nói với ba mẹ về chuyện của chúng mình, còn em thì nói về ai đâu.

Đoan Hảo khẳng định :

-Em nói đến Hải Chi . Em biết cô ấy yêu anh.

Khải Thuần nghiêm giọng :

- Anh có người rồi , không cần em giới thiệu nữa đâu.

- Người đó không tốt . Em thấy anh yêu Hải Chi là hợp nhất.

Khải Thuần ngó Đoan Hảo , vẻ bất mãn lộ ra :

- Em không có quyền sai khiến trái tim anh.

Đoan Hảo vẫn không dừng :

- Nhưng em muốn anh đáp lại tình yêu trong sáng của Hải Chi , một cô gái hiền thực, rất trân trọng, ưu ái anh.

Khải Thuần chặc lưỡi :

- Đúng là miệng lưỡi bà mai.

Đoan Hảo tươi cười :

- Và anh hãy nghe lời bà mai này thì cuộc đời anh sẽ vô cùng hạnh phúc.

Khải Thuần giơ tay lên trời :

- Còn em nên chấm dứt trò đùa không đúng chỗ này đi.

Mặt Đoan Hảo rất nghiêm trang :

- Em không đùa . Em nói thật lòng.

- Thật lòng thì em hãy đáp lại tình anh.

- Không.

Tiếng không bật khỏi miệng Đoan Hảo cũng là tiếng nói của trái tim.

Khải Thuần hỏi dồn :

- Vì sao ? Em đừng tàn nhẫn với anh như thế.

Đoan Hảo nín thinh . Buổi trưa, khu vườn nhà dì Nhạn vắng lặng yên ả . Khải Thuần và Đoan Hảo ngồi trò chuyện ngoài sân , gió mát rượi.

Thấy Khải Thuần đến, Đoan Hảo vui vẻ nói chuyện một cách thoải mái . Dì Nhạn rất phấn khởi , dì lui cui vào nhà nấu nồi chè thượng . Khải Thuần ngồi trầm tư nhìn Đoan Hảo . Thật không thể nào hiểu nổi Đoan Hảo đang nghĩ gì . Đoan Hảo đang hướng mắt về khoảng trời xa xăm.

Bỗng chú bé hàng xóm của dì Nhạn bước vào cổng, cất tiếng gọi :

- Chị Đoan Hảo ơi ! Có ai tìm kìa.

Ai tìm Đoan Hảo ? Cả Đoan Hảo và Khải Thuần đều ngạc nhiên.

Hạ Vũ dang lững thững đi vào . Đoan Hảo sửng sờ . Một thoáng xao động , con tim bừng lên nhịp đập khác thường . Tuy nhiên , Đoan Hảo đã kịp thời trấn tĩnh :

-Anh đến xí nghiệp tìm em . Có người bảo em đang sống ở nhà dì Nhạn , nên anh nhờ cậu bé này đưa đến đây.

Giọng Hạ Vũ âm vang như từ cõi xa nào vọng lại . Đoan Hảo lạnh lùng bảo :

- Anh tìm tôi làm gì ? Bác gái chưa khỏi bệnh sao ?

Đôi mắt Hạ Vũ đăm đăm nhìn Đoan Hảo :

- Anh đã đi tìm kiếm em khắp nơi từ bao lâu nay . Em có biết không , Đoan Hảo ?

Có nghĩa gì đâu anh . Biết để làm gì . Đoan Hảo cố giữ vẻ thờ ơ .

Khải Thuần căng thẳng nhìn Đoan Hảo và Hạ Vũ . Thoáng yên lặng

bao quanh ba người.

Đột nhiên, Đoan Hảo cất tiếng , phá tan bầu không khí nặng nề :

- Giới thiệu với anh, đây là Khải Thuần , chồng sắp cưới của tôi.

Chỉ tay vào Khải Thuần , Đoan Hảo nói với Hạ Vũ rồi quay sang Khải Thuần.

- Còn đây là anh Hạ Vũ . Hai anh làm quen đi.

Hạ Vũ thoáng cau mày , trong khi Khải Thuần rất đỗi ngạc nhiên . Rồi Khải Thuần chủ động bảo Đoan Hảo :

-Em có bạn đến, mời vào nhà nói chuyện đi.

Hạ Vũ đứng như trời trồng . Khải Thuần tỏ ra là người lịch sự đi vào trong.

Hạ Vũ đứng như trời trồng . Khải Thuần tỏ ra là người lịch sự đi vào trong.

Đoan Hảo muốm chấm dứt nên không mời Hạ Vũ vào nhà, cũng chẳng mời ngồi , dù có mấy chiếc ghế bỏ không.

- Tôi đang sống yên ổn . Anh đừng tìm tôi nữa.

- Anh biết em giận anh lắm . Tại sao lúc đó anh lại hồ đồ và dừng dưng như thế chứ ? Em bỏ đi rồi , anh vô cùng ân hận . Anh thấy mình quá hẹp hòi, ích kỷ . Anh lang thang tìm em khắp nơi, nhưng chẳng biết em đến nơi đâu . Thúc Linh trách anh biết bao nhiêu .

Cũng đáng tội , vì anh quá tệ với em . Em không có lỗi gì cả . Em thật đáng thương.

Nghe Hạ Vũ tuôn một hơi dài phân trần, Đoan Hảo thờ ơ đáp :

- Những lời này, anh nói với tôi bây giờ đã muộn rồi . Tôi không nghe đâu.

Hạ Vũ thiết tha :

- Em không nghe, anh vẫn nói . Khi Thúc Linh báo tin đã gặp em ở xí

ngiệp , anh mừng phát điên lên được . Anh mong mỗi gặp lại em .
Những ngày không có em, anh thấy vô cùng trống vắng . Về thành
phố với anh nghe Đoan Hảo ?

Đoan Hảo nhìn thẳng Hạ Vũ :

- Anh quên tôi đã nói gì với anh sao ? Tôi sắp có...

Hạ Vũ cắt lời Đoan Hảo :

- Anh không tin đâu . Em giận anh nên nói thế.

Đoan Hảo lại quả quyết :

- Anh không tin, nhưng đó là sự thật . Chúng tôi sắp cưới rồi.

- Anh sẽ cưới em , Đoan Hảo . Mẹ anh đã đồng ý chuyện của chúng
mình rồi.

Giọng Đoan Hảo chùng xuống thấp :

- Điều đó đâu có nghĩa gì với tôi.

Hạ Vũ nói nhanh :

- Lúc trước chúng mình luôn mong điều đó . Em còn nhớ không ? Mẹ
cứ tính cho anh với Thúc Linh chứ có bao giờ chấp nhận anh đâu và
Thúc Linh đã thuyết phục được mẹ . Mẹ cứ ngỡ em ở bên nhà bác
Thúc Bằng.

- Sao anh không nói rõ sự thật cho bác Thảo Trúc biết ?

- Mọi khó khăn gay go đã qua rồi, em hãy thu xếp về với anh đi Đoan
Hảo.

Nghe Hạ Vũ cất giọng năn nỉ , Đoan Hảo ảm ức trong lòng . Nói mới
dễ nghe làm sao ? Chẳng bao giờ Đoan Hảo về với Hạ Vũ đâu.

Đoan Hảo chép miệng, hỏi :

- Anh nói mà không sợ anh Khải Thuần nghe thấy à ?

- Anh tin vào tình yêu của chúng mình . Lúc gay go nhất, mình đã yêu
nhau và cố vượt qua . Bây giờ thì mọi trở ngại đã không còn . Em

đừng giận hờn anh nữa Đoàn Hảo . Chúng ta sẽ bắt đầu lại nghe em . Hãy quên mọi chuyện cũ.

Dù có mềm lòng trước lời lẽ êm dịu của Hạ Vũ, Đoàn Hảo vẫn cương quyết chối từ . Bảo Đoàn Hảo quên , nhưng Hạ Vũ có chịu quên chuyện cũ không ?

Người ta có bao giờ chịu để cho quá khứ ngủ yên đâu . Cứ khơi gợi, khơi gợi. Mà sự khơi gợi nào chẳng đem đến buồn đau.

Đoàn Hảo không muốn bị rơi vào bi kịch như lần trước nữa . Mặc Hạ Vũ nói gì , Đoàn Hảo vẫn giữ vẻ dửng dưng.

- Những lời anh nói với tôi không có ý nghĩa gì cả.

Giọng Hạ Vũ rất đổi thiết tha :

- Em nhớ nào nói với anh như thế sao Đoàn Hảo ? Anh nhớ em vô cùng . Những ngày qua anh day dứt không yên . Tìm em không được, anh đã nhắn tin trên báo, trên đài . Thúc Linh bảo anh nhắn như thế , em có nghe thấy cũng chẳng về đâu . Và Thúc Linh đã viết mẫu nhắn tin khác . Em có đọc không ?

Thúc Linh nhắn gì nhỉ ? Nếu đọc thấy mẫu nhắn tin của Thúc Linh thì liệu Đoàn Hảo có quay về không ?

Đoàn Hảo nói rành rọt từng tiếng :

- Tôi không thể trở về.

- Sao em cứ trốn tránh anh mãi vậy , Đoàn Hảo ?

- Tôi nghĩ anh biết rõ tại sao.

Hạ Vũ có vẻ khổ sở :

- Anh đã trả giá cho sự ích kỷ, hẹp hòi của mình nhiều rồi . Xin em đừng nhắc lại chuyện đó nữa.

Mặt Đoàn Hảo lạnh như tiền :

- Chính anh đã làm cho tôi phải nhắc, phải nhớ.

Hạ Vũ than vãn :

- Khổ quá ! Anh phải làm gì để em hết giận và tin anh đây ?

Đoan Hảo yên lặng . Hạ Vũ bộc bạch :

- Hôm ấy về Mỹ Tho tìm em, anh thấy mình thật khờ khạo . Biết nhà em ở đâu giữa muôn trùng nhà cửa . Biết con sông nào nằm cạnh nhà em . Nhớ có lần đi chơi bến Bạch Đằng , em bảo nếu em bị thất lạc thì khó mà tìm em được giữa vùng sông nước . Lúc đó, anh nào quan tâm , chỉ biết có em bên cạnh anh . Chúng mình luôn có nhau, làm gì có sự xa cách.

Đoan Hảo bật thốt lên :

- Thế nhưng vẫn phải xa cách.

Giọng Hạ Vũ chắc gọn :

- Xa cách rồi được sum họp thôi em à.

- Anh có vẻ tự tin quá.

Mắt Hạ Vũ sáng lên :

- Anh tin vào tình yêu chân thật của chúng mình.

Đoan Hảo nói nhanh :

- Nhưng tình yêu đó đã bị anh giết chết.

- Không đâu Đoan Hảo . Anh mãi yêu em.

Liếc nhìn Hạ Vũ, Đoan Hảo hỏi :

- Anh quên là tôi sắp kết hôn rồi ư ? Anh vừa gặp chồng sắp cưới của tôi.

Hạ Vũ nhìn Đoan Hảo thật lâu :

- Anh không tin điều đó . Cử chỉ , thái độ, ánh mắt của em đã cho anh biết không phải như vậy.

- Tin hay không là quyền của anh.

Mặt Hạ Vũ nhăn nhó thật thảm não :

- Sao em cứ làm khổ anh mãi vậy Đoan Hảo ?

Đoan Hảo thẳng thừng :

- Về thành phố và cưới vợ . Anh đâu có phải khổ sở.

Đôi mắt không rời khỏi Đoan Hảo , giọng Hạ Vũ chắc nịch :

- Anh chỉ về thành phố với em và chỉ cưới em.

- Bộ anh tưởng tôi sẽ làm theo ý anh à ?

- Ý anh không có gì sai trái . Đó là mong ước lớn nhất đời anh.

Hạ Vũ khẳng định rồi cất tiếng nài nỉ :

- Chỉ có em mới thực hiện được mong ước của anh . Hãy giúp anh đi Đoan Hảo !

Đoan Hảo dứt khoát :

-Tôi không giúp gì được anh đâu.

Nói mãi vẫn không thuyết phục được Đoan Hảo, Hạ Vũ âm thầm thất vọng . Biết Đoan Hảo giận nhiều, nhưng chẳng lẽ cơn giận trong lòng nàng chẳng chút nguôi ngoai . Hạ Vũ đã bộc bạch cạn lời , sao Đoan Hảo vẫn lãnh đạm , dửng dưng ? Đoan Hảo hết yêu Hạ Vũ rồi ư ?

Chẳng lẽ lời Đoan Hảo nói là sự thật? Gã đàn ông kia là chồng sắp cưới của Đoan Hảo ư ? Không . Không thể được . Đoan Hảo không dứt tình với Hạ Vũ được đâu . Chỉ vì Hạ Vũ gây ra nỗi đau mà Đoan Hảo muốn quên chàng . Đoan Hảo ơi ! Em nghĩ lại đi . Hãy xóa nhòa vết nhơ đau buồn đó đi . Anh không là kẻ cố chấp chuyện cũ đâu.

Dường như không muốn nghe Hạ Vũ thuyết phục một lần nữa , Đoan Hảo nhắc lại :

- Anh đừng nên khuấy động cuộc sống yên tĩnh của tôi nữa.

- Anh chỉ muốn đưa em về thành phố . Chúng ta bắt đầu lại từ đầu, những ngày mới yêu nhau.

Đoan Hảo chưa xót nói :

- Không còn những ngày tươi đẹp đó đâu anh.

Hạ Vũ quả quyết :

- Vẫn mãi còn , không có gì thay đổi cả . Anh chỉ xin em vui lên ,
đừng giận hờn, buồn tủi nữa.

Không hờn giận , buồn tủi thì Đoan Hảo cũng mang đầy mặc cảm .

Như một con chim bị thương , Đoan Hảo chỉ muốn trốn chạy, tìm chỗ
yên ổn ẩn thân.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 23

Cương quyết cứng rắn để Hạ Vũ đi . Thế nhưng khi Hạ Vũ đi rồi , cõi lòng Đoan Hảo tan nát . Chối bỏ tình yêu, chối bỏ những lời tha thiết của Hạ Vũ , Đoan Hảo có là người vô tâm chăng ? Có ai hiểu được nỗi đớn đau của Đoan Hảo . Có ai hiểu sự cố gắng giả tạo của Đoan Hảo . Yêu nhớ ngút ngàn mà phải ra vẻ lạnh nhạt dửng dưng . Người ta ở bên cạnh mà làm cho xa cách . Vẫn muốn cùng về thành phố với Hạ Vũ, nhưng có sức mạnh vô hình nào đó kéo Đoan Hảo lại , để rồi cứ mãi bật ra những lời từ chối lạnh băng.

Hạ Vũ đi rồi , Đoan Hảo càng thêm trống vắng . Những chuỗi ngày nơi đây sao mà tẻ nhạt chán chường.

Tâm tư xáo động , bồn chồn, Đoan Hảo cảm thấy vô cùng mâu thuẫn

. Mà có phải ai yêu cũng mâu thuẫn như Đoan Hảo đâu . Đà dứt
khóat rồi ,sao Đoan Hảo vẫn còn hoang mang, day dứt ?

Xin cho Đoan Hảo trở lại những chuỗi ngày bình tâm thanh thản .

Đoan Hảo cố quên , nhưng hình ảnh Hạ Vũ vẫn còn hiện hữu . Lúc
Hạ Vũ ra về, Đoan Hảo đắm đắm nhìn theo bóng chàng khuất dần
ngoài cổng nhà dì Nhạn mà héo hắt quặn đau.

Suốt ngày đi làm rồi trở về nhà, dường như dì Nhạn không thấy
được vẻ thần thờ của Đoan Hảo . Riêng Khải Thuần thì có vẻ phần
chấn . Đón Đoan Hảo ở xí nghiệp , Khải Thuần rủ Đoan Hảo đi dạo
chơi rồi đến quán giải khát.

Nét mặt rạng rỡ, Khải Thuần vui vẻ :

- Thế là em đã xác nhận rồi đó nhé.

Đoan Hảo nhú mày :

-Tôi xác nhận gì :

Chiều tia nhìn ấm áp vào Đoan Hảo , Khải Thuần nói thật nhỏ :

- Anh là chồng sắp cưới của em.

Đoan Hảo nghiêm giọng , nói rành rọt :

-Tôi cần phải nói rõ với anh là câu đó không có thật , vì tôi nói để anh
Hạ Vũ đừng quấy rầy tôi thôi.

Khải Thuần cau mặt :

- Nghĩa là em đùa ?

- Tôi muốn giải quyết mọi chuyện với anh Hạ Vũ.

Khải Thuần tức khí :

- Rồi em đem tôi ra làm trò đùa ?

- Xin lỗi anh.

- Tôi không muốn bị làm trò đùa cho người ta như thế.

Thấy vẻ bất bình của Khải Thuần, Đoan Hảo cố giải thích :

- Ngay từ đầu, tôi đã thẳng thắn trả lời anh rồi , Tình cảm của tôi trước sau vẫn vậy . Gặp anh Hạ Vũ, tôi chỉ muốn đối phó với anh ấy thế thôi . Mong anh hiểu cho . Tôi không muốn kết hôn cùng ai cả.

Khải Thuần giơ tay lên trời :

- Thật không thể nào hiểu nổi cô , Đoan Hảo ạ . Từ chối hết, không kết hôn nghĩa là sao ? Không thể tin được . Điều đó không có đâu . Cô gái nào rồi cũng lấy chồng.

Ngừng một chút, Khải Thuần nhìn Đoan Hảo , nói tiếp :

- Anh ta là người yêu cũ của cô phải không ? Hai người giận nhau, cô bỏ về đây chứ gì ?

- Việc đó , anh không cần biết.

Khải Thuần phàn nàn :

- Nhưng mấy ngày nay, em đã làm cho tôi vui mừng khôn xiết . Ngỡ em đã đồng ý rồi nên mới giới thiệu với anh ta . Nào ngờ... em làm cho tôi như rơi từ trên cao xuống vực sâu.

Đoan Hảo nhỏ giọng :

- Mong anh hãy quên chuyện đó đi.

Khải Thuần nhăn mặt :

- Em tưởng muốn nói thế nào cũng được sao Đoan Hảo ?

Thật là rắc rối , bây giờ Đoan Hảo lại chuốc thêm phiền phức mới . Tính giới thiệu Khải Thuần để đối phó với Hạ Vũ thôi, giờ Khải Thuần trách cứ bắt bẻ , lại phải đối phó nữa.

- Dì Nhạn cũng rất vui mừng . Dì bảo Đoan Hảo đã suy nghĩ kỹ rồi , đồng ý là tốt lắm . Em làm cho mọi người mừng hụt sao Đoan Hảo ?

Đoan Hảo cố phân trần :

- Anh hiểu cho . Tôi có hứa, có đồng ý gì đâu.

Khải Thuần nổi đóa :

- Thì ra tôi đã lầm . Tôi chỉ là con rối trong tay cô , để cô giật dây khi cần.

Nói rồi, Khải Thuần hằm hằm bỏ đi, quên cả việc trả tiền nước . Đoan Hảo thanh toán xong rồi rời khỏi quán.

Đoan Hảo đi lang thang ngoài đường . Không muốn về nhà . Giờ này mà gặp dì Nhạn , thế nào cũng nghe điệp khúc " Lập gia đình để có chỗ tựa nương . Và Khải Thuần là người đàn ông tốt mà ông trời đã dành cho Đoan Hảo ".

Không có người đàn ông nào dành cho Đoan Hảo , khi sự trinh trắng của Đoan Hảo đã bị cướp mất rồi . Mọi sự cảm thông chỉ là lời nói trên môi.

Đoan Hảo sắp kết hôn , Đoan Hảo không còn yêu Hạ Vũ nữa . Hạ Vũ thất vọng hoàn toàn . Trở về thành phố , Hạ Vũ mang nặng nỗi buồn chất ngất . Chàng tìm quên trong ly rượu . Nhưng men rượu càng khiến Hạ Vũ nhớ Đoan Hảo nhiều hơn. Hạ Vũ đi về thất thường , lúc nào cũng có mùi rượu khiến bà Thảo Trúc phàn nàn :

- Hạ Vũ lúc này làm sao vậy ? Có chuyện gì à ?

Trúc Mai đáp lời mẹ :

- Chắc anh ấy bị thất tình quá mẹ ạ.

Hạ Vũ trợn mắt với Trúc Mai :

- Này đừng có nói bậy nghe.

Trúc Mai hất mặt lên :

- Không bậy đâu . Em biết rõ lắm . Những người thất tình đều có dáng điệu như anh.

Hạ Vũ hỏi lại :

- Dáng điệu tao thế nào ?

Trúc Mai nghiêng đầu ngắm Hạ Vũ rồi phán :

- Dáng điệu sầu não , mặt mày cau có , ưa gây sự , hay bỏ nhà đi lang thang và uống rượu . Đó là chân dung kẻ thất tình.

- Mày giỏi tưởng tượng nhỉ.

- Nhưng em tưởng tượng trúng phóc hà . Anh đừng chối . Thất tình nặng rồi . Cần gì em giúp cho.

Nghe Trúc Mai cao giọng xác định , Hạ Vũ bực dọc :

- Này, muốn thất tình thì cứ thử đi, để cho anh mày được yên.

Trúc Mai hậm hực :

- Em mà thất tình à ? Còn lâu . Để xem chừng nào anh mới thú nhận.

Nhưng Hạ Vũ đã đi tuốt về phòng , không biết có nghe câu nói của Trúc Mai hay không.

Hạ Vũ đi rồi, bà Thảo Trúc thắc mắc hỏi Trúc Mai :

- Anh con thất tình thiệt hả Trúc Mai ?

Trúc Mai khẳng định :

- Chắc vậy mẹ à . Con thấy anh Hạ Vũ kỳ quá.

Bà Thảo Trúc hỏi dồn :

- Kỳ là sao ? Con biết anh con thất tình ai không ? Cái thằng mẹ bảo cưới vợ mà nó cứ long nhong hoài . À, mà sao lâu nay không nghe nó nhắc đến Đoan Hảo ? Mẹ hỏi , nó cứ làm thinh.

- Chắc bị Đoan Hảo bỏ nên anh Hạ Vũ mới như thế.

Nghe Trúc Mai nói thế , bà Thảo Trúc cau mày :

- Nói bậy không hà . Anh con đâu đến nỗi tệ mà bị bỏ bả . Nó rất hào hoa phong nhã kia mà.

- Mẹ tưởng con trai mẹ ngon lắm ư ? Để con điều tra thì sẽ rõ.

Bà Thảo Trúc tán đồng :

- Con cứ tìm hiểu , rồi cho mẹ hay . Mẹ nhất định kỳ này bắt nó phải cưới vợ cho yên . Nó không có ý kiến thì mẹ chọn cho nó.

Trúc Mai tò mò :

- Mẹ chọn ai vậy ? Chị Thúc Linh thì không được à nha . Người ta có người yêu rồi đó.

- Mẹ biết . Mẹ sẽ chọn con bác Trần.

Trúc Mai reo lên :

- Bà Hà Châu hả mẹ ? Con thấy được đó . Không biết anh Hạ Vũ có chịu không.

- Không chịu cũng phải chịu . Lộn xộn kén chọn như anh Hoàng Lĩnh của mày đó . Rốt cuộc chẳng ra gì.

Bà Thảo Trúc nhắc đến Hoàng Lĩnh với vẻ giận .

Anh Đào Rộ Nở

Chương 24

Bất chấp sự ngăn cản của cha mẹ.

Hoàng Lĩnh đã cưới Quế Phương sau khi Quế Phương ly dị chồng .

Bà Thảo Trúc luôn cho là Hoàng Lĩnh là đứa con bất hiếu, xem tình yêu trọng hơn cha mẹ . Còn Trúc Mai thì thấy ông anh thật liều lĩnh .

Hoàng Lĩnh đánh đổi tất cả để sống trọn vẹn với tình yêu . Hoàng

Lĩnh và Quế Phương thuê nhà ở riêng , thỉnh thoảng hai vợ chồng về

thăm ba mẹ . Trúc Mai thấy ông anh dạt dào hạnh phúc.

Riêng Hạ Vũ thì sao ? Ông anh này cũng vô cùng phức tạp . Liệu Hạ Vũ có tuân theo sự sắp đặt của mẹ không ? Trúc Mai thầm nhủ .

Trong lúc bị thất tình, xúi anh ấy cưới vợ là xong . Chắc Hạ Vũ không chê Hà Châu đâu.

Trúc Mai điều tra và biết Đoan Hảo với Hạ Vũ đã chia tay . Cô nói với bà Thảo Trúc và bà tiến hành ngay dự định.

Buổi tối, khi ăn cơm xong , bà đến phòng Hạ Vũ bàn bạc . Trước tiên, bà thể hiện sự quan tâm.

- Con cứ đi về ăn uống thất thường mãi thế này không tốt đâu Hạ Vũ.

Hạ Vũ đáp lời mẹ :

- Con đã lớn rồi . Mẹ đừng lo.

Thấy chiếc gạt tàn đầy áp trên bàn , bà Thảo Trúc nhíu mày :

- Con hút thuốc nhiều quá , không tốt cho sức khỏe đâu.

Hạ Vũ buông gọn :

- Con buồn thì hút cho giải sầu.

- Hứ ! Giải sầu hay làm tiêu hao sức khỏe ?

Bà Thảo Trúc ngồi nhìn Hạ Vũ rồi cất giọng khuyên lơn :

- Mà không có việc gì phải âu sầu cả . Con với Đoan Hảo chia tay rồi thì kiếm đứa khác . Bộ hết con gái rồi sao chứ ?

Hạ Vũ nín thinh . Bà Thảo Trúc nói tiếp :

- Tại sao con phải dằn vặt , khổ sở vì Đoan Hảo chứ ? Nó không xứng đáng với con đâu . Đĩa đeo chân hạc mà còn làm bộ.

Hạ Vũ cau mày :

- Đoan Hảo không phải vậy đâu mẹ Ơi.

Bà Thảo Trúc khoát tay :

-Con còn bệnh nó à ? Nó đã làm cho con thất điên bát đảo đó . Mẹ

nhìn con mà áy náy.

Hạ Vũ đíh chính :

-Con có làm sao đâu mẹ.

-Thất tình chứ không làm sao . Hút thuốc liên tục, bỏ nhà đi lang thang, uống rượu, người thì khổ sở thế kia.

Nghe bà Thảo Trúc nói, Trúc Mai và Hạ Vũ muốn phì cười nhưng cười không nổi . Đúng là từ ngày tìm gặp Đoàn Hảo về đây, Hạ Vũ như thế đó . Chán chường, Hạ Vũ chỉ muốn buông xuôi tất cả .

Nhưng bà Thảo Trúc thì cương quyết.

-Con không thể sàu nào vì một đứa con gái chẳng ra gì . Hãy quên Đoàn Hảo đi ! Nhớ nhưng nó thì được gì chứ ? Mẹ sẽ lo vợ cho con.

Hạ Vũ nhồm dậy :

- Đừng mẹ ! Con không chịu.

Bà Thảo Trúc nhấn mạnh :

- Không chịu cũng phải chịu . Mẹ nhất định lo việc hôn nhân cho con.

Hạ Vũ nhăn mặt :

- Thời buổi này mà mẹ còn ép uống việc hôn nhân.

- Chớ chờ con đến bao giờ ? Mẹ đã mỏi mòn rồi nên phải ra tay.

- Chuyện của con,mẹ cứ để đó.

Bà Thảo Trúc nóng nảy :

- Để đến bao giờ nữa ? Con long nhong mãi,chẳng giới thiệu với mẹ một cô nào . Lần này,mẹ chọn cho con.

Hạ Vũ rên rĩ :

-Khỏi chọn mẹ Ơi . Con không chịu đâu.

-Sao không chịu ? Con phải cưới cho Đoàn Hảo thấy . Nó sẽ điên lên cho mà coi.

Đoàn Hảo không điên mà con điên đấy . Hạ Vũ định trả lời mẹ nhưng

lại thôi . Bà Thảo Trúc nói tiếp với giọng vui tươi :

-Hà Châu là con bác Trần,con không thể nào chê đâu được . Ngày mai , con đi với ba mẹ đến gặp hai bác và Hà Châu.

Hạ Vũ nhăn nhó gườ tay làm cử chỉ cản ngăn :

-Con không biết Hà Châu nào đâu mẹ ời . Đừng đi !

Bà Thảo Trúc liếc Hạ Vũ :

-Không biết rồi sẽ biết . Thỉnh thoảng Hà Châu có đến đây chơi với Trúc Mai, tại con không để ý đó thôi.

-Việc gì con phải để ý đến mấy cô bé lóc chóc bạn của Trúc Mai.

- Hà Châu rất điềm đạm,chững chạc, chứ không lóc chóc đâu nghe .
Mẹ chăm thì đẹp người đẹp nét.

Hạ Vũ lắc đầu :

- Con không thích.

Bà Thảo Trúc hỏi vặn lại :

-Chưa thấy con người ta ra sao lại không thích ? Mẹ chỉ sợ con gặp rồi gỡ ra không nổi đó thôi.

-Mẹ tưởng ai cũng như mẹ sao ?

Bà Thảo Trúc nổi đóa trước câu nói châm chọc của Hạ Vũ.

-Cái gì ? Như mẹ là sao ? Con có biết mẹ lo cho ai không ?

Giọng Hạ Vũ chắc gọn :

-Mẹ đừng bận tâm lo cho con.

-Không lo để con đưa cái thứ chẳng ra gì về nhà à ?

-Mẹ thừa biết con không hề đưa ai chẳng ra gì về mà.

-Ai mà biết được . Con đang thất vọng đang hận đời nên con muốn trả thù.

Rồi bà chăm chú nhìn Hạ Vũ ,nói như một chuyên gia tâm lý :

-Mẹ rất hiểu tâm trạng con lúc này.

Hạ Vũ kêu lên :

- Đừng thù dặt mẹ ời . Làm gì có những chuyện kinh dị đó.

-Bây giờ thì chưa nhưng nếu con cứ ngồi đó đốt thuốc gặm nhấm nỗi buồn khổ thì điều đó sẽ xảy ra thôi.

Hạ Vũ nhìn mẹ, không biết phải nói gì . Bà Thảo Trúc nói những chuyện không thể tưởng tượng nổi . Hạ Vũ hận đời và trả thù ư ?

Hận ai ? Trả thù ai ? Đoan Hảo ư ? Không . Hạ Vũ đâu có gì thù hận Đoan Hảo . Đến bây giờ Hạ Vũ vẫn thấy day dứt . Tại sao Đoan Hảo không chịu trở về thành phố ? Đoan Hảo đã một mực từ chối Hạ Vũ . Mãi mãi, Đoan Hảo cho Hạ Vũ là kẻ hẹp hòi, ích kỷ . Đoan Hảo không thể sống chung với người chồng không có tấm lòng độ lượng, vị tha.

Sau hôm ở chỗ Đoan Hảo về, Hạ Vũ gặp Thúc Linh kể lại mọi chuyện và hỏi:

-Thúc Linh có tin gã Khải Thuận là chồng sắp cưới của Đoan Hảo không ?

Thúc Linh đáp không do dự :

-Không . Hôm em gặp Hảo đâu có nghe nói gì . Vả lại nếu là sự thật thì cần gì Hảo phải giới thiệu là chồng sắp cưới và anh ta cũng sẽ tự nhiên trò chuyện với anh chứ sao bỏ đi.

-Anh cũng nghĩ như vậy, nhưng cứ ám ức Đoan Hảo.

Thúc Linh nhận xét :

- Hảo xử sự với anh như vậy cũng đúng thôi . Hảo sợ anh vẫn chứng nào tật nấy, bụng dạ hẹp hòi, hay nhắc chuyện cũ thì ai mà sống nổi.

Hạ Vũ gãi đầu :

- Khổ quá ! Anh đã phân tích cặn lời , năn nỉ muốn gây lười mà Đoan Hảo vẫn không chịu nghe và cương quyết dứt khoát.

- Kể ra , Đoan Hảo cứng rắn thật.

Thúc Linh bình luận , rồi hỏi lại :

- Chẳng lẽ hết cách rồi sao ?

Hạ Vũ cũng hỏi :

- Em nghĩ xem , anh phải làm gì đây ?

Thúc Linh buông gọn :

- Tốt nhất là anh không làm gì cả.

Thấy Thúc Linh đùa cợt , Hạ Vũ nhăn nhó mặt mày.

- Anh đang khốn khổ mà em còn đùa được.

Thúc Linh thở ra :

- Cũng tại anh ,phải chi lúc trước cư xử tốt đẹp thì đâu có gặp rắc rối thế này.

- Em còn trách anh nữa à ? Tâm sự của anh , em đã rõ . Hãy làm quân sư giúp anh . Chuyện này , đời nào anh nói cho nhỏ Trúc Mai nghe . Nó chẳng biết gì cả.

Nghĩ ngợi một lúc, Thúc Linh lên tiếng :

- Được rồi, em sẽ làm một chuyến trở lại Bến Tre rình Đoan Hảo về đây cho anh.

Mặt Hạ Vũ tươi lên, giọng đầy phấn khởi :

- Đoan Hảo về, anh sẽ mang ơn em suốt đời.

Thúc Linh ngăn lại :

-Chớ vội mừng . Em thấy Đoan Hảo quyết liệt quá , chẳng biết có hy vọng gì không nữa.

- Anh tin là em thuyết phục, Đoan Hảo sẽ cảm động.

- Không lẽ em lại hơn anh ?

- Hơn là cái chắc.

Thúc Linh bật cười , nhạo báng :

- Thường người ta hay ca tụng người mình sắp nhờ vả.

Hạ Vũ hạ Thúc Linh ngay :

- Vẫn có kẻ được nhờ vả vẫn thích người ta ca tụng mình.

- Thúc Linh ngoại lệ . Anh nên dành lời khen cho người khác, như Đoàn Hảo chẳng hạn.

- Tiếc rằng Đoàn Hảo không có ở đây để nghe.

- Để Đoàn Hảo nghe thấy được lời khen của anh , có khó khăn nào , em cũng vượt qua.

Nghe Thúc Linh nói thật lòng , Hạ Vũ cảm động bắt tay cô siết nhẹ.

- Thúc Linh ! Em là bạn tốt của anh.

- Em lúc nào cũng mong anh và Đoàn Hảo sống bên nhau . Không hiểu sao em cứ thương Đoàn Hảo như là ruột thịt vậy.

Hạ Vũ buông nhẹ như tiếng thì thầm :

-Phải chi Đoàn Hảo hiểu được tấm lòng của anh và em.

- Chỉ cần hiểu lòng của anh thôi mà Đoàn Hảo còn không chịu hiểu.

Bỗng nhiên , Hạ Vũ lại thốt lên câu hỏi ban nãy :

- Không lẽ Đoàn Hảo lấy chồng thật sao ?

- Cho đáng đời anh , ai biết anh không biết giữ.

Bị Thúc Linh chì chiết , Hạ Vũ lặng thinh . Nhớ đến Đoàn Hảo giờ này nơi chốn xa, nàng đang làm gì , có nghĩ đến Hạ Vũ không ? Hay hoàn toàn hình bóng Hạ Vũ đã xóa mờ khỏi tim Đoàn Hảo ? Trách ai ? Hạ Vũ tự trách mình mãi khôn nguôi.

Thấy Hạ Vũ ngồi lặng thinh, Thúc Linh lên tiếng :

- Thôi, anh cứ than thở mãi cũng chẳng giải quyết được gì . Đoàn Hảo là người tự trọng, không muốn ai thương hại , nhất là anh . Vậy thì anh hãy cố chờ.

Hạ Vũ bật hỏi :

- Chờ Đoan Hảo lấy chồng hả ?
- Anh đã không tin chuyện đó mà.
- Nhưng anh vẫn cứ lo lo.
- Cứ yên tâm đi . Em sẽ đi khảo sát thực tế cho anh.

Hạ Vũ thúc giục :

- Em hãy đi ngay đi.

Thúc Linh lắc nhẹ :

- Làm gì nôn nóng vậy ? Anh vừa mới về . Từ từ cho Đoan Hảo nguôi ngoai . Vả lại mai em phải đi Phan Thiết rồi . Em về sẽ tính.
- Hy vọng nơi em.
- Anh cứ vững tin.

Lời Thúc Linh như một sự hứa hẹn chắc chắn.

Nói chuyện với Thúc Linh thì Hạ Vũ yên tâm , nhưng khi còn một mình đối diện với chính mình thì nỗi lo ập đến, nỗi buồn phủ giăng. Hạ Vũ tìm quên trong men rượu , nhưng bà Thảo Trúc lại cho rằng con trai đang sống buông thả , lãng nhãng . Bà muốn Hạ Vũ phải có một bến đỗ bình yên . Và bà đã tìm cho Hạ Vũ chốn dừng chân vững vàng.

Bắt Hạ Vũ cưới vợ , đó là điều chàng ghét nhất . Làm như bà Thảo Trúc không có chuyện gì khác để lo vậy.

Nghe mẹ tính chuyện Hà Châu , Hạ Vũ ậm ừ . Chàng có biết tính khí cô gái đó như thế nào . Khi không lại bắt chàng chịu.

Bà Thảo Trúc thật là độc đoán , cứ tính toán sắp đặt mọi chuyện mà không cần biết phản ứng của Hạ Vũ thế nào . Tức khí lên, Hạ Vũ lại lao ra khỏi nhà , lang thang giữa phố.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 25

Vừa vào đến nhà, thấy Thúc Linh , Hạ Vũ đã kêu lên.

- May quá, có em ở nhà . Đi với anh , Thúc Linh.

Thúc Linh nhìn Hạ Vũ từ đầu đến chân :

- Có việc gì thế ? Em vừa đi Vũng Tàu về chưa kịp nghỉ ngơi.

- Thì đi với anh chút xíu thôi.

Không thể thoái thác , Thúc Linh vào thay quần áo xong , xin phép mẹ . Bà Thúc Bằng phản nản :

- Thằng Hạ Vũ hôm nay lạ , có việc gì gấp mà không kịp ngồi uống miếng nước.

Thúc Linh nhoẻn miệng cười với mẹ :

- Anh ấy có tâm sự riêng , mẹ ạ . Cần tâm sự với con.

Bà Thúc Bằng ngó Thúc Linh :

- Còn con nữa đi với nó hoài coi chừng Nhã Trường hiểu lầm đó.

Thúc Linh ôm cổ bà Thúc Bằng :

Ồi ! Mẹ khỏi lo . Con với Nhã Trường vẫn chưa chịu cưới nhau

- Thì mẹ lo chọn ngày lành tháng tốt cho tụi con đi.

Nói xong , Thúc Linh cười giòn tan rồi chạy đi tuốt . Bà Thúc Bằng nhìn theo , lắc đầu , lẩm bầm.

- Thật không hiểu nổi.

Ngồi sau xe Hạ Vũ, Thúc Linh hỏi khẽ :

- Đi đâu đây ?

- Đến công viên cho thanh thản.

Thúc Linh thì ta thán :

- Hết biết ! Lại đòi đưa hướng dẫn viên du lịch đến công viên chơi.

Không chú ý nghe Thúc Linh nói , Hạ Vũ cho xe chạy thẳng . Đến nơi , Hạ Vũ gọi xe . Hai người đi bộ vào trong . Trời chiều dịu nắng . Vừa ngồi xuống chiếc băng đá dưới tán cây xanh , Thúc Linh hỏi Hạ Vũ :

- Lúc này anh vẫn đi làm chứ ?

- Đều đều.

- Đang viết phóng sự gì vậy ?

- Lang thang trên phố.

Thúc Linh đưa mắt ngó Hạ Vũ :

- Anh không đùa chứ ? Lang thang trên phố và uống rượu tìm quên phải không ? Anh thật tệ . Không ngờ anh lại yếu đuối đến thế.

Bị Thúc Linh chỉ trích , Hạ Vũ phân trần ;

- Anh đang tức mẹ anh đây.

- Bác gái thế nào ?

- Bà bắt anh cưới vợ.

Thúc Linh cắt lời Hạ Vũ :

- Không chừng anh cưới vợ thì tốt hơn đấy.

Hạ Vũ trợn mắt :

- Sao ?

- Em thấy anh nên cưới vợ đi . Có người cầm chân, anh không còn đi lang thang , không còn sống buông thả nữa.

- Không ngờ em lại đồng tình với mẹ anh.

- Em thấy bác gái rất lo cho anh.

Hạ Vũ cau mày :

- Lo gì , khi không bắt anh cưới cô Hà Châu nào đó là bạn của Trúc Mai , anh chẳng ưa được.

- Sao anh không ưa ?

- Ai đời đến nhà chơi , cô ta cứ bám theo nói chuyện mãi với một mình anh.

- Thì người ta muốn tìm hiểu anh.

- Trái lại anh chẳng muốn tìm hiểu cô ta.

Thúc Linh nói cứ như mọi chuyện thật dễ dàng :

- Không chịu thì anh nói với bác gái.

Hạ Vũ than thở :

- Nhưng mẹ anh cứ khẳng khẳng bắt anh phải làm lễ đính hôn trong tuần sau.

Thúc Linh như hiểu ra :

- Lại nhờ em thuyết phục bác gái chứ gì ? Nhưng lần này không dễ đâu . Bác đã quyết định kiếm dâu rồi thì anh đừng hòng trốn thoát.

- Nhưng anh chỉ cưới người anh yêu thôi.

- Tiếc rằng người ta đã giận anh và không thèm ưng anh.

Bỗng Hạ Vũ lên tiếng trách cứ Thúc Linh :

- Em đã hứa gặp Đoan Hảo giúp anh rồi lại quên.

Thúc Linh thanh minh :

- Em đâu có quên , nhưng mắc bận đưa khách đi liên tục nên chưa rảnh.

- Chờ em rảnh hả ? Thôi không cần nữa . Anh sẽ đi gặp Đoan Hảo đấy.

Nói rồi , Hạ Vũ đứng lên đi thẳng . Thúc Linh kêu với theo :

- Anh Hạ Vũ ! chờ với . Định bỏ em một mình ở lại công viên hả ?

Hạ Vũ quay lại :

- Em về đi . Anh đến chỗ Đoan Hảo . Nhất định anh phải đưa cô ấy về thành phố . Không có Đoan Hảo , anh không về.

Thúc Linh đến bên Hạ Vũ :

- Anh muốn đi đâu cũng được , nhưng phải đưa em về . Ai biểu anh chở em đến đây.

Hạ Vũ cầu nhàu :

- Nhanh lên ! Anh đang gấp đây.

Thúc Linh liếc Hạ Vũ bằng nửa con mắt . Người đâu mà kỳ dị thất thường . Đúng là thất tình cho nên tâm trí bất ổn.

Trước thái độ khó chịu của Hạ Vũ, Thúc Linh nổi đóa :

- Anh gấp thì cứ đi . Em về bằng xích lô cũng được.

Thế là Hạ Vũ lấy xe va thẩn nhiên vọt thẳng . Dường như anh chàng không còn biết đến sự hiện diện của cô bạn Thúc Linh nữa.

Đôi mắt mở to ngạc nhiên trước hai người khách mới đến , Đoan Hảo vừa mừng vừa lúng túng . Không thể ngờ được bác sĩ Thúc Bằng và Thúc Linh đến đây . Đoan Hảo không thốt nên lời , cả lời chào cũng bị ngắc ngứ.

Bác sĩ Thúc Bằng nhìn Đoan Hảo , cười dung dị :

- Thế nào, con gái ? Trốn tránh ở đây rồi im hơi lặng tiếng cả với bác nữa sao? Con thật là tệ !

Đúng là Đoan Hảo thật tệ với ông bà bác sĩ Thúc Bằng . Tình cảm hai ông bà và cả Thúc Linh dành cho Đoan Hảo dạt dào thân thiết , thế mà Đoan Hảo văng bặt , không một lời thăm hỏi . Trước lời trách nhẹ của bác sĩ Thúc Bằng, Đoan Hảo không biết phải phân trần thế nào , chỉ lí nhí nói :

- Con xin lỗi.

Bác sĩ Thúc Bằng xoa tay :

- Bác đến đây không phải để bắt lỗi con gái mà vì chuyện khác kia.

Thúc Linh tiếp lời bác sĩ Thúc Bằng:

- Anh Hạ Vũ đã cố chấp , không ngờ Đoan Hảo lại cố chấp hơn . Sao Đoan Hảo không về thành phố với anh Hạ Vũ ?

Đoan Hảo nói nhỏ :

- Hảo thấy khó quá.

Bác sĩ Thúc Bằng nói tiếp :

- Khó gì chứ ? Tại con lại cố tình ngăn cách . Hạ Vũ luôn tha thiết mong con trở về thành phố cùng nó.

Như vậy là bác sĩ Thúc Bằng đã rõ hết mọi chuyện . Ông cũng quan tâm đến chuyện của Đoan Hảo ư ? Ông và Thúc Linh lặn lội đến đây vì Hạ Vũ . Đoan Hảo chưa biết phản ứng thế nào thì tiếng Thúc Linh vang lên.

- Phải chi hôm ấy Đoan Hảo chịu về thành phố với anh Hạ Vũ thì đâu có chuyện...

Đoan Hảo giật nảy người :

- Chuyện gì ?

- Anh Hạ Vũ bị xe đụng , đang nằm bệnh viện.

Đoan Hảo lặng người . Hạ Vũ bị tai nạn thế nào ? Có nặng không ? Bao câu hỏi trong đầu không thể thốt ra . Liệu Hạ Vũ có nguy hiểm đến tính mạng không ? Đoan Hảo ngồi bất động . Hình ảnh Hạ Vũ hiện về với những lời lẽ ân cần nài nỉ Đoan Hảo và Đoan Hảo phải dối lòng từ chối . Đoan Hảo có cố chấp như Thúc Linh nói không ? Tại sao Hạ Vũ bị tai nạn ? Nghĩ đến Hạ Vũ đang nằm bất động trên giường bệnh , Đoan Hảo lo lắng hỏi :

- Anh Hạ Vũ bị sao hờ bác ?

Thấy vẻ lo âu trên gương mặt Đoan Hảo , bác sĩ Thúc Bằng nhắc :

- Con lo thu xếp về thành phố nhanh lên . Mọi chuyện, khi lên xe , bác với Thúc Linh sẽ kể.

Không một phút chần chừ , Đoan Hảo vội vàng thu xếp đồ đạc về thành phố ngay , cùng với những lời động viên của dì Nhạn , khi Đoan Hảo báo tin cho dì hay.

- Con hãy về trần đi, rồi dì sẽ nói cho Liên Quế biết sau.

Đoan Hảo theo bác sĩ Thúc Bằng và Thúc Linh lên xe mà lòng dạ rối bời.

- Anh Hạ Vũ đã năn nỉ hết lời mà sao Đoan Hảo không nghe , không chịu về? Mình giận Hảo ghê.

Thúc Linh bắt đầu lên tiếng trách móc , Đoan Hảo làm thinh . Có a hiểu thấu cho nỗi lòng của Đoan Hảo . Cố kìm nén nỗi đau để khi Hạ Vũ đi rồi , tìm Đoan Hảo như tan nát . Đoan Hảo không còn hi vọng gì nữa . Đoan Hảo thần thờ , sống trong khắc khoải , chơi vơi.

- Anh Hạ Vũ trở về thành phố với tâm trạng chán chường , tuyệt vọng . Ảnh thường bỏ nhà đi lang thang, đi nhậu.

Giọng của Thúc Linh đều đều vang lên kể chuyện cho Đoan Hảo nghe :

- Chiều qua , anh Hạ Vũ rủ Thúc Linh đi công viên rồi dùng dùng nỗi giận vì Linh hứa đi gặp Hảo mà chưa đi được . Anh ấy bỏ Linh lại và phóng xe lao về Bến Tre để gặp Đoan Hảo.

- Anh ấy bị tai nạn trên đường đi hả ?

Đoan Hảo hỏi với vẻ thần thờ . Thúc Linh gật nhẹ đầu, rồi tự trách mình :

- Lẽ ra Linh phải cản ngăn , vì lúc ấy anh Hạ Vũ bị kích động mạnh.

Bác sĩ Thúc Bằng an ủi con gái :

- Con đừng dằn vặt mình nữa . Tai nạn xe cộ , không biết đâu mà lường.

Thúc Linh lại nói :

- Nhưng đề phòng vẫn hơn chứ ba . Giá như lúc ấy con cản anh Hạ Vũ lại thì đâu xảy ra tai nạn.

Đôi mắt bác sĩ Thúc Bằng đầy vẻ đăm chiêu :

- Hạ Vũ đã quyết định đi rồi , làm sao con cản được.

Đến lượt Đoan Hảo tự trách :

- Chỉ tại con tất cả.

- Thôi, không nói nữa . Cứ tự trách hoài thì có ích gì . Hãy về mà lo cho Hạ Vũ !

Cả bác sĩ Thúc Bằng và Thúc Linh đều không nói cho Đoan Hảo biết tình trạng của Hạ Vũ thế nào . Đoan Hảo nôn nóng định cất tiếng hỏi thì bác sĩ Thúc Bằng nói tiếp :

- Lẽ ra , chỉ mình Thúc Linh đến đây , bác phải ở lại bệnh viện bên Hạ Vũ . Nhưng nghe chuyện của tụi con rồi , ông già này không yên lòng nên nhất định phải gặp con.

Đoan Hảo nhìn bác sĩ Thúc Bằng , vẻ áy náy :

- Con có lỗi , lại khiến bác bận tâm lo lắng.

- Sao lại không lo ? Hôm Hạ Vũ ghé hỏi thăm bác địa chỉ của con ở Mỹ Tho , bác đã lấy làm lạ và nghi rồi , sau đó điều tra mãi , Thúc Linh mới chịu kể cho bác nghe . Con khờ quá Đoan Hảo . Tại sao lại lẩn tránh ?

Đoan Hảo thở dài , đáp :

- Con biết làm sao được hở bác.

Thúc Linh xen vào :

- Hảo làm cho anh Hạ Vũ thất tình , tâm thần bấn loạn . Tội nặng lắm đó nha.

Đoan Hảo vẫn lặng thinh . Dù Thúc Linh đùa . Hảo vẫn thấy có lỗi đã phũ phàng từ bỏ tình yêu của Hạ Vũ.

Không thấy Đoan Hảo trả lời , Thúc Linh nói tiếp :

- Còn Hảo cũng kỳ nữa . Yêu người ta mà cố tình lẩn tránh.

- Chớ Hảo đâu biết phải làm sao.

Nghe Đoan Hảo đáp câu nói như ban nãy , bác sĩ Thúc Bằng lên tiếng :

- Không biết làm gì thì ba6y giờ sẽ biết.

Đoan Hảo hỏi nhanh :

- Tình trạng anh Hạ Vũ thế nào hả bác ?

- Không sao về đến nơi con sẽ rõ.

- Anh Hạ Vũ không sao thiệt hử bác ?

Thúc Linh nhìn Đoan Hảo , khẽ bảo :

- Chắc chắn khi gặp Đoan Hảo , anh Hạ Vũ sẽ khởi ngay.

Chưa bao giờ Đoan Hảo mong gặp Hạ Vũ bằng lúc này . Chiếc xe vẫn lướt nhanh trên đường , thế mà Đoan Hảo vẫn thấy nó chạy chậm như rùa bò.

Cuối cùng thì xe cũng đến bệnh viện . Đoan Hảo bắt đầu run . Nàng phải đi nhanh mới kịp bác sĩ Thúc Bằng và Thúc Linh . Mọi người bước vào phòng bệnh.

Vừa trông thấy bác sĩ Thúc Bằng , bà Thảo Trúc lao ra, níu lấy ông :

- Anh đi đâu vậy ? Hạ Vũ hôn mê . Gọi điện thoại cho anh mà không gặp , tôi lo quá.

Và khi thấy Đoan Hảo , bà gất lên :

- Thì ra anh đi rước nó . Nó đã làm hại con tôi . Anh không thấy sao ?

Bác sĩ Thúc Bằng vỗ vai bà Thảo Trúc :

- Bình tĩnh đi chị Thảo Trúc.

- Thế này mà anh bảo tôi bình tĩnh được à ?

Bà Thảo Trúc nóng nảy trả lời bác sĩ Thúc Bằng rồi chiếu tia nhìn hằn học vào Đoan Hảo :

- Vì cô mà con tôi mới ra nông nỗi này.

Đoan Hảo bối rối đứng nép vào Thúc Linh . Thúc Linh nói nhỏ :

- Kìa bác , Đoan Hảo đâu có làm gì đâu.

Giọng bà Thảo Trúc đầy oán trách :

- Không à ? Nó bỏ Hạ Vũ để con tôi đi làm mới bị tai nạn thế này .

Không cho nó vào đây.

Trúc Mai đang ngồi cạnh giường Hạ Vũ cũng bước tới :

- Chị có biết là chị đã gây ra bao đau đớn , khổ sở cho anh tôi không ? Chị bỏ anh ấy chạy theo người khác , để anh ấy dần vật buồn bã . Chị là kẻ lừa dối !

Mặc cho bà Thảo Trúc và Trúc Mai đay nghiến sỉ vả , Đoan Hảo vẫn đưa mắt nhìn vào Hạ Vũ . Trên giường bệnh , Hạ Vũ nằm đó, im lìm bất động . Đoan Hảo bàng hoàng chết lặng . Phải làm sao cho Hạ Vũ tỉnh đây ? Đoan Hảo đâu ngờ tình trạng Hạ Vũ bi đát như thế này .

Lúc trên xe, bác sĩ Thúc Bằng không chịu nói gì cả.

Còn bác sĩ Thúc Bằng lại không ngờ bà Thảo Trúc và Trúc Mai nặng lời gay gắt với Đoan Hảo như vậy . Thấy Hạ Vũ hôn mê , ông rất lo lắng . Trong thâm tâm ông muốn Đoan Hảo có mặt ở bên Hạ Vũ lúc nguy ngập này . Có thể Đoan Hảo sẽ giúp cho Hạ Vũ mau tỉnh dậy , cả vết thương lòng và vết thương ngoài da đều mau chóng hồi phục. Khi gặp Đoan Hảo , ông không muốn nói rõ tình hình của Hạ Vũ, sợ Đoan Hảo lo lắng khổ tâm

Không muốn nghe mẹ con bà Thảo Trúc chì chiết Đoan Hảo nữa ,
bác sĩ Thúc Bằng kéo Thúc Linh và Đoan Hảo đến bên Hạ Vũ.

Đoan Hảo đưa đôi mắt rưng rưng buồn nhìn Hạ Vũ, rồi quay sang
bác sĩ Thúc Bằng :

- Vậy mà bác nói anh Hạ Vũ không sao.

Bác sĩ Thúc Bằng vỗ vai Đoan Hảo, động viên :

- Không sao thật mà mà . Con hãy ở đây với Hạ Vũ . Rồi cậu ấy sẽ
tỉnh lại thôi.

Bà Thảo Trúc nôn nóng hỏi bác sĩ Thúc Bằng :

- Nó sẽ tỉnh lại chứ anh ?

- Chắc chắn mà.

- Anh nói thật chứ ?

Bác sĩ Thúc Bằng gật đầu , rồi bảo :

- Bây giờ, chị với Trúc Mai về đi . Trông chị mệt rồi . Thúc Linh với
Đoan Hảo sẽ ở đây.

Bà Thảo Trúc kêu lên ngay :

- Không , Tôi không giao con tôi cho cô ta đâu.

- Đoan Hảo sẵn sóc Hạ Vũ mà.

Bà Thảo Trúc gắt gỏng :

- Sẵn sóc gì . Cô ta hại con tôi thì có.

Bà Thảo Trúc cũng thật cố chấp . Điều quan trọng lúc này là lo cho
sức khỏe của Hạ Vũ mà mà cứ đứng chì chiết mãi.

Ông nói khẽ với Trúc Mai :

- Cháu đưa mẹ cháu về nghỉ ngơi , coi chừng mẹ bị mệt , nhớ chăm
sóc mẹ cẩn thận . Ở đây đã có bác.

- Vâng.

May sao Trúc Mai nghe lời ông , có lẽ cô ta cũng mệt mỏi quá rồi.

Bà Thảo Trúc ra về, vẫn còn buông theo câu thòng :

- Chiều tôi trở lại . Tôi không muốn thấy người lạ Ở đây.

Dù bà xem Đoan Hảo xa lạ hay người gì cũng được , Đoan Hảo nhất định sẽ ở đây với Hạ Vũ săn sóc và mong Hạ Vũ mau tỉnh.

Bác sĩ Thúc Bằng đưa bà Thảo Trúc ra cửa rồi quay lại . Thúc Linh ân cần nói với cha :

- Bà cũng về nghỉ ngơi đi . Hai hôm nay, ba làm việc mệt phờ rồi.

Đoan Hảo nói nhỏ :

- Bác còn lặn lội đi tìm con nữa.

Thúc Linh đùa :

- Đoan Hảo đày đọa thêm ông già.

Bác sĩ Thúc Bằng cười hiền lành :

- Con nói kỳ . Đưa được Đoan Hảo về đây là ba yên lòng rồi.

Thúc Linh lại nhắc :

- Bây giờ ba yên lòng về đi.

Bác sĩ Thúc Bằng đến bên Hạ Vũ , nhìn một lúc rồi dặn dò Đoan Hảo :

- Bác về , nhớ chăm sóc cho Hạ Vũ tốt . Có gì khác lạ thì báo ngay cho bác sĩ trực biết nghe.

- Dạ.

Bác sĩ Thúc Bằng ra về . Đoan Hảo hỏi khẽ Thúc Linh :

- Anh Hạ Vũ bị hôm nào vậy Linh ?

- Linh đã kể rồi đó . Chiều hôm qua, anh Hạ Vũ rủ Linh đi công viên , đang nói chuyện với Linh bỗng dưng dưng bỏ đi Bến Tre gặp Đoan Hảo ngay . Trên đường về gần Mỹ Tho thì bị xe đụng.

- Lúc chạy xe, anh ấy có tỉnh táo không ?

- Tỉnh như thường . Chắc tại đầu óc nghĩ ngợi lung tung , anh ấy

không kịp tránh xe.

- Từ hồi vô bệnh viện tới giờ , anh Hạ Vũ mê man luôn à ?

-Hôn mê luôn . Mà không sao đâu . Các bác sĩ bảo sọ não không có vấn đề gì.

Đoan Hảo thở dài , đưa tay ve vuốt khuôn mặt Hạ Vũ . Biết chừng nào anh mới tỉnh dậy ?

Là một chàng trai hoạt bát, sôi nổi , vui tươi, bây giờ nằm đó bất động . Bỗng nhiên Đoan Hảo lo sợ, rủi chẳng may Hạ Vũ nằm đó bất động mãi, Đoan Hảo sẽ là người đau khổ nhất trần gian . Dù không trực tiếp gây ra tai nạn cho Hạ Vũ , nhưng Đoan Hảo sẽ bị bà Thảo Trúc và Trúc Mai nguyên rủa suốt đời.

Anh Đào Rộ Nở

Chương 26

Hạ Vũ đã tỉnh , cơn nguy hiểm đã qua , Đoan Hảo mừng quá mà đôi mắt rưng rưng . Người đầu tiên Hạ Vũ nhìn thấy là Đoan Hảo , giọng chàng yếu ớt :

- Đoan Hảo đây ư ? Em về rồi hả ?

Đoan Hảo gật nhẹ đầu :

- Vâng , em về đây.

Hạ Vũ muốn ngồi bật dậy , nhưng không sao cử động được , muốn

đưa tay cũng thấy nặng nề . Đoan Hảo khẽ nắm bàn tay Hạ Vũ :

- Đừng dậy ! Anh còn yếu lắm . Để em gọi bác sĩ.

Hạ Vũ ngăn lại :

- Em đừng đi !

- Không được . Bác sĩ dặn phải báo tin ngay khi anh có biến chuyển mới.

Nói xong , Đoan Hảo chạy nhanh đi . lát sau, bác sĩ và y tá cùng đến , theo dõi tình hình chuyển biến của Hạ Vũ.

- Tình hình ổn rồi.

Đoan Hảo sung sướng muốn hét lên khi nghe bác sĩ nói thế . Nhưng Đoan Hảo là cô gái kín đáo , niềm vui chỉ bày tỏ trong lòng . Giả như có bác sĩ Thúc Bằng , Thúc Linh và cả gia đình Hạ Vũ ở đây lúc này , mọi người sẽ mừng rỡ đến thế nào.

Trí óc ổn định , nhưng hai chân Hạ Vũ không cử động được . Bác sĩ bảo phải kiên nhẫn luyện tập thì sẽ phục hồi . Đoan Hảo sẽ luôn ở bên cạnh săn sóc động viên, giúp đỡ Hạ Vũ luyện tập . Dù bà Thảo Trúc có lạnh lùng chì chiết hay tỏ thái độ thế nào , Đoan Hảo cũng không rời Hạ Vũ nửa bước.

Hạ Vũ đòi uống nước . Đoan Hảo ân cần đút từng muỗng nhỏ.

- Anh nhớ đã đến chỗ em . Em thì đã về đây . Còn anh thì lại nằm như thế này.

Rồi Hạ Vũ than vãn :

- Trời ơi ! Chẳng lẽ anh phải nằm mãi sao ?

Đoan Hảo ôn tồn trấn an :

- Anh sẽ bình phục ngay thôi mà . Bác sĩ đã nói đó.

Hạ Vũ nhăn mặt :

- Ngay thôi là chừng nào ? Quen chạy nhảy như anh mà phải nằm

một chỗ, anh muốn phát khùng ,

Đoan Hảo nói với Hạ Vũ mà như nói với chính mình :

- Đừng nôn nóng chứ anh ! Cố gắng , kiên trì luyện tập , từ từ sẽ khỏi.

- Rủi không khỏi thì sao ?

Nói chi những lời bi quan vậy ? Đoan Hảo cố hết sức tin tưởng và hy vọng . Hạ Vũ phải được trả lại hình hài nguyên vẹn như xưa.

Thấy Hạ Vũ còn mệt , Đoan Hảo nhắc :

- Anh cố gắng nghỉ ngơi nghe.

- Anh chỉ muốn nói chuyện với em thôi.

- Đừng có cử động nhiều không tốt.

- Được người chăm sóc chu đáo như em, anh muốn nằm luôn ghê.

Đoan Hảo lấy tay bịt miệng Hạ Vũ :

- Anh nói bậy quá , không nên chút nào.

Hạ Vũ cố nắm tay Đoan Hảo :

- Nói sao thì mới không bậy ? Nói là anh rất yêu em, rất cần em hén.

Đoan Hảo muốn choáng ngợp khi nghe câu nói đầy chân tình của Hạ Vũ . Đưa đôi mắt hân hoan , đắm thắm nhìn Hạ Vũ, Đoan Hảo thì thào :

- Hãy ngủ đi ! Em kể chuyện cổ tích cho anh nghe nhé :

- Ôi trời ! Em làm như anh là con nít vậy.

- Đúng như thế . Bây giờ anh chẳng khác gì đứa con nít , luôn cần có người chăm sóc , trông nom . Mọi cử động của anh đều cần có người giúp đỡ . Cái nhăn mày cau trán của anh làm em nơm nớp lo . Chân anh như gỗ đá không cựa quậy khiến em đau xé lòng . Thề xác anh đau nhức thì tâm tư em cũng nhức nhối không cùng.

Nhưng Đoan Hảo chưa kể chuyện cổ tích thì Hạ Vũ đã ngủ thiếp đi

rồi . Ngồi nhìn Hạ Vũ mà tâm trí Đoan Hảo ngẩn ngơ , nghĩ ngợi . Hạ Vũ đã tỉnh , Đoan Hảo mừng vui khôn xiết , nhưng cũng lắm âu lo . Liệu bà Thảo Trúc có đồng ý cho Đoan Hảo săn sóc chàng không ? Nghe Thúc Linh nói bà Thảo Trúc cương quyết cưới Hà Châu cho Hạ Vũ , chàng phản đối và tức giận đi tìm Đoan Hảo mới xảy ra tai nạn. Dù thế nào , Đoan Hảo cũng biết mình không có chỗ đứng trong nhà Hạ Vũ . Đoan Hảo là cái gai trước mắt bà Thảo Trúc.

Đoan Hảo khế thờ dài , nhưng lòng tự dặn lòng không được chán nản.

Cửa phòng bật mở . Bác sĩ Thúc Bằng xuất hiện , nụ cười tươi tắn nở trên môi :

- Bác đã nói Hạ Vũ không sao mà.

Thấy ông Đoan Hảo không giấu được niềm vui.

- Bác ơi ! Anh Hạ Vũ tỉnh rồi.

- Được đồng nghiệp gọi điện báo tin, bác vội vã đến ngay . À, bác cũng đã báo cho anh chị Thảo Trúc hay rồi.

Bác sĩ Thúc Bằng vừa nói vừa nhìn Đoan Hảo , cười hóm hỉnh :

- Sao Hạ Vũ tỉnh lại đã nói gì nào ?

- Anh ấy hỏi bác đâu rồi.

- Hà , hà . Làm gì có chuyện hỏi bác . Hạ Vũ hỏi con về từ bao giờ và chắc chắn cậu ấy bảo con ở đây luôn và không được bỏ đi nữa đó .

Phải không con gái ?

Nghe bác sĩ Thúc Bằng nói với giọng thân mật đầy vui vẻ , Đoan Hảo cười, ánh mắt lấp lánh :

- Bác tài quá, nói đúng ghê.

- Bác còn biết có con chăm sóc tận tình Hạ Vũ sẽ bình phục ngay đấy.

- Con mong được như vậy.

- Được thôi con gái.

Hạ Vũ mở mắt , thấy bác sĩ Thúc Bằng thì khẽ gọi :

- Bác ạ !

Bác sĩ Thúc Bằng nắm lấy bàn tay Hạ Vũ :

- Tốt rồi cháu ạ . Ráng mau khỏe nhé.

Hạ Vũ cố mỉm cười :

- Có Đoan Hảo ở đây , cháu sẽ ráng nhiều.

Bác sĩ Thúc Bằng nhìn sang Đoan Hảo đầy ý nhị :

- Con gái nghe rồi chứ ?

Rồi ông quay sang Hạ Vũ :

- Ba mẹ cháu hay rồi . Chắc cũng sắp đến.

Bác sĩ Thúc Bằng vừa nói xong thì đã thấy ông bà Kỳ Lâm , Thảo Trúc vào đến.

Đến bên giường Hạ Vũ , bà Thảo Trúc nói nhanh :

- Con đã tỉnh rồi à ? Ôi ! mẹ mừng quá.

Và bà quay sang Đoan Hảo, giọng gắt lên :

- Cô thật là tệ . Hạ Vũ tỉnh rồi , tại sao không gọi điện báo ngay cho tôi biết ?

Bác sĩ Thúc Bằng vội đỡ lời :

- Kìa chị ! Đoan Hảo phải ở bên Hạ Vũ , không thể rời nửa bước thì làm sao gọi điện cho chị được.

Bà Thảo Trúc liếc Đoan Hảo bằng nửa con mắt :

- Tại không muốn gọi đấy thôi , chớ làm gì không có cách.

Nghe giọng điệu đầy vẻ phàn nàn của bà Thảo Trúc, Hạ Vũ lên tiếng :

- Có gì đâu mà mẹ trách móc Đoan Hảo.

Ông Kỳ Lâm cũng góp ý :

- Bà thiệt là lạ , cứ ào ào . Giữ yên lặng cho con nó nghỉ ngơi chứ.

Bà Thảo Trúc nhìn Hạ Vũ , chép miệng :

- Khổ quá ! Mẹ vừa khỏi thì con lại nằm viện . Phải nằm một chỗ , buồn bực đến thế nào , mẹ biết lắm.

- Không sao đâu mẹ , con sẽ khỏi mà.

Bà Thảo Trúc lại thở dài thườn thượt :

- Biết bao giờ mới khỏi hẳn đây.

Bác sĩ Thúc Bằng trấn an :

- Chị đừng lo ! Hạ Vũ sức trai tráng , bình phục nhanh lắm.

- Nghe bác sĩ nói thì tôi khỏi lo.

Với bác sĩ Thúc Bằng thì bà tươi vui, thoải mái . Nhưng với Đoan

Hảo , bà vẫn giữ cái vẻ lạnh lùng , băng giá :

-Hạ Vũ đã tỉnh , cô có thể rời khỏi nơi đây được rồi.

Đoan Hảo biết thế nào bà Thảo Trúc cũng nói điều này nên không bất ngờ . Có điều Đoan Hảo chưa biết phải bày tỏ với bà như thế nào đây.

Trong khi đó thì ông Kỳ Lâm chau mày , lên tiếng :

- Cứ để Đoan Hảo ở đây chăm sóc cho Hạ Vũ.

- Tôi sẽ mượn người khác.

- Dù sao Đoan Hảo cũng thành thạo công việc hơn.

- Bộ người khác không biết làm việc hả ?

Nghe hai người nói chuyện , bác sĩ Thúc Bằng lên tiếng :

- Phải đấy chị . Để Đoan Hảo chăm sóc cho Hạ Vũ là đúng nhất.

Hạ Vũ nằm trên giường im lặng nghe, rồi góp lời , dù giọng còn rất yếu ớt :

- Con cần Đoan Hảo , không ai thay thế được đâu mẹ.

Bà Thảo Trúc nhếch môi :

- Lắm chuyện . Ai chăm sóc mà không được.

Mọi người rơi vào im lặng . Đoan Hảo không biết bà Thảo Trúc giải quyết thế nào nên đưa mắt ngó mong lung ra ngoài.

Trúc Mai ào ào xuất hiện cùng một cô gái :

- Mẹ ! Con đưa Hà Châu đến thăm anh Hạ Vũ.

Giọng bà Thảo Trúc niềm nở :

- Kìa cháu ! Sao mấy hôm nay không ghé ?

- Dạ , cháu đi chơi Vũng Tàu . Vừa về, cháu ghé thăm hai bác mới nghe Trúc Mai nói đó.

- Số cháu thật may , mới vào thăm đã gặp Hạ Vũ tỉnh táo rồi kìa.

Mắt Hà Châu sáng lên mừng rỡ :

- Thế hả bác ? Vậy chừng nào anh ấy xuất viện về nhà ?

Bà Thảo Trúc nói đại :

- Chắc vài hôm nữa.

Ông Kỳ Lâm sửa lại :

- Không sớm như vậy đâu . Bà không nghe anh Thúc Bằng nói à ?

Hai chân Hạ Vũ chưa cử động được , còn phải điều trị lâu.

Hà Châu hốt hoảng :

- Anh Hạ Vũ bị liệt hờ bác ?

Không ai trả lời . Hà Châu khẽ liếc nhìn Hạ Vũ. Mắt Hạ Vũ đã nhắm lại từ lúc thoáng thấy bóng Hà Châu.

Nói chuyện qua loa rồi Hà Châu xin phép về. Trúc Mai cũng rút lui với lý do tiễn Hà Châu.

Ông Kỳ Lâm và bác sĩ Bằng cùng đến phòng bác sĩ trực để hỏi rõ thêm tình hình của Hạ Vũ.

Trước khi đi, ông Kỳ Lâm dặn bà Thảo Trúc :

- Bà ở đây với con, xem nó cần gì không.

Hai người đàn ông ra khỏi phòng. Ở lại đối diện với bà Thảo Trúc ,
Đoan Hảo bồn chồn . Giá như bà đi theo họ luôn thì hay biết mấy.
Nhưng không , bà vẫn ngồi lại đây . Dường như bà cũng muốn có
giây phút này để tra tấn Đoan Hảo . Nở nụ cười , bà cố ý khoe với
Đoan Hảo :

- Cô vừa gặp Hà Châu, vợ sắp cưới của Hạ Vũ tròn xinh xắn ghê há
?

Đoan Hảo cựa quậy trên ghế , mắt liếc sang Hạ Vũ, thì đã nghe bà
nói tiếp :

- Cũng tại cô thôi . Tôi đã đồng ý rồi , bảo Hạ Vũ chuẩn bị thì cô lại bỏ
đi . Bây giờ muộn rồi . Cô thấy đó , Hạ Vũ không chỉ mình cô , mà có
hàng tá đứa con gái chung quanh.

Đoan Hảo muốn bịt tai lại không nghe , nhưng tiếng của bà vẫn vang
đều đều:

- Số cô không có duyên với Hạ Vũ . Thôi đừng buồn . À, mà sao
đang vui vẻ , yên ổn, cô lại bỏ đi vậy ? Chắc là có người khác nên
không thích Hạ Vũ nữa?

Rồi bà tuyên bố :

- Đã bỏ đi thì tôi không bao giờ chấp nhận đâu nhé . Cả việc cô chăm
sóc cho Hạ Vũ cũng không được.

Đoan Hảo nài nỉ :

- Xin bác hãy để cháu chăm sóc anh Hạ Vũ như đã từng chăm sóc
bác.

Bà Thảo Trúc gạt phăng :

- Không được . Để cô săn sóc chỉ gây phiền phức . Con Hà Châu sẽ
không chịu đâu.

Chưa gì đã đem Hà Châu vào đây . Đoan Hảo ầm ức không nói gì .

Bà Thảo Trúc mỉa mai :

- Đòi săn sóc thằng Hạ Vũ, đừng tưởng tôi không biết ý đồ của cô.

- Cháu đâu có ý đồ gì đâu bác.

- Làm sao tin được cô . Bỏ Hạ Vũ đi cho đã, giờ trở về . Chắc bị thằng nào đá rồi chứ gì.

Đoan Hảo nhỏ giọng :

- Bác đừng nghĩ cháu như thế.

Bà Thảo Trúc hỏi gần :

- Không như thế thì là sao ? Chắc là cô tốt đẹp lắm ? Tóm lại là tôi không muốn thấy cô ở đây nữa.

Nằm yên , loáng thoáng nghe những lời của bà Thảo Trúc, Hạ Vũ nhăn nhó rên rỉ :

- Đừng nói nữa mẹ ơi ! Con đau đầu , khó thở quá.

Hốt hoảng, bà quay sang Hạ Vũ :

- Con đau hả ? Có sao không ? Thật khổ quá.

Rồi bà cự nự Đoan Hảo :

- Chăm sóc tốt nhỉ . Sao không theo dõi ? Hạ Vũ đau mà cũng không hay . Gọi bác sĩ nhanh lên.

Thật là vô lý khi bà la Đoan Hảo , Đoan Hảo vẫn phải cố nén lòng .

Sao bà không nghĩ rằng Hạ Vũ đau vì những lời bà nói ?

Anh Đào Rộ Nở

Chương 27

Hạ Vũ dần dần bình phục nhờ sự tận tâm chăm sóc của Đoan Hảo . Không phải mà tự nhiên bà Thảo Trúc đổi ý dễ dàng chấp nhận cho Đoan Hảo ở lại bệnh viện chăm sóc cho Hạ Vũ, mà do ông Kỳ Lâm và bác sĩ Thúc Bằng đã cố gắng thuyết phục.

Hôm ấy, bà đưa một cô gái trông có vẻ sạch sẽ , tươm tất đến . Vừa thấy Hạ Vũ nằm trên giường , cô gái lùi lại , nói ngay :

- Cháu tưởng đến giúp việc nhà cho bà hay nuôi người bệnh bình thường , chớ nuôi người liệt nằm một chỗ, cháu không làm nổi đâu.

Nói xong, cô gái vọt nhanh . Ông Kỳ Lâm đặc ý nói :

- Bà thấy chưa ? Không phải ai cũng chịu làm công việc săn sóc thằng con trai bà đâu.

Bác sĩ Thúc Bằng nói thêm vào :

- Phải tận tâm , kiên trì mới chăm sóc Hạ Vũ được . Muốn cậu ấy mau khỏi còn phải động viên an ủi nữa . Vấn đề tâm lý cũng rất quan trọng , đâu phải săn sóc là xong đâu.

Bà Thảo Trúc nhếch môi :

- Mấy ông chỉ bày vẽ thôi.

Ông Kỳ Lâm cần nhần :

- Bà sao kỳ lạ quá ! Mong con khỏi bệnh mà còn kén chọn người chăm sóc . Để Đoan Hảo trông nom Hạ Vũ như đã từng trông nom cho bà đó. Cô ấy làm việc rất tốt.

Bác sĩ Thúc Bằng gật đầu :

- Dù sao Đoan Hảo cũng có chút kinh nghiệm chuyên môn của ngành y , lại có kinh nghiệm hộ lý nữa.

Cuối cùng, bà Thảo Trúc đành miễn cưỡng chấp nhận . Nhưng bà vẫn còn đe dọa Đoan Hảo :

- Được rồi , tôi giao Hạ Vũ cho cô chăm sóc . Nó mà không khỏi thì cô chịu trách nhiệm đấy.

Bác sĩ Thúc Bằng kêu lên :

- Hạ Vũ không khỏi là do trời, sao chị bắt Đoan Hảo chịu trách nhiệm ?

Bà Thảo Trúc liếc bác sĩ Thúc Bằng :

- Tôi biết vì sao anh hay bệnh vực cô ta.

Bà Thảo Trúc nói thế mà nghe được . Đoan Hảo khó chịu nhưng vẫn làm thinh.

Bác sĩ Thúc Bằng nghiêm giọng :

- Tôi luôn nói đúng theo sự thật.

Nằm yên cũng không được , Hạ Vũ buột miệng:

-Mẹ lúc nào cũng thành kiến với Đoan Hảo.

Có lẽ không muốn tranh cãi với người bệnh , nên bà Thảo Trúc mới nín thinh.

Cuối cùng, Đoan Hảo được ở lại chăm sóc Hạ Vũ . Rồi bà Thảo Trúc cứ làm như đó là một đặc ân dành cho Đoan Hảo vậy . Lần nào vào bệnh viện thăm Hạ Vũ , bà cũng dặn dò Đoan Hảo cả trăm thứ chuyện , lại luôn miệng bảo Đoan Hảo không được xao lãng bổn

phận.

Được ở cạnh Hạ Vũ , Chăm sóc sức khỏe cho chàng, Đoan Hảo thấy lòng mình thanh thản . Luyện tập hai chân cho Hạ Vũ thật vất vả .

Nhiều lúc đau quá , Hạ Vũ muốn buông xuôi . Đoan Hảo luôn miệng động viên an ủi :

- Luyện tập có khó khăn, anh cũng không được chán nản . Bỏ cuộc là không thành công đâu nhé.

- Em đúng là cô giáo nghiêm khắc.

- Không nghiêm khắc để anh lười biếng à ?

Hạ Vũ bỗng hỏi :

- Thế em thấy anh có lười biếng không ?

- Hơi hơi lười.

Đoan Hảo cười đáp . Hạ Vũ nhăn mặt :

- Tưởng em khen anh siêng năng thì anh còn cố gắng.

Đoan Hảo đe dọa :

-Nếu anh không cố gắng thì em phạt đó.

- Anh rất thích được em phạt.

Đoan Hảo nguýt dài :

- Đừng ham ! Em chỉ muốn anh mau phục hồi hai chân để đi viết phóng sự.

Mắt Hạ Vũ thoáng nét tinh nghịch :

- Anh sẽ viết phóng sự tại đây nè.

Đoan Hảo phì cười . Trong hoàn cảnh này , Hạ Vũ vẫn lạc quan , cố đùa vui . Mong rằng điều đó cũng giúp Hạ Vũ mau tiến bộ.

Tuy nhiên , cũng có lúc Hạ Vũ bức dọc khổ tâm :

- Có chân mà không đi được thì thật là bất hạnh . Thà chết còn sướng hơn.

Nghe giọng Hạ Vũ đầy chán nản , Đoan Hảo trấn an :

- Rồi anh sẽ khỏi , sẽ đi được mà.

Hạ Vũ hỏi lại , giọng gắt gỏng :

- Em có chắc không ? Hay chỉ lừa anh nữa ư ?

Giọng Hạ Vũ như kẻ xa lạ :

- Không , Anh thấy phiền cho em quá . Phải nén lòng lo cho anh chỉ vì thương hại.

Đoan Hảo vừa định miệng nói thì Hạ Vũ tiếp tục :

- Em còn có công việc, có cuộc sống của em . Ở bên anh thật uổng công vô ích . Hãy lo cho bản thân em đi, đừng vì anh nữa . Không cần em tốt với anh đâu.

Hạ Vũ chỉ nói những lời phũ phàng và thái độ bất cần , khiến Đoan Hảo ảm ức vô cùng . Tuy nhiên, Đoan Hảo vẫn ân cần :

- Được ở bên anh , lo cho anh là em rất vui . Thế nào anh cũng bình phục.

- Chân anh sẽ không bình phục đâu . Em chịu nổi không ? Em có chịu ở bên một người tàn tật không ? Em nói đi . Anh bị liệt , không xứng với em đâu.

Mặc cảm buồn bực . Hạ Vũ tuân một hơi dài, rồi mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Vừa thức dậy , Hạ Vũ giật mình cất tiếng gọi :

- Đoan Hảo ơi !

- Em đây.

Thấy Đoan Hảo vẫn ngồi bên cạnh . Hạ Vũ mừng rỡ :

- Tưởng em giận, bỏ anh đi rồi.

- Không đâu . Em vẫn ở đây với anh.

Hạ Vũ vuốt ve hai bàn tay của Đoan Hảo :

- Chỉ có em tận tâm lo cho anh thôi . Ai đến rồi cũng bỏ đi.

Đoan Hảo hiền từ bảo :

- Ai cũng bận rộn công việc . Đến thăm anh là tốt rồi.

- Và bỏ mặc một mình em vất vả ở đây.

- Em không vất vả đâu.

Hạ Vũ nhận xét :

- Không vất vả mà mắt em thâm quầng kìa.

Đoan Hảo thoáng xúc động trước sự quan tâm của Hạ Vũ . Anh chàng đâu chỉ nóng nảy bức dọc trước nỗi đau của mình thôi.

Đoan Hảo không than phiền khi một mình ở bệnh viện lo cho Hạ Vũ . Càng tốt , không ai quấy rầy . Mọi sự thăm nom của gia đình thưa dần . Đặc biệt là Hà Châu , chỉ một lần duy nhất rồi không thấy ghé lại nữa.

Hôm qua, trong lúc Hạ Vũ ngủ , có một phụ nữ đến thăm , tay xách túi trái cây . Lúc đầu , Đoan Hảo không biết là ai.

- Hạ Vũ khỏe nhiều chưa cô ?

Nghe giọng nói , Đoan Hảo ngờ ngợ :

- Anh ấy đỡ nhiều rồi . Chị là...

Người phụ nữ mỉm cười :

- Tôi là vợ anh Hoàng Lĩnh.

Đoan Hảo reo lên :

-Chị Quế Phương !

Quế Phương ngạc nhiên :

- Sao cô biết tên tôi ?

- Em nghe anh Hoàng Lĩnh nhắc đến chị.

Rồi như sợ Quế Phương chưa rõ , Đoan Hảo giải thích :

- Lúc trước , em làm ở đó , chăm sóc cho bác Thảo Trúc . Có nghe

anh Hoàng Lĩnh nhắc chị.

Đoan Hảo định nói : " Em có nghe anh chị nói chuyện " nhưng thôi .

Nhìn vẻ tươi rói trên khuôn mặt Quế Phương , Đoan Hảo rất mừng .

Thế là họ được sống bên nhau thật hạnh phúc.

Quế Phương tỏ ra thân mật với Đoan Hảo :

- Cô nghỉ tí đi , để tôi thế cho.

- Được mà chị.

Quế Phương gọt ít trái cây đưa Đoan Hảo :

- Cô ăn , giữ gìn sức khỏe . Tôi biết chăm sóc người đau nằm một chỗ vất vả lắm.

Bỗng được Quế Phương ân cần quan tâm , Đoan Hảo vô vàn xúc động . Đoan Hảo chỉ gặp toàn là sự lạnh nhạt của gia đình Hạ Vũ .

Điều Đoan Hảo rất vui là Quế Phương và Hoàng Lĩnh đã thành hôn , vượt qua được những thử thách khắc nghiệt.

Còn Đoan Hảo và Hạ Vũ có vượt qua được những cam go, khắc nghiệt này không ?

Anh Đào Rộ Nở

Chương 28 (Chương kết)

Được về nhà , Hạ Vũ vô cùng thoải mái . Không như lúc ở bệnh viện , thật là một cực hình . Hằng ngày, Hạ Vũ phải đối diện với bốn bức

tường vôi trắng toát đầy mùi thuốc.

Về nhà với gian phòng quen thuộc , Hạ Vũ thấy ấm áp dễ chịu hơn.

Điều may mắn và hạnh phúc cho Hạ Vũ là hai chân không bị liệt .

Nhờ kiên trì tập luyện, Hạ Vũ đã chống nạn bước đi . Dù có khó khăn , nhưng tất cả sẽ đi qua.

Những ngày tập luyện thật gian khổ , Hạ Vũ rất ngao ngán . Nếu không có Đoàn Hảo động viên , có lẽ Hạ Vũ đã bỏ cuộc.

Dù ở bệnh viện hay ở nhà Đoàn Hảo đều vất vả vì Hạ Vũ . Không biết bà Thảo Trúc nghĩ sao , nhưng thái độ của bà đối với Đoàn Hảo trước sau vẫn lạnh nhạt . Hạ Vũ biết thế , thường an ủi Đoàn Hảo :

- Tính mẹ anh là thế , em biết rõ mà. Bà không nồng nhiệt với ai cả.

Đoàn Hảo thiệt tình :

-Chỉ không nồng nhiệt với em thôi . Còn với ai , bà cũng cởi mở.

Hạ Vũ cười vui :

- Thôi thì anh nồng nhiệt, cởi mở với em cũng được rồi.

- Mình anh không đủ.

Hạ Vũ nhìn Đoàn Hảo với tia nhìn ấm áp :

- Em sợ mẹ không chứng giám hả ?

- Bà có thích em đâu mà chứng giám.

- Đừng lo , rồi có ngày mẹ sẽ thích em.

Giọng Đoàn Hảo buồn buồn :

- Em sợ không có ngày đó.

- Em đừng bi quan ! Phải tin tưởng chứ.

Đoàn Hảo thú nhận :

- Lần trước thì em có hy vọng , nhưng đã để lỡ mất.

Hạ Vũ thiết tha :

- Lỗi tại anh . Bây giờ anh sẽ đền bù cho em.

Đoan Hảo lắc đầu :

- Mẹ không đồng ý , anh chẳng làm gì được đâu.

Đôi mắt Hạ Vũ bỗng lóe lên tia sáng :

- Em lại bi quan rồi . Tuổi anh không làm gì được à ? Anh sẽ bắt chước anh Hoàng Lĩnh tự quyết định đời mình.

Đoan Hảo tò mò :

- Anh Hoàng Lĩnh làm sao ?

- Anh ấy quyết định cưới chị Quế Phương . Lúc đầu ba mẹ phản đối không chịu nhìn . Nhưng anh vẫn tận tụy làm việc cho ba . Rồi mọi xung đột đã qua , bây giờ mẹ cũng rất thân thiện với chị Quế Phương . Em thấy đó.

- Em thấy chị Quế Phương rất đôn hậu , dễ thương.

Hạ Vũ vuốt ve mái tóc Đoan Hảo :

- Em cũng vậy , rất đôn hậu dễ thương.

- Anh khen không có giá trị.

- Mẹ khen mới có giá trị phải không ? Được rồi , cứ chờ , mẹ sẽ khen em.

Đoan Hảo thực tế hơn :

- Mẹ sẽ không khen em mà khen Hà Châu . Anh quên mẹ đã dựng rào chắn giữa hai chúng ta sao ?

Hạ Vũ nhếch môi :

- Mười Hà Châu cũng chẳng ăn thua gì . Cô ta đâu có tình cảm gì với anh . Thấy anh thế này đã chạy dài rồi.

Không hiểu sao Đoan Hảo buột miệng nói :

- Khi nào anh bình phục , cô ta sẽ chạy đến.

- Mặc cô ta , anh chẳng bận tâm.

Quả đúng như lời tiên đoán của Đoan Hảo , Hà Châu lại đến . Vừa

vào nhà gặp bà Thảo Trúc , Hà Châu xởi lởi :

- Nghe Trúc Mai nói anh Hạ Vũ đã khỏi , cháu vội đến thăm.

Bà Thảo Trúc gật nhẹ :

- Ơn trời , Hạ Vũ đã khỏi rồi cháu ạ . Cháu vào thăm nó đi.

Khi gặp Hạ Vũ , Hà Châu buột miệng :

- Nghe nói anh đã khỏi rồi , em vội đến thăm.

Hạ Vũ cau mày :

- Cám ơn . Nếu tôi chưa khỏi thì cô không đến chứ gì ?

Hà Châu giả lả :

- Anh này ! Người ta đến thăm , còn bày đặt bắt bẻ.

Rồi Hà Châu chăm chú nhìn Hạ Vũ, hỏi thẳng :

- Chân anh đã lành hẳn chưa ? Anh đi đứng bình thường được chưa ? Em sợ chân anh bất động quá.

Hạ Vũ cũng thẳng thừng :

- Chẳng bình thường được đâu, mà khắp khiễng với đôi nạng suốt đời đấy.

- Eo ôi !

Hà Châu kêu lên rồi nói với giọng tiếc rẻ :

- Thế mà Trúc Mai nói với em là anh đã lành lặn , đi đứng bình thường . Nay mai anh sẽ đi làm lại.

Tôi không bao giờ là người trong mộng của cô đâu . Hạ Vũ thăm nhủ và chỉ mong Hà Châu rời khỏi đây.

Quay sang Đoan Hảo , Hạ Vũ bảo :

- Đoan Hảo ! Lấy cặp nạng cho anh và đưa anh ra ngoài cho thoáng.

Thoáng thấy Hà Châu nhú mày , Hạ Vũ bồi thêm với cô ta :

- Cô không thể nào chăm sóc một người bị tật như tôi được đâu.

Rồi Hạ Vũ vờ than khổ :

- Khi không lại bị tật không làm gì được . Kể cũng chán thật !

Hà Châu không nói gì vội cáo từ ra về . Hạ Vũ thở phào nhẹ nhõm , nói với Đoan Hảo :

- Cô ta chỉ biết đến bản thân mình , chỉ mong được người khác phục vụ , chứ không hề biết lo cho người khác đâu.

Đoan Hảo bật bạch :

- Thấy Hà Châu đến là em cứ nơm nớp lo sợ . Thế nào rồi em cũng phải rời khỏi nơi đây . Mẹ anh đã quyết chọn Hà Châu.

Hạ Vũ buông một câu khẳng định :

- Mẹ chọn cô ta, nhưng anh chọn em.

Đoan Hảo vẫn băn khoăn . Sự có mặt của Hà Châu khiến Đoan Hảo mơ hồ lo sợ . Lời bà Thảo Trúc là quyết định . Hạ Vũ có phản đối được không ? Biết Đoan Hảo có được may mắn như Quế Phương không ? Đoan Hảo tha thiết mong được ở bên Hạ Vũ , nhưng chẳng lẽ đó chỉ là mong ước.

Giọng Đoan Hảo trầm hẳn xuống :

- Anh nói đâu hẳn mẹ nói.

Hạ Vũ nhăn mày :

- Tức ghê . Không hiểu mẹ nghĩ sao mà chọn Hà Châu, trong khi Đoan Hảo rất dễ thương mà không thấy.

- Mẹ có cái lý của mẹ.

- Lý gì ? Giá như mẹ nghe được những lời của Hà Châu nói.

- Mẹ đã nghe Hà Châu nói rồi.

Cả Hạ Vũ và Đoan Hảo đều giật mình khi thấy bà Thảo Trúc xuất hiện ở cửa . Bà nhìn hai người , nói tiếp :

- Mẹ đã nhận ra Hà Châu rồi . Cô ta chỉ chuộng bề ngoài thôi , rất sợ khổ sở . Suốt mấy tháng trời chẳng thấy mặt , nghe tin Hạ Vũ bình

phục mới lộ mặt đến . Rước ngữ ấy về chỉ chuốc họa cho mình thôi.

Nét mặt rạng rỡ , Hạ Vũ reo lên một cách sung sướng :

- Hoan hô mẹ . Thế là mẹ không bắt con lấy cô ta nữa.

Đưa mắt nhìn Hạ Vũ và Đoan Hảo một cách đầm thắm , bà Thảo

Trúc vui vẻ đáp :

- Mẹ chỉ bắt con lấy người nào thật sự yêu con thôi.

Hạ Vũ cười bằng mắt :

- Thế mẹ có biết ai không ? Con chỉ cho mẹ nhé.

Bà Thảo Trúc hóm hỉnh :

- Khỏi . Ở ngay đây thôi . Mẹ đã thấy rồi , phải không Đoan Hảo ?

Hai má nóng bừng , Đoan Hảo nhìn bà Thảo Trúc và Hạ Vũ , trái tim như nhảy nhót reo vui . Hạnh phúc đã đến với Đoan Hảo ngọt ngào như trong mơ.

Hết

Đánh máy : Trinh Anh

Nguồn: Vietlangdu

Được bạn: NHDT đưa lên

vào ngày: 12 tháng 11 năm 2006